

Nhật Gáiký thồ lồ

TÔI LÀ TỔ TỐ
REVIEW BY Gian Thần

Part 1

Dịch: Lạc Lạc

PART1 《Khi gái thô lỗ biến thành gấu thô lỗ》

Vườn trẻ là nhà tôi.

Cô giáo là mẹ tôi.

... là mẹ kế.

———— Tô Tố bốn tuổi, cảm nhận được cuộc đời.

“Cậu đang ăn bánh bích quy à?”

“Ừm...” Cậu bạn nhỏ quay đầu, nghe thấy vậy liền trả lời.

Cô bạn nhỏ đứng bên chiếc bàn tròn, đôi mắt to kèm theo đó là dử mắt cứng màu vàng, nước mũi chảy dài từ đầu đến ngực, trên chiếc khăn quàng cổ trước ngực đầu đầu cũng có những vật thể đặc sệt lấp lánh, đôi tay nhỏ bám lấy chiếc bàn, trong sắc đen đang phát sáng, trong ánh sáng ấy có thể xuyên thấu cả màu xám...

“Cô giáo không phát cho cậu sao?” Cậu bé tò mò.

Cô bé lắc đầu, giơ ba miếng bánh Vạn Niên Thanh (1) trong tay ra,

“Cô giáo có phát, nhưng bánh của tớ phải giữ lại làm đồ chơi.”

Bánh bích quy cũng có thể làm đồ chơi sao?

Chơi thế nào?

Đôi mắt cậu bạn nhỏ sáng long lanh, sáng lấp lánh.

“Cậu đưa bánh của cậu cho tớ ăn, tớ sẽ lấy bánh của tớ để cùng cậu làm đồ chơi.”

Cậu bạn nhỏ cân nhắc một hồi, ngẩng đầu, rút cuộc hạ quyết tâm.

“Thành giao.”

Ba miếng bánh của cậu bạn nhỏ, hai miếng bánh của bản thân cô bé đều bị ăn sạch sành sanh, giữ lại một miếng, cô bạn nhỏ nhìn rồi lại nhìn rút cuộc cắn một miếng to.

Cậu bé khóc ròng: “Cậu không được như vậy, lừa mất bánh của tớ.”

Cô bé cảm phẫn, nhồm mẩu bánh trong miệng ra: “Đợi chút, tớ dạy cậu nặn bùn cao su.” Bàn tay nhỏ mậm mạp đen sì vê trái vê phải, quả nhiên bánh bích quy Vạn niên thanh có tính dẻo nha.

“Này, cho cậu nhai, nhớ là phải nhổ ra vê vê đó.” Cô bạn nhỏ vô cùng nghiêm túc, nuốt sạch miếng bùn cao su trong tay.

... 囍 (2), vê đi vê lại rồi còn có thể ăn sao?

Cậu bạn nhỏ nghĩ rồi lại nghĩ, rút cuộc miệng nhỏ giống như vô cùng gian nan nhai miếng bánh quy, rồi lại nhổ ra...

“A... Tô Tố, con đừng làm hư bạn học Hoa Vô Khuyết...”

Cô giáo Phương của vườn trẻ bước nhanh tới.

Một tay phỉ bay cục bánh Vạn niên thanh đang bị vê niết trong tay bạn học Hoa.

“Đừng... lằng phí lăm đó cô giáo Phương!!” Tô Tố khóc rống, cầm cục bánh nuốt vội, còn vô cùng vui vẻ nhai.

Mọi người cùng 囧...

Vậy mới nói, từ bé cho đến khi 80 tuổi, muốn diệt tận gốc thói thô lỗ nhất định phải bắt đầu từ khi còn là một đứa trẻ!!!

Trong khoảnh khắc chói lọi này, nước mắt cô giáo Phương chảy dài, nắm tay thề: Tổ quốc, nhân dân, Đảng cùng với quốc kỳ, con nhất định phải thay đổi phong cách thô lỗ của đồn chí Tô Tố.

Nhất định, nhất định phải thế.

Ngày mùng 1 tháng 6, trường học tổ chức hội diễn.

Tiết mục mà các bạn nhỏ của lớp nhớ biểu diễn là... gấu chó trộm mật ong.

Vì để vận động tích cực của tất cả các bạn nhỏ, cô giáo đã giao vai chính gấu chó cho bạn nhỏ Tô Tố, chú gấu chó thô lỗ lại mạnh mẽ cũng theo đó mà xuất hiện.

“Mẹ ơi, ba ơi, con phải diễn vai chú ong mật nhỏ.”

Quần trắng áo trắng, Hoa Vô Khuyết bé nhỏ giống như thiên sứ thánh khiết, hòa tan trong ánh nắng đầu hạ, tỏa ra những vàng sáng.

“Bảo bối, quá tốt rồi, ba mẹ nhất định sẽ đến xem.” Ba mẹ bạn nhỏ Hoa cúi người, mừng vui nói.

Phải khoan dung độ lượng thì mới làm nên nghiệp lớn, không được có ham muốn cá nhân, chặc chặc chặc, bạn nhỏ Hoa Vô Khuyết à, khuyết điểm của bạn chính là ham muốn được tuyên dương quá mức mãnh liệt, thế nên... kết quả khẳng định là thất bại rồi.

Hình ảnh quay trở về hiện trường.

Các bậc phụ huynh dưới sân khấu chuyển động, khung cảnh hết sức huyền ảo.

Các bạn nhỏ đứng sau sân khấu châu đầu nói nhỏ, vô cùng ồn ào.

Bạn học nhỏ đóng vai đóa hoa mặc bộ quần áo sắc sỡ, bạn nhỏ diễn vai hòn đá thì ngây thơ đáng yêu, Hoa Vô Khuyết trong vai diễn chú ong mật nhỏ thì khôi ngô tuấn tú, còn bạn học Tô Tố đóng vai gấu chó đen thì... rất đáng tiếc, vừa thô lỗ lại hung dữ.

Cô giáo Phương ngồi bên dưới liên tục lau mồ hôi, hỏi Tô Tố: “Tô Tố à, ba mẹ con không đến à?”

Đến rồi thì ít nhất cũng có thể tặng thêm niềm vinh dự cho bạn nhỏ.

Tô Tố nói: “Cô giáo ơi, phụ mẫu con không có đến, ba mẹ con đến có được không?”

☒... Cơ mặt cô giáo Phương co rút, mãi sau mới nặn ra nụ cười giống như thánh mẫu: “Ô Tô à, phụ mẫu chính là ba mẹ, ba mẹ cũng chính là phụ mẫu.”

Ồ...

Tô Tô tò mò, kéo cả dải nước mũi dài hỏi cô: “Cô giáo ời, tại sao khoe miệng cô cứ giật giật, lông mày cứ run run, cô thật giỏi nha, dạy con với được không?”

Cô giáo Phương hoàn toàn sụp đổ, hít sâu nhiều lần, cuối cùng đem hình tượng thô lỗ của đồng chí nhỏ Tô Tô quăng ra sau đầu: “Ô Tô, đợi chút nữa con sẽ diễn gấu chó, nhớ là không được bước loạn nha.”

Gấu chó là nhân vật then chốt đó.

Người đầu tiên xuất hiện chính là người dẫn đầu của cả tiết mục.

Tô Tô gật đầu, hùng dũng nói: “Cô giáo, con nhất định sẽ làm một chú gấu chỉ đi đường thẳng.”

Cô giáo Phương thấp thỏm không yên, không còn gì để nói.

Tiết mục thứ ba chính là gấu chó trộm mật ong.

Khắp sân khấu ngập tràn hoa cỏ, Tô Tô diễn vai gấu chó chốc chốc lại thò đầu ra từ sau sân khấu.

Cô giáo Phương bước lên phía trước xoa đầu Tô Tô: “Ô Tô, con đừng sợ, cứ diễn như thường ngày là được.”

Diễn như thường ngày?

Bạn học Tô Tô gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Con biết rồi.

Mùa xuân đến rồi, xuân đến rồi, mật ong nhỏ đi hút mật...

Cô giáo Phương dùng tay đẩy Tô Tô...

Gấu chó nhỏ là ham chơi nhất...

Cô giáo Phương dùng chân đạp Tô Tô...

Hoa Vô Khuyết đứng ngay sau khóc ròng: “Ô Tô, cậu mà không lên sân khấu thì tớ cũng không thể lên, cậu đi đi, mau đi đi.”

Tô Tô quay đầu, ánh mắt hờn trách: “Cô giáo Phương, Hoa Vô Khuyết, con đi đây!”

Hai người gật đầu, bạn học Tô Tô bước đi vững chắc, nhảy lên sân khấu, khắp hội trường là tiếng vỗ tay vang dội, mẹ Tô hét lớn: “Chú gấu chó đó là của nhà chúng tôi đó.”

Các vị phụ huynh đồng loạt nhìn chăm chăm về phía mẹ Tô.

Đi một vòng quanh sân khấu, sau đó ca hát... theo lí là phải làm như vậy.

Nhưng, trước kia khi lên múa bạn gấu chó theo thói quen sẽ phải đi tiều.

Tô Tổ lắc người một cái, nhảy từ trên sân khấu xuống, đôi chân nhỏ chạy phát ra tiếng, đi nhà vệ vinh, đi nhà vệ sinh, phải mau lên mau lên, bạn học Hoa Vô Khuyết còn đang đợi để lên sân khấu, cô giáo Phương còn đang hi vọng vào bản thân mình.

Cả hội trường yên lặng.

Cô giáo Phương đứng sau sân khấu cắn cắn khăn tay nhỏ, ôm đồng chí ong mật nhỏ nước mắt chảy giàn giụa.

Mùa xuân tới rồi, mùa đông vẫn còn xa lắm.

Sân khấu không có gấu chó, ong mật nhỏ sẽ không cần phải xuất hiện nữa.

☒... Một cơn gió thổi qua, mọi người hoàn toàn không còn gì để nói. Mẹ Tô mắng chửi một loạt từ con mẹ nó cho đến ngu ngốc, gấu chó nhà bà cũng không thấy xuất hiện lần nữa.

Vậy nên tiết mục chỉ có thể hủy bỏ.

Tiết mục tiếp theo là diễn vòng hoa của các bạn nhỏ lớp lớn.

Vòng hoa muôn màu muôn sắc, quả nhiên là vô cùng đẹp, các cô giáo sau sân khấu cùng với các bậc phụ huynh dưới sân khấu kinh ngạc trong phút chốc cũng dần dần khôi phục lại tâm trạng chấn động của mình.

Hơn hai mươi vòng hoa kết thành hoa quỳnh lớn, màu sắc rực rỡ, các bạn nhỏ nở nụ cười tươi.

Vòng hoa bất chợt biến thành hoa hướng dương rồi lại bỗng nhiên hóa thành biểu tượng của thể vận hội Olympic.

Dưới sân khấu những tràng pháo tay không ngừng vang lên.

Bất chợt cơn lốc gấu chó quét đến từ dưới sân khấu, thân sắc vội vàng, bước đi mạnh mẽ.

Thô lỗ như vậy, mạnh mẽ như vậy, nhân cơ hội mọi người chưa kịp hoàn hồn liền cướp lấy vị trí cao nhất trên sân khấu, một chú gấu chó nở ra từ trong khóm hoa.

Bạn nhỏ Tô Tổ cuối cùng cũng trở lại rồi, dạt dào mong chờ tiết mục gấu chó trộm mật ong.

Dưới sân khấu bỗng trở nên yên lặng.

Cuối cùng, một giọng nói không chút hài hòa với bầu không khí bạo phát, là mẹ Tô đang gào thét: “Con bé chết tiết kia mau xuống ngay, tiết mục này không liên quan đến gấu chó.”

Chú gấu chó đứng trong khóm hoa cười tươi.

Cô giáo Phương trốn sau sân khấu với cô giáo Lưu của lớp lớn cùng ôm lấy nhau, nước mắt chảy rào rào.

Mùa xuân tới rồi, vòng hoa nở rộ.

Thế là bạn gấu chó lại trở lại rồi.

Chỉ có điều, chú gấu chó này đi nhầm chỗ.

Thật khiến người ta phải thốn thức...

Từ đó về sau, chỉ cần là hoạt động của lớp bạn nhỏ Tô Tố chỉ có thể đứng nhìn từ xa... nhìn từ xa... từ xa...

(1) Bánh bích quy Vạn Niên Thanh:

(2) 囧: thường xuất hiện trên các diễn đàn mạng TQ, có nghĩa là khó xử, khốn đốn, bi ai, đau thương...

Part 2

Nhật ký gái thô lỗ

Dịch: Lạc Lạc

PART 2 《Sự kiện du xuân 1》

Cuộc sống tiểu học mạnh mẽ.

Bạn học tiểu học quen thuộc.

Tiểu học là nơi gái thô lỗ lớn lên khỏe mạnh.

———— Tô Tố 7 tuổi, thể hiện tài năng.

Không biết là bất hạnh hay may mắn, bạn nhỏ Hoa Vô Khuyết hoàn mỹ cuối cùng lại học cùng trường tiểu học với bạn học Tô Tố thô lỗ, lại cùng chung một lớp... ừm, còn là cùng tổ nữa.

“Bạn học Tô Tố, ngày mai thực sự đi du xuân chứ không phải là tuần sau sao?” Giọng Hoa Vô Khuyết trong điện thoại yếu ớt, bị ồm ròi, cảm giác bị cúm thật khó chịu.

Nhưng mà không phải là tuần sau mới đi du xuân sao?

“Ừm ừm ừm, thật đó, bạn học Hoa à, cô giáo nói mua chút gì đó để ăn với uống.”

“A, cậu mang theo gì thế?”

Tô Tố im lặng suy nghĩ, mãi lâu sau, “Tớ mang theo hai tấm mía, vừa có thể gánh hành lý lại có thể ăn.”

Lẽ nào cậu là Trư Bát Giới sao? Du xuân cũng cần gánh hành lý.

Bạn học Hoa Vô Khuyết rất nghi ngờ, nhưng do tính cách được bồi dưỡng tốt nên nhẫn nhịn không hỏi ra.

Du xuân của học sinh tiểu học, vô cùng tài tình gắn liền việc ăn uống chơi lại với nhau.

“Vậy cậu mang theo gì?”

Hoa Vô Khuyết dẫn đo: “Tớ tạm thời cũng không biết, phải để ba mẹ đi mua.”

Chep chep chep, trong điện thoại vang lên tiếng Tô Tố không ngừng chép miệng: “Tớ đã ăn một phần của ngày mai rồi, nếu như không đủ ngày mai liền mượn của cậu, du xuân lần sau lại trả lại cậu.”

...囧, cái này có thể mượn sao?

Bạn học Hoa Vô Khuyết rất 囧, vô cùng sầu não, nhưng vẫn lịch sự đáp: “Được rồi, Tô Tố.”

Nên mua thêm nhiều đồ một chút.

Trừ đồ ăn chính ra, đồ ăn nhẹ mỗi thứ hai phần.

Tô Tổ tiếp tục nói: “Tớ muốn ăn kẹo que, khoai miếng, xúc xích...” được voi đòi tiên có lẽ là để chỉ tình huống này.

Tô Tổ cúp điện thoại, mẹ Tô gào thét: “Tô Tổ, bánh bao để đi du xuân vì sao không còn nữa?”

Vì sao không còn? Tô Tổ ngẩng đầu, nhìn khóe miệng ba Tô dính đầy vụn bánh bao, vẻ mặt khó hiểu: “Ba ơi, vì sao bánh bao không còn nữa?”

“Anh ăn vụn bánh bao du xuân của con bé? Anh cái tên đàn ông thô lỗ không cần mặt mũi chi nữa!!!” Mẹ Tô lại gào thét lần nữa, khiến kính mắt của ba Tô gần như rơi xuống.

Ba Tô vô tội mà buồn bực trách, không lẽ một cái bánh bao chính là cội nguồn sinh ra người đàn ông thô lỗ, một cái, chỉ một cái thôi đó.

Ba Tô ôm mặt hổ thẹn. Bản thân không ngờ lại trở thành tên đàn ông thô lỗ trong truyền thuyết!

Quả nhiên là một cái bánh bao dẫn đến thảm án!

Tô Tổ thở dài, vỗ vỗ vai ba Tô, chân thành sâu sắc nói: “Ba muốn ăn thì ba cứ nói, ngày mai con chỉ mang theo một khúc mía là cùng.”

Ba Tô cảm động đến mức suýt chút nữa rơi lệ.

Con gái tri kỉ à, con chính là áo bông nhỏ của người ba này.

Trong tình yêu thương như vậy sao có thể keo kiệt được?!

“Tô Tổ, mua, con muốn ăn gì, ba mua cho con.” Tấm lòng thành khẩn của ba khiến Tô Tổ cảm động.

Sao có thể phụ lòng tình cha cuồn cuộn như nước được.

Tuyệt đối không thể.

Cho nên, chỉ có thể dùng hành động để hồi đáp lại ba.

Vài tiếng đồng hồ sau... ba Tô hoàn toàn tỉnh ngộ, vì sao, vì sao chứ, mười cái bánh bao, bản thân mình ăn một cái nhưng lại phải gánh chịu toàn bộ tội lỗi.

Tô Tổ, con tổn thương trái tim mỏng manh dễ vỡ lại kín đáo của ba...

Cuộc đời không được tín nhiệm, hoàn toàn thay đổi niềm tin của ba Tô.

Từ đó ba Tô cũng không bao giờ có thể tin người khác được nữa, trăm phần trăm trở thành tên đàn ông thô lỗ.

Hậu quả của việc bị lừa, quả nhiên vô cùng nghiêm trọng...

Ngày hôm sau là thứ sáu, bạn học Tô Tổ vác theo hai tấm mía, bạn học Hoa Vô Khuyết đeo hai túi đồ ăn vặt, đứng song song bên ngoài lớp học.

“Tô Tổ, Hoa Vô Khuyết, trong đầu các em chứa toàn hồ à???!! Tuần sau mới du xuân, sao lại nghe thành hôm nay?!” Chủ nhiệm lớp vô

cùng tức giận, gõ lên đầu Tô Tố, nước bọt bay tứ tung. Tô Tố cắn răng, kiên cường nhẫn nhịn, khiến Hoa Vô Khuyết đứng bên không ngừng run rẩy.

Hoa Vô Khuyết nước mắt chảy dài, “Cô ơ, em sai rồi, lần sau em không dám nữa.”

Hừ, tên hèn nhát!!! Tô Tố dùng ánh mắt biểu đạt tâm trạng tức giận bất bình của bản thân, ngẩng cao đầu ưỡn ngực dùng mía khiêng cặp sách.

Là cuối tuần sau mới du xuân, ý chính thì đúng là như vậy, chẳng qua là sớm trước một tuần mà thôi.

Có cần nghiêm túc vậy không?

Thế giới của người lớn thật phiền phức, Tô Tố vỗ vỗ Hoa Vô Khuyết đang khóc thút thít, rút cái bánh bao từ trong cặp sách cậu ta ra, miệng nhai nhồm nhoàm an ủi: “Đừng khóc nữa, Hoa Hoa, tớ giúp cậu giảm bớt gánh nặng.”

Đây là tinh thần đoàn đội vĩ đại biết bao. Tô Tố tự hào về hành động của bản thân, tuy rằng bánh bao của Hoa Vô Khuyết ăn rất ngon, nhưng về mặt bản chất mà nói, bản thân quả thật là một thiên sứ.

Trong ánh mắt mù mờ, Hoa Vô Khuyết lấy chai nước hoa quả trong cặp ra đưa qua: “Tô Tố, chỉ ăn bánh bao không sẽ nghẹn đó, cậu uống chút nước đi.”

Ừm ừm ừm, rất tốt. rất tốt, Tô Tố vui mừng hơn hở, mùa xuân thật tuyệt vời, được chơi được vui, còn được ăn nữa.

Tốt nhất là một tuần đi du xuân một lần.

Ngày tháng vội vàng qua, chớp mắt đã là cuối tuần.

Bạn học Tô Tố suy nghĩ hết lần này đến lần khác, đến khi trời tối, rốt cuộc không nhẫn nại nổi nữa bèn gọi điện cho Hoa Vô Khuyết.

“Hoa Hoa, cậu nhớ nhé, ngày mai du xuân đó.”

... Hoa Vô Khuyết nước mắt chảy dài, đây là cuộc gọi lần thứ 6 rồi đó, lẽ nào bạn học Tô Tố còn điều gì quan trọng chưa nhắn nhủ xong sao?

Quả nhiên, Tô Tố tiếp tục quan tâm nói: “Hoa Hoa, ngày mai tớ muốn mượn một ít kẹo cao su.”

Là mượn đó, cũng không phải là không trả.

Hoa Vô Khuyết lẳng lặng gật đầu, giọng buồn bực: “Tô Tố, còn cần gì nữa không? Tớ mang cả theo, đừng nói mượn nữa.”

Sao có thể như vậy? Lẽ nào cậu coi tớ là tên lưu manh vô lại sao, lòng tự tôn kiêu ngạo của Tô Tố bị đả kích, vô cùng đau đớn, “Hoa Hoa, cậu quá sĩ nhục nhân cách của tớ rồi, cậu nghi ngờ phẩm hạnh của tớ...” Giọng nghẹn ngào, không ngừng đau buồn, đừng đả kích con người ta thế nữa, tâm hồn nhỏ bé của tớ bị tổn thương đó.

“A...” Hoa Vô Khuyết buồn bực, lẩm bẩm: “Xin lỗi, xin lỗi bạn học Tô Tổ, tớ xin lỗi vì bản thân đã tổn thương lòng tự tôn kiêu ngạo của cậu, cậu cứ tiếp tục mượn đồ đi.”

Tô Tổ hết khóc lại cười, kêu gào trong điện thoại: “Hết rồi hết rồi, nhớ là mang kẹo cao su đó.”

Được rồi, thêm kẹo cao su, nhiều nhất là xách thêm cái túi thứ ba.

Hoa Vô Khuyết hoàn toàn cam chịu số phận. Chỉ có thể cầu nguyện, thượng đế à, cuộc sống tiểu học trôi qua nhanh nhanh đi.

Đáng tiếc cậu quên mất một điều, người ta nhà người nước ngoài, sao có thể nghe hiểu lời cầu nguyện tiếng trung của cậu được chứ, vậy nên, tình huống này hoàn toàn bị thượng đế cho vào quên lãng, cuộc sống tiểu học đáng thương lại buồn bực này, bạn học Hoa Vô Khuyết vẫn cần phải trải qua từng bước từng bước một.

Chuyện này giáo dục chúng ta rằng việc học ngoại ngữ là vô cùng cần thiết.

Part 2

Nhật ký gái thô lỗ

Dịch: Lạc Lạc

PART 2 《Sự kiện du xuân 1》

Cuộc sống tiểu học mạnh mẽ.

Bạn học tiểu học quen thuộc.

Tiểu học là nơi gái thô lỗ lớn lên khỏe mạnh.

———— Tô Tố 7 tuổi, thể hiện tài năng.

Không biết là bất hạnh hay may mắn, bạn nhỏ Hoa Vô Khuyết hoàn mỹ cuối cùng lại học cùng trường tiểu học với bạn học Tô Tố thô lỗ, lại cùng chung một lớp... ừm, còn là cùng tổ nữa.

“Bạn học Tô Tố, ngày mai thực sự đi du xuân chứ không phải là tuần sau sao?” Giọng Hoa Vô Khuyết trong điện thoại yếu ớt, bị ồm ròi, cảm giác bị cúm thật khó chịu.

Nhưng mà không phải là tuần sau mới đi du xuân sao?

“Ừm ừm ừm, thật đó, bạn học Hoa à, cô giáo nói mua chút gì đó để ăn với uống.”

“A, cậu mang theo gì thế?”

Tô Tố im lặng suy nghĩ, mãi lâu sau, “Tớ mang theo hai tấm mía, vừa có thể gánh hành lý lại có thể ăn.”

Lẽ nào cậu là Trư Bát Giới sao? Du xuân cũng cần gánh hành lý.

Bạn học Hoa Vô Khuyết rất nghi ngờ, nhưng do tính cách được bồi dưỡng tốt nên nhẫn nhịn không hỏi ra.

Du xuân của học sinh tiểu học, vô cùng tài tình gắn liền việc ăn uống chơi lại với nhau.

“Vậy cậu mang theo gì?”

Hoa Vô Khuyết dẫn đo: “Tớ tạm thời cũng không biết, phải để ba mẹ đi mua.”

Chẹp chẹp chẹp, trong điện thoại vang lên tiếng Tô Tố không ngừng chẹp miệng: “Tớ đã ăn một phần của ngày mai rồi, nếu như không đủ ngày mai liền mượn của cậu, du xuân lần sau lại trả lại cậu.”

...囧, cái này có thể mượn sao?

Bạn học Hoa Vô Khuyết rất 囧, vô cùng sầu não, nhưng vẫn lịch sự đáp: “Được rồi, Tô Tố.”

Nên mua thêm nhiều đồ một chút.

Trừ đồ ăn chính ra, đồ ăn nhẹ mỗi thứ hai phần.

Tô Tổ tiếp tục nói: “Tớ muốn ăn kẹo que, khoai miếng, xúc xích...” được voi đòi tiên có lẽ là để chỉ tình huống này.

Tô Tổ cúp điện thoại, mẹ Tô gào thét: “Tô Tổ, bánh bao để đi du xuân vì sao không còn nữa?”

Vì sao không còn? Tô Tổ ngẩng đầu, nhìn khóe miệng ba Tô dính đầy vụn bánh bao, vẻ mặt khó hiểu: “Ba ơi, vì sao bánh bao không còn nữa?”

“Anh ăn vụn bánh bao du xuân của con bé? Anh cái tên đàn ông thô lỗ không cần mặt mũi chi nữa!!!” Mẹ Tô lại gào thét lần nữa, khiến kính mắt của ba Tô gần như rơi xuống.

Ba Tô vô tội mà buồn bực trách, không lẽ một cái bánh bao chính là cội nguồn sinh ra người đàn ông thô lỗ, một cái, chỉ một cái thôi đó.

Ba Tô ôm mặt hổ thẹn. Bản thân không ngờ lại trở thành tên đàn ông thô lỗ trong truyền thuyết!

Quả nhiên là một cái bánh bao dẫn đến thảm án!

Tô Tổ thở dài, vỗ vỗ vai ba Tô, chân thành sâu sắc nói: “Ba muốn ăn thì ba cứ nói, ngày mai con chỉ mang theo một khúc mía là cùng.”

Ba Tô cảm động đến mức suýt chút nữa rơi lệ.

Con gái tri kỉ à, con chính là áo bông nhỏ của người ba này.

Trong tình yêu thương như vậy sao có thể keo kiệt được?!

“Tô Tổ, mua, con muốn ăn gì, ba mua cho con.” Tấm lòng thành khẩn của ba khiến Tô Tổ cảm động.

Sao có thể phụ lòng tình cha cuồn cuộn như nước được.

Tuyệt đối không thể.

Cho nên, chỉ có thể dùng hành động để hồi đáp lại ba.

Vài tiếng đồng hồ sau... ba Tô hoàn toàn tỉnh ngộ, vì sao, vì sao chứ, mười cái bánh bao, bản thân mình ăn một cái nhưng lại phải gánh chịu toàn bộ tội lỗi.

Tô Tổ, con tổn thương trái tim mỏng manh dễ vỡ lại kín đáo của ba...

Cuộc đời không được tín nhiệm, hoàn toàn thay đổi niềm tin của ba Tô.

Từ đó ba Tô cũng không bao giờ có thể tin người khác được nữa, trăm phần trăm trở thành tên đàn ông thô lỗ.

Hậu quả của việc bị lừa, quả nhiên vô cùng nghiêm trọng...

Ngày hôm sau là thứ sáu, bạn học Tô Tổ vác theo hai tấm mía, bạn học Hoa Vô Khuyết đeo hai túi đồ ăn vặt, đứng song song bên ngoài lớp học.

“Tô Tổ, Hoa Vô Khuyết, trong đầu các em chứa toàn hồ à???!! Tuần sau mới du xuân, sao lại nghe thành hôm nay?!” Chủ nhiệm lớp vô

cùng tức giận, gõ lên đầu Tô Tố, nước bọt bay tứ tung. Tô Tố cắn răng, kiên cường nhẫn nhịn, khiến Hoa Vô Khuyết đứng bên không ngừng run rẩy.

Hoa Vô Khuyết nước mắt chảy dài, “Cô ơ, em sai rồi, lần sau em không dám nữa.”

Hừ, tên hèn nhát!!! Tô Tố dùng ánh mắt biểu đạt tâm trạng tức giận bất bình của bản thân, ngẩng cao đầu ưỡn ngực dùng mía khiêng cặp sách.

Là cuối tuần sau mới du xuân, ý chính thì đúng là như vậy, chẳng qua là sớm trước một tuần mà thôi.

Có cần nghiêm túc vậy không?

Thế giới của người lớn thật phiền phức, Tô Tố vỗ vỗ Hoa Vô Khuyết đang khóc thút thít, rút cái bánh bao từ trong cặp sách cậu ta ra, miệng nhai nhồm nhoàm an ủi: “Đừng khóc nữa, Hoa Hoa, tớ giúp cậu giảm bớt gánh nặng.”

Đây là tinh thần đoàn đội vĩ đại biết bao. Tô Tố tự hào về hành động của bản thân, tuy rằng bánh bao của Hoa Vô Khuyết ăn rất ngon, nhưng về mặt bản chất mà nói, bản thân quả thật là một thiên sứ.

Trong ánh mắt mù mờ, Hoa Vô Khuyết lấy chai nước hoa quả trong cặp ra đưa qua: “Tô Tố, chỉ ăn bánh bao không sẽ nghẹn đó, cậu uống chút nước đi.”

Ừm ừm ừm, rất tốt. rất tốt, Tô Tố vui mừng hơn hở, mùa xuân thật tuyệt vời, được chơi được vui, còn được ăn nữa.

Tốt nhất là một tuần đi du xuân một lần.

Ngày tháng vội vàng qua, chớp mắt đã là cuối tuần.

Bạn học Tô Tố suy nghĩ hết lần này đến lần khác, đến khi trời tối, rốt cuộc không nhẫn nại nổi nữa bèn gọi điện cho Hoa Vô Khuyết.

“Hoa Hoa, cậu nhớ nhé, ngày mai du xuân đó.”

... Hoa Vô Khuyết nước mắt chảy dài, đây là cuộc gọi lần thứ 6 rồi đó, lẽ nào bạn học Tô Tố còn điều gì quan trọng chưa nhắn nhủ xong sao?

Quả nhiên, Tô Tố tiếp tục quan tâm nói: “Hoa Hoa, ngày mai tớ muốn mượn một ít kẹo cao su.”

Là mượn đó, cũng không phải là không trả.

Hoa Vô Khuyết lẳng lặng gật đầu, giọng buồn bực: “Tô Tố, còn cần gì nữa không? Tớ mang cả theo, đừng nói mượn nữa.”

Sao có thể như vậy? Lẽ nào cậu coi tớ là tên lưu manh vô lại sao, lòng tự tôn kiêu ngạo của Tô Tố bị đả kích, vô cùng đau đớn, “Hoa Hoa, cậu quá sĩ nhục nhân cách của tớ rồi, cậu nghi ngờ phẩm hạnh của tớ...” Giọng nghẹn ngào, không ngừng đau buồn, đừng đả kích con người ta thế nữa, tâm hồn nhỏ bé của tớ bị tổn thương đó.

“A...” Hoa Vô Khuyết buồn bực, lẩm bẩm: “Xin lỗi, xin lỗi bạn học Tô Tổ, tớ xin lỗi vì bản thân đã tổn thương lòng tự tôn kiêu ngạo của cậu, cậu cứ tiếp tục mượn đồ đi.”

Tô Tổ hết khóc lại cười, kêu gào trong điện thoại: “Hết rồi hết rồi, nhớ là mang kẹo cao su đó.”

Được rồi, thêm kẹo cao su, nhiều nhất là xách thêm cái túi thứ ba.

Hoa Vô Khuyết hoàn toàn cam chịu số phận. Chỉ có thể cầu nguyện, thượng đế à, cuộc sống tiểu học trôi qua nhanh nhanh đi.

Đáng tiếc cậu quên mất một điều, người ta nhà người nước ngoài, sao có thể nghe hiểu lời cầu nguyện tiếng trung của cậu được chứ, vậy nên, tình huống này hoàn toàn bị thượng đế cho vào quên lãng, cuộc sống tiểu học đáng thương lại buồn bực này, bạn học Hoa Vô Khuyết vẫn cần phải trải qua từng bước từng bước một.

Chuyện này giáo dục chúng ta rằng việc học ngoại ngữ là vô cùng cần thiết.

Part 2

Nhật ký gái thô lỗ

Dịch: Lạc Lạc

PART 2 《Sự kiện du xuân 1》

Cuộc sống tiểu học mạnh mẽ.

Bạn học tiểu học quen thuộc.

Tiểu học là nơi gái thô lỗ lớn lên khỏe mạnh.

———— Tô Tố 7 tuổi, thể hiện tài năng.

Không biết là bất hạnh hay may mắn, bạn nhỏ Hoa Vô Khuyết hoàn mỹ cuối cùng lại học cùng trường tiểu học với bạn học Tô Tố thô lỗ, lại cùng chung một lớp... ừm, còn là cùng tổ nữa.

“Bạn học Tô Tố, ngày mai thực sự đi du xuân chứ không phải là tuần sau sao?” Giọng Hoa Vô Khuyết trong điện thoại yếu ớt, bị ồm ròi, cảm giác bị cúm thật khó chịu.

Nhưng mà không phải là tuần sau mới đi du xuân sao?

“Ừm ừm ừm, thật đó, bạn học Hoa à, cô giáo nói mua chút gì đó để ăn với uống.”

“A, cậu mang theo gì thế?”

Tô Tố im lặng suy nghĩ, mãi lâu sau, “Tớ mang theo hai tấm mía, vừa có thể gánh hành lý lại có thể ăn.”

Lẽ nào cậu là Trư Bát Giới sao? Du xuân cũng cần gánh hành lý.

Bạn học Hoa Vô Khuyết rất nghi ngờ, nhưng do tính cách được bồi dưỡng tốt nên nhẫn nhịn không hỏi ra.

Du xuân của học sinh tiểu học, vô cùng tài tình gắn liền việc ăn uống chơi lại với nhau.

“Vậy cậu mang theo gì?”

Hoa Vô Khuyết dẫn đo: “Tớ tạm thời cũng không biết, phải để ba mẹ đi mua.”

Chẹp chẹp chẹp, trong điện thoại vang lên tiếng Tô Tố không ngừng chẹp miệng: “Tớ đã ăn một phần của ngày mai rồi, nếu như không đủ ngày mai liền mượn của cậu, du xuân lần sau lại trả lại cậu.”

...囧, cái này có thể mượn sao?

Bạn học Hoa Vô Khuyết rất 囧, vô cùng sầu não, nhưng vẫn lịch sự đáp: “Được rồi, Tô Tố.”

Nên mua thêm nhiều đồ một chút.

Trừ đồ ăn chính ra, đồ ăn nhẹ mỗi thứ hai phần.

Tô Tổ tiếp tục nói: “Tớ muốn ăn kẹo que, khoai miếng, xúc xích...” được voi đòi tiên có lẽ là để chỉ tình huống này.

Tô Tổ cúp điện thoại, mẹ Tô gào thét: “Tô Tổ, bánh bao để đi du xuân vì sao không còn nữa?”

Vì sao không còn? Tô Tổ ngẩng đầu, nhìn khóe miệng ba Tô dính đầy vụn bánh bao, vẻ mặt khó hiểu: “Ba ơi, vì sao bánh bao không còn nữa?”

“Anh ăn vụn bánh bao du xuân của con bé? Anh cái tên đàn ông thô lỗ không cần mặt mũi chi nữa!!!” Mẹ Tô lại gào thét lần nữa, khiến kính mắt của ba Tô gần như rơi xuống.

Ba Tô vô tội mà buồn bực trách, không lẽ một cái bánh bao chính là cội nguồn sinh ra người đàn ông thô lỗ, một cái, chỉ một cái thôi đó.

Ba Tô ôm mặt hổ thẹn. Bản thân không ngờ lại trở thành tên đàn ông thô lỗ trong truyền thuyết!

Quả nhiên là một cái bánh bao dẫn đến thảm án!

Tô Tổ thở dài, vỗ vỗ vai ba Tô, chân thành sâu sắc nói: “Ba muốn ăn thì ba cứ nói, ngày mai con chỉ mang theo một khúc mía là cùng.”

Ba Tô cảm động đến mức suýt chút nữa rơi lệ.

Con gái tri kỉ à, con chính là áo bông nhỏ của người ba này.

Trong tình yêu thương như vậy sao có thể keo kiệt được?!

“Tô Tổ, mua, con muốn ăn gì, ba mua cho con.” Tấm lòng thành khẩn của ba khiến Tô Tổ cảm động.

Sao có thể phụ lòng tình cha cuồn cuộn như nước được.

Tuyệt đối không thể.

Cho nên, chỉ có thể dùng hành động để hồi đáp lại ba.

Vài tiếng đồng hồ sau... ba Tô hoàn toàn tỉnh ngộ, vì sao, vì sao chứ, mười cái bánh bao, bản thân mình ăn một cái nhưng lại phải gánh chịu toàn bộ tội lỗi.

Tô Tổ, con tổn thương trái tim mỏng manh dễ vỡ lại kín đáo của ba...

Cuộc đời không được tín nhiệm, hoàn toàn thay đổi niềm tin của ba Tô.

Từ đó ba Tô cũng không bao giờ có thể tin người khác được nữa, trăm phần trăm trở thành tên đàn ông thô lỗ.

Hậu quả của việc bị lừa, quả nhiên vô cùng nghiêm trọng...

Ngày hôm sau là thứ sáu, bạn học Tô Tổ vác theo hai tấm mía, bạn học Hoa Vô Khuyết đeo hai túi đồ ăn vặt, đứng song song bên ngoài lớp học.

“Tô Tổ, Hoa Vô Khuyết, trong đầu các em chứa toàn hồ à??!! Tuần sau mới du xuân, sao lại nghe thành hôm nay?!” Chủ nhiệm lớp vô

cùng tức giận, gõ lên đầu Tô Tố, nước bọt bay tứ tung. Tô Tố cắn răng, kiên cường nhẫn nhịn, khiến Hoa Vô Khuyết đứng bên không ngừng run rẩy.

Hoa Vô Khuyết nước mắt chảy dài, “Cô ơ, em sai rồi, lần sau em không dám nữa.”

Hừ, tên hèn nhát!!! Tô Tố dùng ánh mắt biểu đạt tâm trạng tức giận bất bình của bản thân, ngẩng cao đầu ưỡn ngực dùng mía khiêng cặp sách.

Là cuối tuần sau mới du xuân, ý chính thì đúng là như vậy, chẳng qua là sớm trước một tuần mà thôi.

Có cần nghiêm túc vậy không?

Thế giới của người lớn thật phiền phức, Tô Tố vỗ vỗ Hoa Vô Khuyết đang khóc thút thít, rút cái bánh bao từ trong cặp sách cậu ta ra, miệng nhai nhồm nhoàm an ủi: “Đừng khóc nữa, Hoa Hoa, tớ giúp cậu giảm bớt gánh nặng.”

Đây là tinh thần đoàn đội vĩ đại biết bao. Tô Tố tự hào về hành động của bản thân, tuy rằng bánh bao của Hoa Vô Khuyết ăn rất ngon, nhưng về mặt bản chất mà nói, bản thân quả thật là một thiên sứ. Trong ánh mắt mù mờ, Hoa Vô Khuyết lấy chai nước hoa quả trong cặp ra đưa qua: “Tô Tố, chỉ ăn bánh bao không sẽ nghẹn đó, cậu uống chút nước đi.”

Ừm ừm ừm, rất tốt. rất tốt, Tô Tố vui mừng hơn hở, mùa xuân thật tuyệt vời, được chơi được vui, còn được ăn nữa.

Tốt nhất là một tuần đi du xuân một lần.

Ngày tháng vội vàng qua, chớp mắt đã là cuối tuần.

Bạn học Tô Tố suy nghĩ hết lần này đến lần khác, đến khi trời tối, rốt cuộc không nhẫn nại nổi nữa bèn gọi điện cho Hoa Vô Khuyết.

“Hoa Hoa, cậu nhớ nhé, ngày mai du xuân đó.”

... Hoa Vô Khuyết nước mắt chảy dài, đây là cuộc gọi lần thứ 6 rồi đó, lẽ nào bạn học Tô Tố còn điều gì quan trọng chưa nhắn nhủ xong sao?

Quả nhiên, Tô Tố tiếp tục quan tâm nói: “Hoa Hoa, ngày mai tớ muốn mượn một ít kẹo cao su.”

Là mượn đó, cũng không phải là không trả.

Hoa Vô Khuyết lẳng lặng gật đầu, giọng buồn bực: “Tô Tố, còn cần gì nữa không? Tớ mang cả theo, đừng nói mượn nữa.”

Sao có thể như vậy? Lẽ nào cậu coi tớ là tên lưu manh vô lại sao, lòng tự tôn kiêu ngạo của Tô Tố bị đả kích, vô cùng đau đớn, “Hoa Hoa, cậu quá sĩ nhục nhân cách của tớ rồi, cậu nghi ngờ phẩm hạnh của tớ...” Giọng nghẹn ngào, không ngừng đau buồn, đừng đả kích con người ta thế nữa, tâm hồn nhỏ bé của tớ bị tổn thương đó.

“A...” Hoa Vô Khuyết buồn bực, lẩm bẩm: “Xin lỗi, xin lỗi bạn học Tô Tổ, tớ xin lỗi vì bản thân đã tổn thương lòng tự tôn kiêu ngạo của cậu, cậu cứ tiếp tục mượn đồ đi.”

Tô Tổ hết khóc lại cười, kêu gào trong điện thoại: “Hết rồi hết rồi, nhớ là mang kẹo cao su đó.”

Được rồi, thêm kẹo cao su, nhiều nhất là xách thêm cái túi thứ ba.

Hoa Vô Khuyết hoàn toàn cam chịu số phận. Chỉ có thể cầu nguyện, thượng đế à, cuộc sống tiểu học trôi qua nhanh nhanh đi.

Đáng tiếc cậu quên mất một điều, người ta nhà người nước ngoài, sao có thể nghe hiểu lời cầu nguyện tiếng trung của cậu được chứ, vậy nên, tình huống này hoàn toàn bị thượng đế cho vào quên lãng, cuộc sống tiểu học đáng thương lại buồn bực này, bạn học Hoa Vô Khuyết vẫn cần phải trải qua từng bước từng thước một.

Chuyện này giáo dục chúng ta rằng việc học ngoại ngữ là vô cùng cần thiết.

Part 3

Dịch: Lạc Lạc

PART 3 《Sự kiện du xuân 2》

Sáng sớm ngày hôm sau, vẫn chưa đến 5h sáng Tô Tố đã thức dậy, vừa đi vừa nhảy, kéo tay mẹ Tô đòi đến trường.

Mẹ Tô quạt tới mức Tô Tố không phân biệt được đông tây nam bắc mới thành công trấn áp được trái tim đang kích động của bạn học Tô.

Đây là bài học đầy máu... trong tình huống đầy nước mắt và máu me ấy đã chứng minh một điều, nóng lòng vội vã sẽ không ăn được đậu phụ nóng.

Thật vất vả mới chờ đợi được đến 8h bạn học Tô Tố mới được đưa đến trường.

Người đông quá đi, Tô Tố tìm được Hoa Hoa trong biển người mênh mông, bỗng nhiên quay đầu, Hoa Hoa lại đứng dưới ngọn cờ của lớp.

“A, Hoa Hoa, chỉ là du xuân thôi mà, sao cậu lại mang nhiều túi vậy?” Tô Tố chấn động, thiếu gia con nhà giàu quả nhiên là khác biệt, du xuân cũng phải dùng valy.”

Bạn học Hoa Vô Khuyết trong lòng thầm rơi nước mắt, tay cũng run rẩy.

Không được dẫm kích trái tim nhỏ bé của bạn học Tô Tố...

Không được tổn thương tâm hồn mỏng manh của bạn học Tô Tố...

Không được làm tổn hại lòng tự tôn kiêu ngạo của bạn học Tô Tố...

“Tô Tố, tớ chuyện bé xé to ấy mà.” Với trình độ của năm ba có thể nói ra được câu thành ngữ, có lẽ cô giáo ngữ văn rất vui mừng.

Ồ... Tô Tố tỏ ý đã hiểu.

Vỗ vỗ cánh tay cậu ta, Tô Tố chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Bạn học Hoa Hoa, gia đình bạn giàu có như vậy thì đừng tỏ vẻ nhà giàu nữa, phải nhớ rằng, phải khiêm tốn, khiêm tốn, khiêm tốn mới là thuật cai trị đúng đắn.”

Với người bình thường thì tớ sẽ không nói cho họ đạo lý này đâu.

Tô Tố chớp chớp mắt.

Hoa Vô Khuyết không còn gì để nói, chỉ biết nhìn trời xanh. Đêm đen trao cho tôi đôi mắt màu đen, tôi lại dùng nó để trợn mắt trắng với trời. Đây đúng là lãng phí.

Cả hàng ngũ khí thế hùng dũng, Hoa Vô Khuyết lại mặt mũi ỉu xìu, mọi ánh mắt của các bạn học đều tập trung vào chiếc valy của cậu.

Trong lòng mọi người đều xúc động vì một chân lý... có tiền, con mẹ nó thật là tốt.

Chỉ là... trong lòng đương sự lại giống như ngâm phải nước lạnh. Đến công viên, leo núi, dạo trong khu trò chơi, cuối cùng là vườn bách thú.

Nơi nổi tiếng nhất của vườn bách thú này là núi khỉ, trăm nghìn con khỉ treo trên hòn núi giả, tư thế khác nhau, mỗi con một dáng vẻ, từ lan can nơi cao nhất nhìn xuống thực sự vô cùng thú vị.

Ít nhất là bạn nhỏ Tô Tố rất thích thiết kế này.

Không có cửa kính, cũng không có vách ngăn, từ trên nhìn xuống có thể thấy được những chú khỉ thực sự đang nhảy qua nhảy lại. Thật thú vị, Tô Tố hí hửng khua khua cặp sách hét hớn “Khỉ ơi, khỉ ơi, đến đây ăn này.”

Vách tường trơn bóng, không có vật gì có thể bám víu, lũ khỉ đương nhiên không trèo lên được, chỉ có thể đứng dưới gầm ngơ nhìn Tô Tố đang phát cuồng.

Cặp sách bị khua đi khua lại, rốt cuộc không chịu nổi sức mạnh của sự vây gọi, trình diễn hình ảnh vật thể bay. Tô Tố hoảng sợ, trong cặp có ba cái bánh mìn thầu, hai tấm mía, một chai nước, ba bốn quả quýt quả táo, còn có bánh ngọt bị ép đến mức thay đổi hình dạng, nếu như bị mất bản thân sẽ không thể tiếp tục ăn uống chơi bời được nữa.

Trong tình trạng bị chấn động, Tô Tố hoàn toàn quên số đồ trong valy của bạn học Hoa Vô Khuyết, không ngớt sợ hãi nhìn đám khỉ moi bới cặp sách lấy đồ ăn.

“A... thức ăn của tôi!” Tô Tố đập tường khóc lớn, âm thanh thê lương, lớn đến mức thu hút các bạn học xung quanh.

“Tôi không muốn sống nữa...” Tô Tố đập ngực, vô cùng thuần thục dùng đầu đập tường, động tác mang nhãn hiệu mẹ Tô giờ đem ra sử dụng, ai dám tranh giành chứ.

Quả nhiên chủ nhiệm lớp cũng bị chấn động dữ dội.

“Tô Tố, đừng khóc nữa.” Cô giáo an ủi, tay chân luống cuống, nào có ai thấy một đứa bé gái lại khóc dững mãnh vậy chứ.

Tô Tố tiếp tục đập ngực, khóc đến mức ruột gan đứt đoạn.

“Tô Tố, không thì em ăn bánh bao của cô đi.” Chủ nhiệm lớp móc chiếc bánh bao từ trong túi sách đưa qua, bản thân thì gắng sức nuốt nước bọt, cái bánh bao này ngon lắm đó.

Nhưng, không phải tất cả mọi người đều thích thứ này.

Tô Tố dùng mắt liếc liếc, giọng nói lớn gấp bội phần, “Em không cần, em không thích ăn bánh bao hiệu này.”

Chủ nhiệm lớp không còn gì để nói.

Lâu sau mới chìa tay tỏ ý: “Đừng khóc, mọi người cũng quyên góp, mỗi người quyên một đến hai đồ ăn.”

Tiếng khóc quàng quạc im bật, Tô Tố phấn khởi: “Được ạ, cứ làm thế đi.”

Bạn học C nào đó lén lút nhét kẹo sôcôla vào trong túi áo bị Tô Tố phát hiện, đấm ngực giậm chân hét lớn: “Cậu không có tình thương bạn bè, cậu không có tình thương...”

Bạn học C mò hôi đầm đìa lấy kẹo ra khỏi túi, không chút do dự đưa qua, tình thương bạn bè, rất tốt, rất mạnh mẽ.

Hoa Vô Khuyết nhin rồi lại nhin, rớt cuống nuốt xuống câu nhắc nhở chực đến miệng. Vì Tô Tố đang đắc ý thu hoạch thành quả, tiện thể ném cho cậu ánh mắt: “Hoa Hoa, cho tớ mượn valy cậu để đồ.”

Tình thương bạn bè, thực sự rất ấm áp.

Bạn học Tô Tố hướng về phía núi khi hét hớn: “Tôi yêu du xuân, tôi yêu núi khi...”

Yêu du xuân, yêu núi khi... âm thanh vọng lại trầm bổng trong khe núi.

Mọi người 囧, ngẩng đầu nhìn trời, chấn động 45 độ.

Thì ra cuộc đời của người thô lỗ... không cần phải giải thích.

Núi khi:

Part 4

Dịch: Lạc Lạc

PART 4 《Khi gái thô lỗ có bạn...》

Một kẻ thô lỗ không cô đơn...

Hai kẻ thô lỗ mới cô đơn...

Khi gái thô lỗ có bạn, thế giới mới hài hòa.

———— Tô Tố 10 tuổi, không còn cô đơn nữa.

Người cô đơn thường nói không sao cả, có cô đơn cũng sẽ không nói ra.

Nhưng kẻ thô lỗ một khi không cô đơn thiên hạ ắt sẽ đại loạn.

Kể nhiều chuyện nhất lớp chính là Tô Tố, bạn học A thích ngoáy lỗ mũi, bạn học B đi vệ sinh không mang giấy, dùng nước máy để rửa móng trong nhà vệ sinh, ba bạn C tìm cho cô bé N người mẹ xinh đẹp...

Cùng là một tin đồn nhưng lại được nhìn dưới nhiều góc độ khác nhau...

Giống như trước đây, ai cũng phải tự bảo vệ bản thân.

Vì vậy, bạn học Tô Tố luôn nói không sao cả, người cô đơn sẽ không thấy cô đơn. Cho dù ngồi trong góc gần bụi giăng, cho dù bị biệt lập, cô bé cũng sẽ tự tìm niềm vui riêng cho bản thân.

Nhưng tinh thần AQ này khó tránh khỏi tình cảnh thê lương.

Ngày X tháng X năm X, có một cô bé chuyển từ vùng khác đến, khí thế hiên ngang, tinh thần sung mãn, vừa tiến vào lớp liền vẫy tay, khí vận đan điền hét lớn: “Chào các đồng chí...”

Toàn bộ các bạn học cùng , chỉ riêng bạn học Tô Tố vui mừng hơn hờ vẫy tay: “Chào thủ trưởng...”

Bốn mắt nhìn nhau, chỉ hận đã gặp nhau quá muộn, cảm giác tìm được tri kỷ ngay tức thì nảy sinh.

“Đồng chí nam...”

“Đồng chí nữ...”

Hai bàn tay lạ lẫm nắm chặt lại với nhau, hai người coi như chốn không người hét lớn: “Thanh Sơn không đổi, nước xanh chảy mãi...”

Việc này ngay cả cô giáo Châu cũng không chịu đựng được, suýt chút nữa rơi lệ.

Tình bạn thuần khiết, thật khiến người ta cảm động.

May mà đồng chí Tô Tố luôn ngồi ở vị trí Đài Loan, ..., cái gọi là Đài Loan chính là trong góc gần bục giảng (1)! Chỗ ngồi biệt lập, ung dung thoải mái, hiện tại lại có thêm học sinh chuyên trường, hợp thành một đôi, cùng ngồi trong góc gần bục giảng...

Học sinh chuyên trường tên gọi Liễu Thúy Ti, dung mạo bậc nhất, giống như ruồi nhặng nhìn thấy trứng thối, chưa đến ba ngày hai người đã hợp thành một.

Ví như...

“Hoa Hoa, mượn bút chì cậu dùng chút...” Tô Tố quay đầu, chỉ là nói cho Hoa Vô Khuyết biết, không đợi cậu ta trả lời đã lấy chiếc bút dùng.

Hoa Vô Khuyết không còn gì để nói, lặng lẽ ghi vào trong sổ tay, chiếc bút chì thứ 11 trong tuần...

Thúy Ti quay đầu, nhìn thẳng vào bạn học Hoa, hùng dũng lấy nốt chiếc bút còn lại, quay đầu, xoẹt xoẹt viết.

Hoa Vô Khuyết tiếp tục im lặng, lặng lẽ gỡ quyển sổ khác ra, dùng bút máy ghi lại... chiếc bút chì thứ 20 trong tuần.

Không được có ý kiến gì hết, bạn học Hoa lắc đầu thờ dài, sẽ tổn thương tâm hồn yếu đuối cùng với lòng tự tôn kiêu ngạo của hai bạn ấy mất.

Bạn học Tô Tố đã từng nói: Một người đàn ông vĩ đại thì phải dùng sự im lặng để điểm xuyết cho mị lực của bản thân.

Thế nên chỉ có thể tiếp tục im lặng.

Im lặng là vàng. Im lặng là mị lực.

“Ước muốn của em là...”

Giờ ngữ văn yêu cầu trước khi vào học phải diễn thuyết trong vòng 3 phút, không giới hạn chủ đề và cách thức, chủ yếu là có thể khiến các bạn học cảm động, nói năng lưu loát.

Chủ đề của tuần này là... ước muốn của em.

Số 13, 14 và 15. Vừa hay đến lượt Tô Tố, Hoa Vô Khuyết và Liễu Thúy Ti.

Tô Tố xúc động, gương mặt ửng đỏ, hai tay nắm chặt, dùng chân lấn tay bước lên trên bục giảng, sợi dây quần quanh eo phất phới trên bục giảng, quần đỏ, sợi dây xanh biếc chỉ một đoạn ngắn ngắn, vô cùng đẹp mắt, vừa thô lỗ lại kèm theo xinh đẹp, vừa xinh đẹp lại kèm theo thô lỗ.

“Tớ không cần giả vờ, tớ chính là 13, chào mọi người!” Vẫy tay, Tô Tố hai chân đứng vững, nửa thân trên xoay trái xoay phải, giống như nữ hoàng Elizabeth đi tuần, cảm giác bản thân vô cùng tốt đẹp:

“Ước muốn của tớ chính là, làm một nhân viên bán vé ở công viên...” Tô Tố nắm chặt tay, hết sức hưng phấn.

Giáo viên ngữ văn im lặng, vẻ mặt khó hiểu.

Bạn học Tô Tố, không có lí gì ước muốn của em lại bình thường như thế chứ? Lẽ nào là tôi nghe nhầm?

Tô Tố tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Như vậy tớ có thể lúc nào có người thì nhìn người, khi không có người thì dạo công viên. Khi có đàn ông thì nhìn đàn ông, có phụ nữ nhìn phụ nữ, có trẻ em nhìn trẻ em...”

Liên tục “nhìn” hết 2 phút 40 giây.

Giáo viên ngữ văn im lặng, các bạn học lú lờ. Tô Tố kinh ngạc, nhấc tay nhìn đồng hồ, 2 phút 40 giây, thở dài, tiếp tục diễn thuyết: “Có tàn tật nhìn tàn tật, có khỏe mạnh nhìn khỏe mạnh...”

Các bạn học vì thế mà cười ngất, thì ra đề qua được ba phút cũng thật dễ dàng!

Tô Tố nhìn trời cười sảng sặc, bản thân quả nhiên quá mức thông minh, liếc mắt về phía cô giáo, im lặng tán thưởng... Cô à, em thật hâm mộ cô, cô thật là may mắn, bởi vì...

Bởi vì... cô có được người học trò uyên thâm như em!!!

Khóe miệng giáo viên ngữ văn giật giật, mãi lâu sau mới yếu ớt vung tay: “Số 14...”

Tô Tố phấn khởi bước xuống bục giảng, sợi dây xanh quanh eo tiếp tục phấp phới, khi bay qua chỗ ngồi của Hoa Vô Khuyết đã kích thích trí tò mò nghiêm trọng của bạn học Hoa.

Cái này, rốt cuộc là cái gì chứ?

Bạn học Hoa rút rè giơ tay ra, giống như bị ma xui quỷ khiến mà kéo giật...

Sợi dây xanh biếc trượt xuống giống như sợi tơ, cùng lúc đó thứ trượt xuống còn có cả quần đồ yêu mị của bạn học Tô Tố, hiện lên trước mắt mọi người là chiếc quần đùi thô lỗ dài đến đầu gối, có một miếng vá ngay chỗ hiểm nổi bật nhất.

... Đây là chiếc được cải biến từ quần đùi của ba Tô, chỉ có một chiếc, không có cái thứ hai...

Cả lớp hóa đá, bạn học Tô Tố lặng lẽ nhặt chiếc quần đồ yêu mị bị rơi ở chỗ mắt cá chân, lại lần nữa thuần thục dùng sợi dây xanh biếc thắt chiếc nơ vừa thô lỗ vừa xinh đẹp.

Sau đó, vô cùng tức giận...

“Bạn học Hoa Hoa, tớ cần một lời giải thích thỏa đáng...”

Hoa Vô Khuyết mờ mờ hồ hồ, nước mắt giàn giụa sầm hối: “Thần ơi, nếu như cho con thêm một cơ hội, con tuyệt đối sẽ không kéo sợi dây đó xuống.” Cho dù có kéo xuống cũng sẽ giật lên ngay lập tức, che đi chiếc quần đùi thô lỗ và miếng vá thô lỗ đúng chỗ hiểm của bạn học Tô Tố.

Lời sám hối này đương nhiên không thể dập tắt được ngọn lửa trong lòng Tô Tố. Mẹ Tô từng nói, chỉ có thể bản thân được lợi từ người khác, chứ nào có đạo lý người khác được lợi từ mình.

Vừa nghĩ đến lời của mẹ Tô, Tô Tố liền khóc lóc than thở: “Trời ơi... hình tượng gọi cảm yêu mị cùng với khí chất thuần khiết của tôi đều bị cậu bôi nhọ cả rồi, cậu nhất định phải chịu trách nhiệm với tôi!!!”

Vậy là dưới sự chú ý của toàn thể các bạn học trong lớp, Hoa Vô Khuyết lần đầu tiên trong đời... quỳ một gối xuống, thấp thỏm lo sợ, không đầu không đuôi quyết định chuyện chung thân đại sự.

Bạn học Hoa nói: “I do.”

I do cái gì, cậu đương nhiên không biết, trước đây lúc chú nhỏ cầu hôn bạn gái, cô bạn gái e thẹn nói câu I do, già trẻ trong già hết sức vui mừng, có lẽ là chuyện vô cùng vui vẻ phấn khởi vậy nên phải nói I do.

I do, I do, I do...

Giáo viên ngữ văn lau nước mắt, trẻ con bây giờ, tình ban cao thượng biết bao, quan hệ nam nữ vô cùng thuần khiết...

Sau đó cô giáo đảm đương vai trò người chứng giám, toàn thể các bạn học là khách mời danh dự.

Bạn học Tô Tố trở thành nữ chính đầu tiên trong bộ phim tình cảm Hàn quốc, thô lỗ lại xấu hổ nhìn trời hú dài, mẹ Tô à, con rốt cuộc đã thành công đẩy mạnh tiêu thụ bản thân rồi.

Năm 10 tuổi ấy bạn học Hoa Hoa và Tô Tố trùng tiếng sét ái tình, cùng rơi vào biển tình...

Kết thúc của chương nhật kí này, Tô Tố âm thầm viết thêm,... Nếu có trùng khớp, tất cả đều là ngẫu nhiên.

Part 5

Dịch: Lạc Lạc

PART 5 《Khi gái thô lỗ động lòng...》

Tôi nghĩ mình đã động lòng rồi,
Bởi vì tôi chảy máu mũi, rơi nước mắt, ... nhân tiện chảy nước
miếng vì cậu.

————— Cuộc đời Tô Tố lần đầu tiên động lòng.

Lên cấp 2, rất không may, nhưng cũng rất may mắn rằng bạn học
Hoa Vô Khuyết, Tô Tố, Liễu Thúy Ti lưu lạc đến cùng một trường
học, cùng một lớp, cùng một hàng.

Chỗ ngồi sắp xếp rất kì quái, bốn hàng giữa được xếp song song.
Cho nên, bên trái bạn học Hoa Hoa là Tô Tố, bên phải là Liễu Thúy
Ti, vừa đau thương lại vui vẻ.

Đến năm 2, Hoa Vô Khuyết mới bộc lộ sở trường, tuổi còn nhỏ
nhưng khuôn mặt xinh đẹp, nhã nhặn thanh tú, thân người càng
cao, đôi chân dài, thường bị bạn học Tô Tố và Liễu Thúy Ti lén lút
sờ đến mức lông tơ dựng đứng.

Chủ nhiệm lớp vài lần muốn chuyển cậu xuống mấy hàng phía sau,
Hoa Vô Khuyết đương nhiên là không có ý kiến, người có ý kiến là
Tô Tố, nếu chuyển như thế kì thi của bản thân mình biết làm thế
nào, bài về nhà hoàn thành thế nào chứ? Xã hội hiện giờ là phải coi
trọng tinh thần đồng đội, sao có thể nói giải tán là giải tán được, cô
giáo thật không phúc hậu.

Tô Tố không đồng ý, Liễu Thúy Ti cũng không đồng ý theo, bạn học
Hoa Hoa thực sự rất mạnh mẽ, từ ăn cho đến uống, ngay cả giấy vệ
sinh đều cung cấp miễn phí, cửa hàng bách hóa sống ai mà không
thích chứ, chuyển Hoa Hoa đi chẳng khác nào đòi mạng người.

Lâu dần bạn học Hoa Vô Khuyết chỉ có thể rơi nước mắt đeo cặp
kính không tròng để thể hiện quyết tâm bản thân không thể chuyển
đi xa... Tô Tố giống như sợi dây vô hình, buộc chặt Hoa Hoa bên
mình. Sợi dây thít chặt đến mức cậu không thở nổi cũng không tỉnh
lại được.

Chẳng trách người xưa có câu... một lần sảy chân để hận nghìn
đời... Bạn học Hoa Hoa chán nản buồn bực, một ngày lại một ngày,
giữa đôi lông mày dần dần xuất hiện vẻ đau buồn nhàn nhạt.

Đến nỗi mà sau này có một bạn gái tài hoa rạn vỡ đã vì khí chất
buồn bã này của cậu mà hạ bút viết bức thư tình một trăm ba mươi
nghìn chữ, văn thơ lai láng, dòng đầu tiên chất chứa tình cảm dạt

dào: Khuôn mặt bạn khiến người khác đau lòng, nửa là tươi đẹp, nửa là u buồn... Đương nhiên đây là chuyện về sau, tạm thời không nhắc đến.

Cũng may vào mùa xuân năm 2 tình hình có chuyển biến...

Đó là vào buổi sáng đầu xuân, trong không khí đều là hương cỏ tươi, một cơn gió thổi qua, hoóc-môn của bạn học Tô Tổ dâng cao, đi một vòng hành lang trong trường học, tâm trạng xao động khá lâu, mùa xuân đúng là một mùa đẹp.

Bất chợt một quả bóng bay đến từ phía gần sân vận động trường. Theo lý mà nói, thông thường trong tiểu thuyết ngôn tình nữ chính nên ngất đi, sau đó sẽ có một anh chàng đẹp trai cao lớn hùng dũng chạy đến.

Nhưng cuộc đời Tô Tổ hoàn toàn ngược lại.

Khiến cô nhóc ngất đi không bằng để cô lỏa thể chạy còn nhanh hơn.

Vì thế câu truyện xảy ra như sau:...

Bên cạnh sân bóng đá, âm thanh huýt sáo liên tục không ngừng, một đám con trai kêu gào: “Đá quả bóng lại đây!!!”

OK, đá qua đó.

Bạn học Tô Tổ nhắc một chân, nhắc luôn cả giày đá bóng của bản thân trình diễn màn vật thể bay, bay về phía người nào đó đứng gần cô nhóc nhất.

Người nào đó là một anh chàng đẹp trai, bị giày của Tô Tổ và quả bóng đá đến nỗi thân hình chao đảo, cuối cùng... bị ai ngã lên khung sắt của sân bóng, sau đó không ngờ lại ngất đi.

Bạn học Thúy Ti hét lớn: “Tô Tổ, hô hấp nhân tạo!!!”

Gặp được trai đẹp thì hô hấp nhân tại, gặp phải trai xấu thì đập cho hấn tỉnh.

Tô Tổ sung sướng chạy đến, thỏa thuê mãn nguyện tính hiên dăng nụ hôn đầu, hít sâu, dán mặt lại gần.

Chính vào thời khắc gần kề người nào đó, bạn học Hoa Vô Khuyết lại lần nữa giống như oan hồn xuất hiện, không ngờ lại mạnh mẽ kéo Tô Tổ ra, bản thân thì xông lên.

Bốn môi giao nhau, người nào đó nằm trên mặt đất lại giống như bị điện giật nhảy dựng lên. Hai người mặt đỏ ửng nhìn nhau, nhìn nhau. Nhìn nhau, toàn bộ sân bóng yên lặng, kẻ nhìn bóng, kẻ đá bóng, kẻ gây chuyện, kẻ bị gây chuyện, tất cả đều trong trạng thái sục sục.

“Buồn nôn... thô lỗ!!” Bạn học Tô Tổ là người đầu tiên học cách dùng từ thô lỗ mắng người bên cạnh.

“Thô lỗ... buồn nôn!!” Bạn học Liễu Thúy Ti cũng theo ngay sau đó.

Thật quá thô lỗ, đàn ông, dám cướp vận đào hoa của bà đây. Khóe miệng Hoa Vô Khuyết giật giật, bỗng nhiên, thất lưng thẳng tắp, hai chân xoay 45 độ, hai tay ôm mặt, nghẹn ngào nước nỡ chạy đi...

Không thể tha thứ được, mẹ nói, nụ hôn đầu tiên chỉ có thể hiến dâng cho bà xã. Bạn học Hoa Hoa dùng răng nanh nhỏ cắn chặt khăn tay, bỏ nhào về phía cây bào đồng lớn nhất thô ráp nhất trụ lá nhất, vừa thút thít vừa đánh, a... như vậy liệu có mang thai hay không, quả nhiên bản thân không hề thuần khiết,... không thuần khiết, không thuần khiết...

Thân cây có giật, là cây bay xào xạc.

Bạn học Hoa Hoa nước mắt giàn giụa, chỉ dồn hết tâm chí vào việc đánh đấm thân cây, hoàn toàn quên mất một điều rất quan trọng... hình như chỉ có phụ nữ mới có thể mang thai.

Sự việc vẫn chưa kết thúc ở đó.

Có câu danh ngôn nói rất hay, thứ không đạt được mới là tốt nhất.

Bạn học Tô từ đó sa vào tình cảnh yêu thầm điên cuồng.

Nếu như chảy máu mũi thì sẽ viết huyết thư, cách thức luôn luôn là điệu vịnh than (làn điệu dân ca trữ tình), nếu như đi học sớm thì sẽ viết lên trên bảng đen một bài thơ tình chua xót, nếu là giờ sinh học phải mổ xẻ Tô Tố tuyệt đối sẽ âm thầm mang những động vật bị mổ xẻ đó ra, những con thỏ bị thiếu chân, con châu chấu bị thiếu chi trước, thậm chí cả con cá không có nội tạng... bên trên là một tấm thẻ viết tặng Apollo trong lòng tôi.

Những người đàn ông mà Tô Tố yêu đều rất may mắn, bọn họ đều có một điểm chung là bất giác trái tim họ đạt đến mức khỏe mạnh nhất.

Người nào đó ở sân bóng đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Hoa Vô Khuyết từ đầu đến cuối đều im lặng, đối mặt với sự si mê điên cuồng của bạn học Tô Tố, trong lòng vô cùng chua xót.

Trước kia khi còn bị trói buộc luôn khát vọng tự do, giờ đây Tô Tố si mê vì tình yêu, trong lòng mình lại giống như bị đổ cả hũ dấm chua, giống như có thứ gì đó đang dần mạnh nha, sinh sôi nảy nở.

Cuộc đời a cuộc đời, chính là hoang đường thế đấy.

Tô Tố theo đuổi từ năm hai đến năm ba, cuối cùng vào năm ba đã theo đuổi được người nào đó ở sân bóng.

Chạng vạng ngày nào đó, hai người hẹn gặp lúc hoàng hôn.

Trong sân vận động trống trải, người nào đó cùng với bạn học Tô đi một vòng rồi lại một vòng, rốt cuộc hai tiếng đồng hồ sau cô nhóc hoàn toàn sụp đổ ra về.

Nhiều năm sau, Tô Tố nhớ lại buổi hoàng hôn ngày đó vẫn không ngừng sụt sịt.

Dưới ánh trăng ấy, trong sân vận động đầy cỏ xanh, người nào đó chỉ nói một lời...

Lời nói ấy cũng đủ để hủy diệt cả địa cầu.

Đó chính là... mẹ mình nói, làm người cả đời chỉ lấy một người, ngày đó ai hôn mình, mình sẽ ở bên người đó cả đời...

Trong e thẹn kèm chút mong chờ, trong mong chờ lại kèm theo tình yêu chớm nở của chàng trai...

Tâm hồn mỏng manh của Tô Tố hoàn toàn bị đập vỡ, sau khi trải qua nỗi đau bình tĩnh trở lại, rút cuộc nắm chặt tay quyết định, từ nay về sau tuyệt đối không thể để bạn học Hoa Vô Khuyết tiếp xúc với chàng trai trong lòng mình thêm lần nào nữa.

Nhưng lời thề này cũng quá sớm.

Học kỳ hai năm ba, gia đình Hoa Vô Khuyết quyết định di cư, cứ cố kéo dài thêm, dưới tình huống không hề tình nguyện, bạn học Hoa Hoa cuối cùng nước mắt lưng tròng, bịn rịn chia tay Tô Tố và Thúy Ti.

Khi tự do đến nhưng phát hiện con tim đã đắm chìm.

Còn có cái gì cầu huyết hơn thế này chứ.

Vì thế khi bạn học Hoa Hoa nước mắt giàn giụa kéo tay Tô Tố, thề hẹn hết lần này đến lần khác: I will be back, thì trong bụng Tô Tố lại cười sặc sụa.

Kinh nghiệm dạy chúng ta rằng, khi có thể nói tiếng trung, nhất định phải nói tiếng trung, nếu không, khi bạn quay đầu lại cô gái vừa mù chữ vừa thô lỗ kia rất có thể sẽ biến mất không nhìn thấy nữa.

Cây bào đồng:

Part 6

Dịch: Lạc Lạc

PART 6 《Lần thứ hai động lòng》

Rất muốn dùng răng nhỏ ngọt ngào cắn anh thành từng vụn nhỏ,
Sau đó sấy khô,
Rồi ngâm muối,
Đợi đến khi về già,
Lại mang ra nhắm rượu...

———— Tô Tố cấp 3, lần thứ hai trong đời động lòng.

Tô Tố lớp 11, bạn cùng bàn vẫn là Liễu Thúy Ti.

Còn về Hoa Vô Khuyết, một khi đã ra nước ngoài, Tô Tố liền đem cậu ta quăng ra sau đầu. Cậu I do lúc ban đầu giờ trở thành một ngôi sao băng trên bầu trời, chiếu rọi mảnh kính vỡ dưới ánh mặt trời, đôi khi phát sáng một lần, rồi hoàn toàn biến thành đá vỡ.

Sao băng lướt qua, còn hằng tinh (1) vẫn vĩnh viễn tồn tại.

Trên thế gian kẻ thường gặp phải nhất chính là loại đàn ông bị thịt đẹp trai.

Vì vậy bạn học Tô Tố lại một lần nữa sục sôi tinh thần tuổi trẻ.

Học kì hai năm lớp 11, một học sinh chuyển đến từ tỉnh ngoài, khôi ngô tuấn tú, giống như gió xuân ấm áp, khi chơi bóng rổ lại giống như thường luồng nghịch nước, trong chớp mắt đã mư sạt trái tim của đông đảo các thiếu nữ, nhưng vẫn phải nói rõ rằng lúc ban đầu Tô Tố không hề nằm trong số đó.

Ngày hôm đó, trước khi bắt đầu giờ tự học buổi tối như thường lệ sẽ được phát đồ ăn, Thúy Ti chịu trách nhiệm phát cho các bạn học.

Cách thức sắp xếp của trường học vô cùng khó hiểu, cơ bản đều xếp nhảy cóc, ví dụ như ngày chẵn lớp số chẵn ăn bánh bao chay, ngày lẻ lớp số lẻ ăn bánh bao chay.

Vừa được phát bánh bao nóng hổi Tô Tố đã cảm thấy đói rồi, ngày lẻ lớp số lẻ, vậy nên hôm nay được ăn bánh bao chay.

Tô Tố vừa đi vừa ăn, tai đeo tai nghe, nghe đài VOA (Voice of America: đài phát thanh của Mỹ) mà không hiểu gì hết.

Một cậu nam sinh chạy đến, nước da trắng ngần, khí chất nho nhã, trong tay cũng đang cầm một chiếc bánh bao vẫn chưa kịp cắn, mồ

hôi đầm đìa chảy xuống trán, nhỏ giọt trên cái cổ trắng dài, hình ảnh ấy khiến bạn học Tô Tố lần đầu tiên có cảm giác xúc động.

Niềm xúc động tràn trề...

Vừa kinh ngạc lại say đắm, bạn học Tô vân về nửa cái bánh bao, ngơ ngác nhìn một hàng dài các nữ sinh theo sau đuôi cậu nam sinh kia, mỗi người một vẻ, cao thấp so le, có thể so sánh với kì tích thứ 9 thế giới.

“Phía trước mau tránh đường...” Cậu nam sinh thở hồng hộc, vừa chạy vừa khua bánh bao, vụn bánh bao bay lất phất che khuất đôi mắt phượng đang nhếch lên.

Thần kinh bạn học Tô Tố bỗng chốc trì độn, đứng im không động dậy, chỉ trong chớp mắt, sao hỏa va phải địa cầu, hai người lăn thành một đồng, Tô Tố vừa lăn vừa gắng hết sức ngoạm miếng bánh bao rơi gần miệng.

Từ đó có thể thấy chàng trai này là học sinh lớp số chẵn, bởi vì bánh bao thịt ăn rất ngon.

Lần đầu nhìn thấy nữ sinh vừa lăn lông lốc vừa gặm bánh bao, không cần dùng cả hai tay, chỉ theo quán tính gặm từng miếng một, tư thế đẹp hiếm thấy, không cần trượt miếng nào... Thật quá mức chấn động, chàng trai này kinh ngạc đến mức ngỡ như gặp được thần tiên, lặng lẽ dùng ánh mắt vái lạy Tô Tố một trăm lần, một trăm lần.

Đôi mắt cậu ta vừa trong lại rất đẹp, vừa nhìn vào liền say đắm.

Hậu quả của việc nhìn thẳng vào mắt cậu ta là tình yêu trong lòng bạn học Tô lại một lần nữa được khơi dậy.

Gió xuân ấm áp khẽ thổi mái tóc cậu thiếu niên trên sân bóng rổ, mọi thứ đều vô cùng tươi đẹp.

“Tô Tố, chi bằng cậu đi tỏ tình đi!” Tô Tố lần thứ N nhìn ra cửa sổ than thở, Liễu Thúy Ti hết sức bức bối, chỉ vào chàng trai nào đó anh tuấn oai phong bên ngoài cửa sổ, lòng đầy căm phẫn.

“Á? Người con gái luôn cần thận như tớ sao có thể làm ra chuyện mất hình tượng thế được.”

... cẩn thận...

Liễu Thúy Ti hoàn toàn không còn gì để nói, lấy túi nilon từ trong góc bàn học, bên trong có hai chai nước khoáng đục ngầu.

“Tố, tớ uống hết nước khoáng rồi, cho cậu ít nước máy, cầm lấy này.”

Tô Tố về mặt ngơ ngác nhận lấy: “A, cầm làm gì?”

Thúy Ti nhướn mày nói: “Mang đi tặng Bạch mã hoàng tử của cậu.”

Bạn học Tô tỉnh ngộ, vui mừng hớn hở, dè dặt hỏi chị gái Thúy Ti:

“Liệu có thành công không?”

Thúy Ti vỗ ngực, chỉ trời chỉ đất thề: “Làm như vậy mà cũng không dụ dỗ được cậu ta thì mặt tớ sẽ mọc đầy âm mao (lông ở vị trí... phía dưới @@), lỗ tai mọc đầy lông lợn.”

Tô Tố im lặng, cẩn thận kéo bị lời thề hùng dũng của bạn học Thúy Ti làm cho chân động mà nhảy biang biang.

Vì lời thề độc này, không thể làm cũng phải bấm bụng mà làm.

Các nữ sinh đứng kín sân vận động, đủ các loại đồ uống chất đầy bốn phía.

Bạn học Tô buồn bã chán nản, nhìn về phía Liễu Thúy Ti với ánh mắt oán hận.

“Đừng, Tố, tớ nói cho cậu biết, cậu đừng học chiêu đó của bọn họ.”

Thúy Ti khinh thường bấu môi, dùng sức khua túi nilon, “Tớ nói cậu biết, cậu cứ nện thẳng vào tên Bạch mã hoàng tử của cậu, cho anh ta trải nghiệm cảm giác được tặng nước cả đời khó quên.”

Thật sự phải làm vậy sao?

Bạn học Tô dùng ánh mắt chất vấn!

IQ bản thân không biết cao hơn CNN bao nhiêu, vậy mà Tô Tố lại dám nghi ngờ mình!!!

Thúy Ti nổi điên lên liền quăng cả túi nilon đi, vèo một cái vừa thả tay ra liền trực tiếp bay đi.

Túi nilon bay qua, bắn trúng mục tiêu.

Bạch mã hoàng tử của Tô Tố cúi gập người che mặt, nước mắt giàn giụa, cái mũi bị ném trúng máu tươi chảy ròng.

“Tránh ra, tất cả mau tránh ra.”

Bạn học Thúy Ti hùng dũng đẩy đám đông ra, kéo theo Tô Tố chạy vào trong sân bóng rổ. Cô kéo Bạch mã hoàng tử đang chảy máu mũi ròng ròng lên hết lớn:

“Tố, mau tỏ tình...”

Hả? Tô Tố tròn mắt nhìn, cậu xác định là bây giờ chứ? Thúy Ti tức giận lớn tiếng hét: “Nước cũng đã tặng rồi, mau tỏ tình...”

Tô Tố bị thúc giục, chân chừ không chịu tiến lên.

Thúy Ti gào thét: “Nếu cậu không tỏ tình tớ sẽ nguyên rửa mặt cậu bị trĩ...”

Sấm vang chớp giạt giữa trời quang, bạn học Tô giống như bị sét đánh trúng.

Tô Tố khóc ròng, được rồi, vậy thì tỏ tình.

Cô nâng chàng trai nào đó còn đang run rẩy dậy, liếm liếm khoe môi khô khốc, nuốt nước bọt.

Bạn học Tô nhìn về phía Thúy Ti với ánh mắt thê lương sợ hãi. Thúy Ti nắm chặt tay, come on, Tiểu Tô, về mặt hung hãn ấy khiến Tô Tố giật nảy mình.

Bỏ đi, chỉ là tỏ tình mà thôi.

Tô Tố nắm chặt tay Bạch mã hoàng tử, khuôn mặt ửng đỏ, hết sức chân thành, lắp bắp nói: “Bạn học à, mong bạn thật trắng...”

Mọi người đều .

Ánh mắt Thúy Ti biến thành trăm ngàn ngọn lửa chữa thẳng về phía Tô Tố, thầm khen ngợi, bạn học Tô, cậu có tư duy thật đấy, lời nói rất hay, rất có tình yêu...

Tô Tố rơi lệ, thực ra, điều tớ muốn nói là, bạn học à, da bạn thật là trắng...

Máu mũi Bạch mã hoàng tử ngừng chảy trong 0,5 giây, dưới sự tỏ tình kích thích của bạn học Tô lại tiếp tục cuộn trào mãnh liệt như nước sông Hoàng hà gầm thét, máu chảy thành sông.

Thật nhiều máu...

Sắc màu lóa mắt khiến Tô Tố hoa mắt chóng mặt, khuôn mặt giật giật của Bạch mã hoàng tử lượn vòng lượn vòng trước mắt cô.

Sự việc tỏ tình kết thúc trong tình trạng Tô Tố hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Bạn học Tô hôn mê một ngày, phải nằm trên giường tĩnh dưỡng mất một ngày.

Bạn học Bạch mã hoàng tử cũng hôn mê một ngày, tay bị trật khớp, mũi bị lệch, thiếu máu khí hư, mất ngủ, sốt ruột, bất an...vân vân và vân vân... phải nghỉ học nằm trên giường mất một tuần.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, khi Tô Tố gặp lại Bạch mã hoàng tử đã là chuyện của một tháng sau.

(1) Hằng tinh: hay còn gọi là định tinh, là thiên thể có khả năng phát sáng và tỏa nhiệt, như sao chổi, sao chổi, mặt trời. Người xưa cho rằng vị trí của những thiên thể này cố định không di chuyển, cho nên gọi chúng là hằng tinh. Nhưng trên thực tế hằng tinh vẫn đang chuyển động.

Về phần bánh bao ở trên tớ nghĩ có lẽ là ngày chẵn lớp số chẵn sẽ được phát bánh bao chay, lớp số lẻ được phát bánh bao thịt còn ngày lẻ thì ngược lại. Vậy nên ngày lẻ lớp Tô Tố được phát bánh bao chay trong khi cậu nam sinh lớp số chẵn lại được bánh bao thịt.

Part 7

Dịch: Lạc Lạc

PART 7 《Lấy danh nghĩa tình yêu》

Em không đánh anh,

Cũng không mắng anh.

Em sẽ dùng tình yêu của mình để dày vò anh!

————— Lấy danh nghĩa tình yêu, khiến cả một thế hệ trai đẹp sụp đổ.

Ngày hôm đó, trời trong gió mát, những bông liễu trắng bay khắp trường học.

Hoa tươi trong sân trường rơi từng đám từng đám, giống như trái tim bạn học Tô Tố, vừa xúc động lại căng thẳng. 8h15, giờ thể dục, giờ học đầu tiên của Bạch mã hoàng tử sau khi trở lại trường học, Tô Tố trốn tiết tự học và tiết tiếng anh, thấp thỏm không yên vôn về thư tình, trốn sau bồn hoa hình vuông phía sau sân vận động, chỉ lộ ra đôi mắt, không động đậy chăm chú nhìn phía trước.

“Số 26, Cổ Liên Thành.”

Bạch mã hoàng tử nhíu mày hét “Có ạ.”

A... cuối cùng hoàng tử cũng hiện thân, Tô Tố bỗng kích động quên cả việc đang ẩn nấp, đứng bật dậy từ sau bồn hoa, hét lớn: “Có ạ.” Mọi người hóa đá, ngẩn người nhìn về phía Tô Tố.

Bạn học Tô vô cùng bí ai, giật tóc cười ngu, tiếp tục ngồi xổm xuống nấp sau bồn hoa, rầu rĩ đáp: “Mọi người tiếp tục, tiếp tục đi, là tôi nghe nhầm, nghe nhầm rồi.” Yêu một người thật vất vả, không ngờ lại có thể coi bản thân mình là anh ta.

Tô Tố ôm ngực, ngồi xổm sau bồn hoa, cảm giác vừa xao động lại bồn chồn... A... thì ra đây gọi là... yêu!

Cơ mặt Bạch mã hoàng tử co rút, tứ chi mất hết sức lực, vô cùng khiếp sợ liếc mắt nhìn về phía bồn hoa. Cô gái này không hề đơn giản, ném cả chai nước khoáng, có thể ném gãy mũi mình, lúc ngã xuống cả người đè lên khiến tay mình trật khớp. Hành tẩu giang hồ, nhất định phải đặt an toàn lên trên hết, an toàn là trên hết...

Lần này đột nhiên xuất hiện trong sân vận động, không biết lại xảy ra chuyện gì nữa.

“Số 26, qua kiểm tra tập xà.” Giáo viên thể dục là người đầu tiên khôi phục sau khi hóa đá, hét gọi Cố Liên Thành. Tập xà, hệ số nguy hiểm rất cao... Nhất định phải cẩn thận nhé, trái tim bạn học Tô co rút, Bạch mã hoàng tử, cánh tay cậu đã khôi phục lại chưa?

Tô Tổ kinh hãi khiếp sợ, lắc lắc mông bước từng bước nhỏ, rón rén di chuyển sang bên phải bồn hoa, chỉ cách xà đơn có 0,0001 mét, tiếp tục ngồi xổm, ở gần có thể được bảo vệ Bạch mã hoàng tử trong lòng.

Bạn học Cố Liên Thành hai tay nắm tay xà đơn rồi dùng sức. Trong lúc ngàn cây treo sợi tóc, cậu kinh ngạc nhìn thấy Tổ Tổ thô lỗ trong khóm hoa, hai mắt phát sáng chảy nước miếng, nhìn chằm chằm vào ống tay áo vắn lên của cậu, nhìn theo tầm nhìn của cô ta thì thấy làn da non mịn, trắng hơn tuyết.

Quả nhiên là rất mê người.

Bạn học Cố Liên Thành vô cùng đau thương, có thứ gì bi ai hơn việc con sói gian ác phát hiện ra thịt mỡ?

Còn có thứ gì đáng sợ hơn việc bị cô nàng sắc lang chảy nước miếng nhìn chằm chằm?

Bạch mã hoàng tử kinh sợ đến mức thần sắc hoảng hốt, khi đang làm động tác lên xà liền vèo một cái bay vút lên trời cao, sau khi thất thần trong phút chốc cậu ta vô cùng thê thảm la hét, cánh tay rời khỏi quỹ đạo, lại trật khớp thêm một lần nữa.

“Đừng...”, đừng tự làm bản thân tàn tật vì sự si tình của tôi, đừng sợ hãi vì ánh mắt thô lỗ của tôi...!!!

Tô Tổ nhảy ra từ sau bồn hoa, tư thế giúp người bị thương, dùng sức của gấu chó bế Bạch mã hoàng tử lên, phất áo đi khỏi, để lại giáo viên thể dục đang ngờ ngác nhìn cùng với các bạn học đang hóa đá.

Không ngờ lại là cái ôm kiểu công chúa...

Mối tình thứ hai của gái thô lỗ cuối cùng cũng hoàn toàn bị bại lộ trước mắt mọi người.

Hai mươi phút sau...

Bên bức tường màu trắng, dưới cây ngô đồng xanh có hai người đang trong trạng thái vô cùng kích động, mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, cơ thể run rẩy cùng với gương mặt trắng bệch.

“Bạn học Tô...” Cố Liên Thành nước mắt lưng tròng, một tay nắm chặt bả vai mà bản thân vừa mới ấn lên, vô cùng sợ hãi: “Xin cậu, cho tôi một con đường sống.” Mẹ nó, sức của cô gái này thật lớn, vác cả người mình mà còn có thể bước đi vững vàng.

“Bạn học Cố, xin bạn, cho tình yêu một con đường sống đi.” Tô Tố sứt sứt, chúng ta không thể không dừng cảm, phải cùng tiến cùng lùi trên con đường tình yêu. Lễ nào ôm kiểu công chúa không khiến Cố bạch mã cảm động sao?! Kinh điển tình yêu gì đó đều là gạt người, Tô Tố khóc thầm trong lòng, cảm giác đau thương vì bản thân dùng sức quá mức khiến hai vai co giật.

Cố bạch mã cuối cùng cũng sụp đổ, hai tay che miệng, tức giận gào thét: “Bạn học Tô, cậu còn tiếp tục thế này tôi sẽ báo cáo với giáo viên đó.” Lưng ưỡn thẳng rút ra tuyệt chiêu.

Cấp 3 thuần khiết há có thể chấp nhận được mỗi tình nam nữ thô lỗ thế này, tôi phải thay mặt ánh trăng trừng phạt cậu!

Tô Tố chấn động, im lặng khá lâu, mắt trợn trừng nhìn Bạch mã trong lòng mình bước đi cũng không thềm quay đầu lại.

Lễ nào, hình như, dường như, bản thân mình lại thất tình một lần nữa!!!

Bạn học Tô thất tình, hậu quả rất nghiêm trọng!!!

Gương mặt xanh xao, chán nản đêm từng ngày một.

Ngày hôm đó sau khi tan học bạn học Thúy Ti mang theo tinh thần trị bệnh cứu người, quyết định dùng đồ ăn để chữa trị cho trái tim bị tổn thương của Tô Tố.

Tiệm cơm rất sơ sài, giữa các gian chỉ đặt tám bình phong bằng gỗ mục nát, vừa không chắn được khói, cũng không che được âm thanh.

Bạn học Tô uống vài chén rượu, từ buồn bã trở nên tức giận.

Tô Tố đập bàn hét theo Thúy Ti: “Tôi muốn OOXO Cố bạch mã...”

Mọi người trong miệng nhét đầy thức ăn, tranh thủ vỗ tay cổ vũ Tô Tố OOXO thành công.

Bạn học Tô kích động, càn ra sức gào thét, đứng trên ghế giơ cao chén rượu hô: “Tôi muốn cường X Cố bạch mã...”

Quần chúng cũng kích động, miệng nhồm nhoàm vung tay cường X cường X!!!

Tô Tố càng hưng phấn, một ngụm cạn sạch ba chén rượu xái 50 độ (1), hét lớn: “Tôi phải O Cố bạch mã trước rồi mới X, sau đó lại X rồi O, O rồi lại X...”

A... độ khó kỹ thuật cao, lí tưởng cao xa biết bao, mọi người nhìn nhau, cùng vỗ tay quỳ bái dưới cơn gào thét hùng dũng lại thô lỗ của bạn học Tô.

Rượu quá tam tuần, bên ngoài cửa kia chợt có tiếng động, Tô Tố nhảy dựng lên mở cửa, trợn mắt, vô cùng kinh sợ.

Bên ngoài là Cố Liên Thành với khuôn mặt như hoa đào, cậu ta tức giận, xấu hổ, toàn thân trên dưới không ngừng run rẩy.

Nhìn thấy Tô Tố liền lớn tiếng gào khóc: “Bạn học Tô...!!! Sao cậu có thể như vậy!!!” Âm thanh bi thương, bất lực.
Tô Tố gần như tỉnh rượu, im lặng nhìn cậu ta, như vậy là như nào? Không lẽ không được gào thét trong phòng ăn sao?!

“Ba mẹ tôi ở phòng bên cạnh...” Cổ bạch mã đau thương cắn móng tay.

...

Tô Tố há hốc mồm, dè dặt hỏi: “A, vậy phải đi gặp ba mẹ chúng ta à?” Lẽ nào bạn học Cổ đã cảm động vì tiếng gào thét từ đáy lòng của mình?!

Cổ Liên Thành nước mắt giàn giụa: “Nói bậy, cậu vừa hét loạn cái gì?”

Bạn học Tô cười ngượng, vò đầu nói: “YY (2) cường thân, gào thét kiện thể... Chúng ta cùng nỗ lực, cậu cũng có thể vung tay hô lớn trong phòng bên cạnh, chúng tớ sẽ không để bụng đâu.”

Cô quay đầu nhìn về phía đám chị em, mọi người đồng loạt gật đầu thể hiện sự đồng ý.

Cổ bạch mã giương mắt chờ đợi, sụp đổ-ing, ... có thứ gì đáng xấu hổ hơn việc mối quan hệ nam nữ bất chính bị bại lộ trước mắt ba mẹ chứ? Hơn nữa, ba mẹ mình còn mỉm cười, say mê thích thú nghe, chỉ thiếu chút nữa là lật đổ tám bình phong cùng bạn học Tô thảo luận tính khả thi của việc OOX.

Ba mẹ mình là cực phẩm, đây là sự thực không thể chối cãi, lẽ nào phải vì điệu cười mờ ám của ba mẹ mà hét lại, Bạch mã hoảng tử không nên thô tục như vậy.

Cậu thở dài, lâu sau mới ngẩng đầu yếu ớt nói: “Bạn học Tô, cậu có thể theo đuổi tôi, nhưng chỉ có thể thông qua thư tình.” Làm vậy ít nhất cũng có thể giữ khoảng cách, trói buộc tình cảm dâng trào của bạn học Tô, tránh cho cô ta phải gào thét, đặc biệt là ở nơi công cộng.”

Tô Tố hai mắt phát sáng, vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ.

Thư tình cũng tốt, có thể nâng cao khả năng viết văn.

Có thể phát huy truyền thống lãng mạn.

Điều quan trọng nhất là bản thân không cần động não nữa, chỉ cần giờ bức thư tình lần trước dùng để theo đuổi ai đó ở sân bóng, đổi vài chữ trong đó là được.

Viết thư tình thật tốt!

“Bạn học Cổ, tớ quyết định rồi, một ngày viết ba bức, sáng chiều tối, để cậu có một ngày ngọt ngào.” Tô Tố nắm chặt tay, tiếp tục phấn khích, vô cùng hào hứng đề nghị: “Nếu không tớ đổi tên thành... Tô

Tam Phong?” (Tam Phong = ba bức thư)

.....

...

Tô Tam Phong (3), cậu nên đổi thành cái tên này thì hơn, Cổ bạch mã nước mắt lưng tròng, hoàn toàn không còn gì để nói.

(1) Rượu xái: một loại rượu trắng, khi chưng cất, đổ đi nước đầu và nước cuối sẽ được rượu xái, độ cồn chiếm 60% – 70%.

(2) YY: viết tắt của từ 意淫 (yī yín) – ý dâm, ý chỉ những suy nghĩ, tưởng tượng không trong sáng, lành mạnh.

(3) Tô Tam Phong: chữ “Phong” trong lời bạn Tô là 封 – bức (thư), còn “Phong” trong lời bạn Cổ là 瘋 – điên.

Part 8

Dịch: Lạc Lạc

PART 8 《Đêm nay cho cậu được thỏa mong nguyện (1)》

Tôi yêu tất cả những người mà tôi đã theo đuổi, ước muốn lớn nhất của tôi là có thể không ngừng theo đuổi, sau đó khoét mắt anh ta để anh ta không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, để trong mắt, trong tim anh ta đều là hình bóng của tôi.

———— Tô Tố cô gái trâu chó, dùng sức lực chiến đấu không gì so sánh nổi giành lấy trái tim trai đẹp.

Mở đầu bức thư tình luôn là hai chữ “thân mến”. (1)

Giữa bức thư viết đầy “Tôi yêu bạn” bằng đủ các thứ tiếng Trung, Anh, Pháp, Hàn, Nhật cộng thêm cả tiếng địa phương.

Viết đến cuối thư, bạn học Tô cho rằng tốt nhất nên thể hiện rõ cá tính bản thân, vậy nên cuối mỗi bức thư cô đều hăng hái vạ phần viết tên mình vô cùng lớn, giữa tên mình và tên của Cố bạch mã nhất định phải thêm một trái tim đỏ rực.

“Bạn học Tô, bạn không cần phải chăm chỉ gửi thư cho tôi như vậy đâu.” Cố Liên Thành vẻ mặt không vui, cách một cánh cửa cổ dùng ngón trỏ kẹp lấy bức thư thứ hai trong ngày, nhìn cũng không nhìn liền nhét vào trong túi áo.

Tô Tố rơi lệ.

Anh chàng đẹp trai biết bao, ngay cả vẻ mặt hơi tức giận cũng đáng yêu biết mấy, ba điểm ôn hòa, ba điểm tà mị, cộng thêm bốn điểm tức giận, khiến trái tim nhỏ bé của thiếu nữ là mình đây đập thành thịch.

Đây đều là những tính từ hot nhất hiện nay, bản thân mình chỉ dùng ba từ tiêu hồn nhất nhưng vĩnh viễn không hình dung hết được một nửa phong thái của Cố bạch mã.

Tô Tố cắn răng, văn học Trung Quốc quả nhiên rất uyên thâm.

“Bạn học Cố, tớ còn có thể cần cù hơn nữa, nếu không đổi thành một ngày bốn bức? Tớ sẽ gồng hết sức để mỗi một từ trong bức thư tình trở nên đẹp hơn nữa.” Bạn học Tô e then, quay người dùng đầu ngón chân đạp đất, đào ra một hố nhỏ từ đồng bùn, vừa lắc lự thân mình vừa vịn vế gấu áo, liếc liếc mắt nhìn Cố Liên Thành, giống như chim cun cút bị táo bón.

Cố bạch mã nhíu mày, xém chút nữa sụp đổ, lạnh lùng nói: “Không, bạn học Tô, ba bức đã đủ để khiến tớ hoảng sợ một ngày rồi, lượng và chất đều đã đạt đến cực hạn của tớ rồi.” Cả một bức thư là tình

yêu nồng cháy, khiến bản thân hãi hùng kinh sợ, tinh thần hoảng hốt, thứ bậc trong lớp trượt dần theo đường thẳng.

Lời vừa nói xong liền “phập” một tiếng, bạn học Tô trợn to mắt, mắt trợn trừng nhìn Cố bạch mã đóng sập cửa sổ, kiên quyết mà vang dội, trong phút chốc liền tách biệt với bản thân, giống như hai người ở hai thế giới khác nhau.

Đừng căng thẳng quá, Tô Tố siết chặt tay, trong tim hơi nhức nhối, thực ra thích một người không nhất định phải lời ngon tiếng ngọt với anh ta, đứng từ góc độ của người nào đó có thể thấy gương mặt Cố bạch mã hơi ửng đỏ, cậu ta chỉ là đang xấu hổ mà thôi.

Chỉ là xấu hổ, chỉ như vậy thôi...

Thật là đang xấu hổ?

Đương nhiên là không phải!

Năm giờ mười lăm tan học, Tô Tố cùng với Thúy Ti đi dạo theo thói quen, rẽ qua phòng học của Cố bạch mã, trước bảng tin phía sau phòng học là vô số các bạn học đang không ngừng cười ngất.

Có người liếc mắt nhìn thấy Tô Tố liền nhỏ giọng nhắc mọi người, các bạn học đang vây xem đều nhìn qua, từ cười lớn trở thành thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng có người không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Tô, tớ có cảm giác có gì không đúng ở đây.” Thúy Ti nhíu mày, trực giác của phái nữ thường rất đúng, điệu cười ấy như đang cười trên nỗi đau của người khác, mà đối tượng dường như chính là bạn học Tô đứng bên cạnh.

Trái tim Tô Tố co rút, quay đầu qua nhìn về phía chỗ ngồi của Cố bạch mã, trống không không một bóng người.

Cẩn cẩn rằng, Tô Tố nhắc túi sách, lấy hết can đảm bước vào trong phòng học đó. Ngó đầu ra, dè dặt nhìn bảng tin, trong phút chốc toàn thân cứng đờ.

Trên bảng tin đó phía trên cao dán thư tình của Tô Tố, những trái tim đỏ cuối mỗi bức thư vô cùng chói mắt, khiến Tô Tố đóng băng tại chỗ.

Thúy Ti đứng ngoài chờ đợi khá lâu, nhìn thấy Tô Tố toàn thân cứng đờ rồi cuộc không chịu đựng nổi nữa cũng bước vào trong, những bức thư tình trên bảng tin khiến cô không nén nổi mà lắc đầu chửi: mẹ nó.

Mẹ nó, mi nghĩ thư tình ba nghìn chữ dễ viết lắm sao? Không thu tiền bản quyền không có nghĩa là có thể tùy hứng phát biểu này nọ. Có thể khẳng định một điều, Cố bạch mã là tên cực kỳ mù luật pháp. Thúy Ti thở dài, vỗ vỗ Tô Tố đang đứng đờ người, hỏi: “Tô, cậu vẫn ổn chứ?”

Tô Tổ quay đầu, toàn thân cứng đờ nhe răng cười, sau đó nhảy lên ra sức gỡ những bức thư xuống rồi chột cười lớn: “Tớ rất ổn...” Đan hai bàn tay lại, tiếng xương vang lên rắc rắc rắc khiến quần chúng vây xem sợ đến mức bịt miệng chạy trốn.

Tô Tổ mỉm cười, vẻ mặt vừa thô lỗ lại hung dữ, không tệ không tệ, tớ rất ổn, ổn đến mức không thể ổn hơn được nữa.

Rất tốt, Cố tiểu bạch mã, cuối cùng cậu cũng khiến tôi có lí do để phát điên.

Sau khi cười lớn một trận, Tô Tổ im lặng khá lâu, lâu sau mới tỉnh lại giữa phòng học trống không, nắm chặt tay hất tóc, nước mắt nước mũi giàn giụa hét lớn: “Ngã từ đâu thì phải đứng lên từ đó.”

Thúy Ti im lặng, thiếu chút nữa là vỗ tay, bạn học Tô à, cậu nói câu này rất có trình độ, ai đã từng nói thất bại là gian phu của thành công, tớ tin tưởng ở cậu, cuối cùng sẽ ôm được mỹ nhân về.

Trong từ điển của Tô Tổ vĩnh viễn không có hai từ “lùi bước”, dừng sĩ đích thực là phải dám đối đầu với cuộc đời u ám.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Tổ bước ra khỏi phòng trước nửa tiếng đồng hồ, chặn Cố tiểu bạch mã trong con ngõ trước trường học.

“Bạn học Cố, tôi muốn đánh cậu.” Tô Tổ siết chặt nắm đấm, các khớp xương kêu rắc rắc.

Sắc mặt Cố bạch mã trắng bệch, thẳng cổ ưỡn lưng, trợn mắt trắng nhìn Tô Tổ.

Tô Tổ cực kì tức giận, phi thân qua đê lên người Cố bạch mã, tay đấm chân đá, túi sách bay vèo, trừ khuôn mặt ra, mỗi một bộ phận trên cơ thể cậu ta đều được Tô Tổ hỏi thăm N lần.

Cố bạch mã nước mắt giàn giụa, gắng sức né tránh...

Đánh đấm hồi lâu, Tô Tổ rút cuộc cũng hụt hơi, cuối cùng một chân đạp lên ngón tay thon dài trắng mịn của cậu ta rồi ra sức nghiền nát, lắc đầu nói: “Bạn học Cố, thể lực cậu vô cùng kém.”

Cố Liên Thành sụp đổ, nằm trên mặt đất, vừa kinh sợ lẫn tức giận. Nếu như cậu phải nằm trên giường suốt một tháng, thuần túy chỉ là để nghỉ ngơi...

Nếu như cậu mỗi ngày đều phải sống trong nỗi hoảng hốt, lo sợ...

Nếu như cậu gặp phải một cô gái thô lỗ, bị cô ta đấm đá...

Cho dù có là Schwarzenegger (2) cũng không chịu đựng được!!!

Cố bạch mã nghiền răng, không nói một lời tức giận nhìn bạn học Tô.

Tô Tổ mặc kệ cậu ta, thò tay vào trong túi sách, móc ra một bức thư từ dưới đáy túi ném qua: “Bạn học Cố, tuy rằng hôm nay tôi đánh

cậu, nhưng thư tình như thường lệ vẫn phải có, tôi quyết định, vĩnh viễn không từ bỏ việc theo đuổi cậu.”

Cố Liên Thành cuối cùng cũng sụp đổ, một giọt nước mắt nam nhi giổ xuống, aaaaaaa, có thứ gì đáng sợ hơn việc bị bạn học Tô yêu phải chứ?

Người con gái này quá mức khủng bố, thì ra ngoại trừ tổn thương cơ thể ra, cô ta còn muốn tàn hại tinh thần mình nữa.

Tô Tố ngồi xồm xuống, nhìn thẳng vào mắt Cố tiểu bạch mã, nghiêm túc nói: “Bạn học Cố, tớ cảm thấy không công bằng!”

Cố Liên Thành im lặng hồi lâu, trong mắt là sự vô lực cùng với tuyệt vọng. Bạn học Tô, đánh cũng đánh rồi, còn có cái gì không công bằng chứ?

“A, tớ mong rằng từ hôm nay trở đi, cậu cũng cần phải viết thư tình cho tớ, mỗi ngày ba bức, mỗi bức ba nghìn chữ, phải có cả tiếng trung, tiếng anh, thơ Đường, Tống từ nữa...” Tô Tố càng nói càng phấn khích, nước bọt bắn tứ tung, hai mắt phát sáng.

Cố tiểu bạch mã chậm chậm lắc đầu, chậm rãi lại cố chấp... Sau khi nghe thấy tiếng khớp xương răng rắc của Tô Tố vang lên lập tức dừng hẳn động tác lắc đầu.

“Được rồi, bạn học Tô, tớ sẽ viết, nhưng chỉ có thể mỗi ngày một bức, một nghìn chữ thôi.” Cậu ta hoàn toàn khuất phục dưới ánh mắt của Tô Tố thô lỗ.

Tô Tố gật đầu, tâm trạng vui vẻ, híp mắt cười với Cố bạch mã: “A, bạn học Tô, thực ra bạn rất hạnh phúc, tớ rất hâm mộ bạn vì được viết thư tình cho tớ.”

Sau khi ngửa mặt nhìn trời cười trong 30 giây Tô Tố liền vui mừng hớn hở rời đi, bỏ lại Cố Liên Thành đang đau thương tột cùng.

Đúng là kẻ khóc người cười!!!

(1) Tiếng trung ngược với tiếng việt, trong tiếng việt là “... thân mến” thì tiếng trung sẽ là “thân mến...” thế nên trong thư của người trung quốc thường mở đầu bằng “thân mến...”

(2) Schwarzenegger: vận động viên thể dục thể hình người Áo.

Hình ảnh con chim cun cú đại loại là nó thế này:

Part 9

Dịch: Lạc Lạc

PART 9 《Đêm nay cho cậu được thỏa mong nguyện (2)》

Những người yêu nhau không hẳn sẽ ở bên nhau cho đến cuối đời, cảm giác như gần như xa lúc ban đầu mới là đẹp nhất, những người chia ly không phải là không còn tình cảm, chỉ cần trong tim luôn khắc ghi vẻ đẹp của nhau lúc gặp gỡ thuở ban đầu. (1)

———— Yêu là chinh phục, bạn học Tô vô cùng hăng hái.

Bức thư tình đầu tiên của Cố Liên Thành được gửi đến vào buổi trưa.

Tô Tố lần đầu nhìn thấy nét chữ của cậu, rất đẹp lại rõ ràng, giống như con người cậu, khiến người khác vô cùng thoải mái.

“Bạn học Tô, tớ đã hoàn thành một nghìn chữ rồi.” Cố bạch mã thờ dài, trên ngón tay cầm bức thư có vô số vết sẹo hồng hồng, trên làn da trắng mịn càng trở nên chói mắt.

Tô Tố ôm chặt bức thư, đắc ý cười lớn, kích động đến mức khoa tay múa chân.

Sau đó liền mở bức thư, cười như một kẻ điên...

Đọc được ba dòng, đột nhiên 囧, nội dung vô cùng quen thuộc, bạn học Tô dụi dụi mắt, lại nhìn lại vài lần, cuối cùng xác định Cố tiểu bạch mã dùng thái độ không hợp tác phi bạo lực, bởi vì nội dung thư chính là những trích dẫn từ thư tình mỗi ngày của Tô Tố. Đoạn cuối thư tình viết bằng chữ Khải nhỏ viết tay (2): Nếu có trùng khớp, tất cả đều là ngẫu nhiên.

Chị gái Thúy Ti thấy vẻ mặt Tô Tố giống như bị táo bón, không nhìn được liền ghé đầu lại nhìn, vừa nhìn liền hét lớn: “Tô à, không ngờ ngay cả tên mình cậu ta cũng không viết.”

Bạn học Tô lạnh lùng trợn mắt trắng, siết nắm đấm kêu răng rắc.

Trái tim càng trở nên đau thương, đúng vậy, từ đầu đến cuối bức thư đều không có tên của Cố tiểu bạch mã, cậu ta thật quá mức hung hăng liều lĩnh, quá quá quá...

Cố tiểu bạch mã, không ngờ cậu lại...dám làm ngược lại, quá quá quá... có phong cách đàn ông, tim hồng bay phấp phới trong mắt Tô Tố, càng cảm thấy yêu cậu ta hơn.

Quả nhiên thứ không đạt được mới là thứ tốt nhất. Trong phút chốc, bạn học Tô bỗng tỉnh ngộ.

Khi tiếng chuông đầu tiên của buổi trưa vang lên, Cố Liên Thành đang dựa người vào lan can ngoài lớp học nhìn xa xăm, gió khẽ thổi qua, khiến mái tóc mềm của cậu khẽ rung, thậm chí có vài sợi sượt qua trán cậu, ánh mắt sâu thẳm mờ màng, nét mặt đắm chiều nhìn về phía bể phun nước dưới tầng.

Những nữ sinh gần đó không ngừng nhìn về phía Cố bạch mã, nhỏ giọng xuýt xoa khen ngợi.

“Cậu nhìn kìa, ánh mắt bạn học Cố thật là sâu thẳm, giống như hồ nước sâu...”

“Không đúng, đó là vì sao trên trời, lung linh lấp lánh...”

“Tớ thấy điểm nổi bật ở cậu ấy không phải là đôi mắt mà là đôi môi mỏng kia, luôn cong cong, giống như đang mỉm cười!”

Câu nhận xét cuối cùng đã thành công thu hút sự chú ý của Cố Liên Thành, âm thanh đó không lớn không nhỏ, thuận theo chiều gió bay đến bên tai cậu “A, trai đẹp người ta đã có nơi có chốn, các cậu có nghe nói không, cậu ấy đang theo đuổi một nữ sinh cùng khối đó.”

Tiếng bàn luận bên cạnh lập tức biến mất, lâu sau mới vang lên âm thanh buồn bực, thất vọng: “Phải đó, thư tình của cậu ấy đều dán cả trên bảng tin trường học, nếu không phải đối chiếu với nét chữ trên bảng của cậu ấy tớ sẽ cho rằng có kẻ đang giở trò...”

Cố tiểu bạch mã lập tức thu hồi ánh mắt, bình tĩnh nuốt nước bọt, tim đập thình thịch cộng thêm miệng lưỡi khô khốc, đến rồi, đến rồi, đến thật rồi...

Cậu thở dài trong giây lát sau đó kiên quyết quay người, tức giận bỏ đi.

Đi từ tầng 2 đến bảng tin của trường mất bảy phút nhưng Cố tiểu bạch mã chỉ dùng có ba phút, vừa xuống cầu thang thì nhìn thấy các bạn học đang đứng kín trước bảng tin bàn luận sôi nổi.

Vừa liếc nhìn bảng đen, trái tim cậu liền rơi bộp xuống mặt đất.

Chính giữa bảng tin có vẽ trái tim đỏ lấp lánh, giữa trái tim dán một bức thư tình, tất cả những từ ngữ mờ ám đều được gạch bằng bút đỏ, những đường viền hoa lá được vẽ xung quanh bằng bút nhớ, cuối bức thư còn vô cùng khoa trương viết ba chữ, mà ba chữ đó chính là tên mình... Cố Liên Thành.

Đầu cậu thoáng cái phình to, ngơ ngác đứng trước bảng tin.

“Bạn học Cố, cậu nhìn xem, bức thư này dán cũng thật đẹp.” Mắt Tô Tổ híp lại giống như trắng lưỡi liềm, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

“Tốt tốt tốt, rất mạnh mẽ!!!” Thúy Ti đứng bên cạnh vỗ tay, khuôn mặt ửng đỏ, kích động hơn cả hai kẻ trong cuộc kia.

Ánh mắt quần chúng đều tập trung trên người Cố tiểu bạch mã, hi vọng có thể nhìn thấy chút gì đó quần bách trên người cậu, không ngờ cậu lại vô cùng bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Bạn học Tô, cậu cứ chờ giáo viên gọi phụ huynh cậu đến đi.”

Đào Trung nơi nào chứ? Là trường cấp ba nơi giữ cho tâm hồn thanh tịnh, hợp nhất những kẻ ni cô với hòa thượng lại với nhau, sao có thể trắng trợn dán thư tình một cách điên cuồng như vậy, phỏng chừng không lâu sau sẽ bị coi là kẻ không hài hòa.

Cố tiểu bạch mã không còn cảm giác được thế nào là sợ hãi, trong lòng vừa xấu hổ giận dữ, hai mắt đỏ ngầu nhìn Tô Tổ, không rõ là chỉ trích hay đang thờ dài.

Tô Tổ bỗng chốc 囧, gương mặt đỏ ửng, run rẩy một cách đáng thương. Mẹ Tô đã từng nói, làm người là phải khiêm tốn cẩn thận, nếu như bị giáo viên gọi đến, nhất định sẽ bạo phát, lần này nguy rồi.”

Cố Liên Thành thờ dài, bước lên trước gỡ bức thư xuống, lắc đầu: “Bạn học Tô, nếu tôi là cậu thì tôi sẽ cố gắng nghĩ cách để nâng cao thành tích môn toán của mình lên.”

Tô Tổ rơi lệ, bài thi hôm nay được trả, điểm toán của mình xếp thứ nhất toàn khối đếm ngược từ dưới đếm lên, không ngờ lại là một con số lẻ.

Nhưng chuyện nhỏ nhặt như vậy Cố tiểu bạch mã cũng chú ý đến, phải chăng điều đó chứng tỏ rằng mình cũng chiếm một góc nhỏ trong trái tim cậu ấy.

Gương mặt Tô Tổ lập tức trở nên rạng rỡ, nhìn Cố Liên Thành bằng ánh mắt yêu mị khiến mọi người nổi da gà, ánh mắt này quá mức thô lỗ, lòng trắng mắt còn nhiều hơn cả con người, hình ảnh giống như trong bộ phim kinh dị đáng sợ nhất.

Cố tiểu bạch mã không còn gì để nói, đỉnh đầu bốc khói, quay người bước đi lảo đảo, thỉnh thoảng chân trái giẫm lên chân phải, suýt chút nữa lặn từ trên cầu thang xuống.

Làm đàn ông rất khó.

Làm người đàn ông đẹp trai càng khó.

Làm người đàn ông đẹp trai bị cô gái thô lỗ nhìn trúng lại khó càng thêm khó.

Giờ tan học buổi tối, câu nói đùa của Cố Liên Thành rốt cuộc lại linh nghiệm.

Khi Tô Tổ đến phòng giáo vụ thì Cố bạch mã ngồi ở đó rất lâu rồi.

“Ô Tô, có người phản ánh em ác ý quấy rối bạn học Cố Liên Thành.” Chủ nhiệm phòng giáo vụ hung ác nói.

Tô Tô cắn răng, nước mắt giàn giụa nhìn Cố bạch mã, “có người” ở đây phải chăng chính là cậu?

Cố Liên Thành di chuyển ánh mắt ba mươi độ, nhíu mày nhìn thẳng chủ nhiệm phòng giáo vụ.

“A, bạn học Cố, em nói xem, em ấy rốt cuộc đã quấy rối em thế nào?” Thầy chủ nhiệm vô cùng tức giận, đập bàn rầm một tiếng.

A, thầy chủ nhiệm ời, xin đừng ruồng bỏ em, Tô Tô cắn cắn chiếc răng nanh, hết sức đáng thương giả vờ yếu đuối.

Cố Liên Thành thở dài, cúi đầu nhìn đầu ngón tay vẫn còn thâm tím của mình.

“Bạn học Cố, em đừng sợ, có cái gì thì nói cái đó.”

Tô Tô cuối cùng cũng nổi điên, vỗ bàn tức giận gào thét: “Tại sao lại nói em quấy rối bạn học Cố mà không phải là bạn ấy quấy rối em.”

Vẻ mặt hung dữ, thô lỗ đổi trắng thay đen.

Chủ nhiệm phòng giáo vụ kinh sợ lùi về sau hai bước, khí vận đan điền, điên cuồng lắc đầu, gân xanh nổi lên, dùng khí thế áp đảo tức giận hét: “Chính là dựa vào việc người ta thành tích học tập xuất sắc, phẩm hạnh đoan chính...”

Tô Tô gần như khóc ròng, lẽ nào bản thân mình không đoan chính?

Tuy gương mặt mình thô lỗ nhưng mình có trái tim nồng cháy, hết sức thuần khiết, luôn dâng trào nhiệt huyết.

Không thể như vậy được, đồng chí chủ nhiệm, thầy không thể lấy thành tích học tập ra để bàn luận về vấn đề thuần khiết được.”

Ngay khi lửa giận giữa bạn học Tô và chủ nhiệm phòng giáo vụ lan ra, Cố tiểu bạch mã bất chợt ho nhẹ, đứng dậy nói: “Bạn học Tô không có quấy rối em, hoàn toàn không.” Cậu ấy không quấy rối em, cậu ấy chỉ là dùng bạo lực đe dọa em mà thôi.

Cố Liên Thành thở dài, bản thân cũng thấy khó hiểu vì sao lại gở tội cho bạn học Tô Tô.

Ngạn ngữ phương Tây nói rất đúng, mỗi người đều có tiềm chất bị ngược đãi, càng bị ngược càng khỏe mạnh.

Chủ nhiệm phòng giáo vụ ngơ ngác: “Vậy bức thư tình dán sau phòng học...”

Tô Tô chợt dạ nhìn Cố tiểu bạch mã, con người đảo liên hồi.

Cậu tiếp tục thở dài, đáp: “Là do bạn học pha trò...”

Thầy chủ nhiệm vẫn không chịu từ bỏ, tiếp tục hỏi: “Vậy bức thư tình dán trên bảng tin của trường...”

Tô Tô căng thẳng, rút đầu rút cổ nhìn Cố tiểu bạch mã, chỉ sợ cậu ấy sẽ thốt ra từ nào đó không hài hòa khiến mẫu thân đại nhân mình

bị gọi đến.

Cố Liên Thành nhìn vẻ mặt thô lỗ lại căng thẳng của Tô Tổ thì vừa thấy tức vừa buồn cười: “Đó là mẫu em giúp bạn học Tô luyện viết chữ khải ạ...”

A, không ngờ cậu ấy lại có thể đường đường chính chính nói dối như vậy, hai mắt Tô Tổ lập tức sáng bừng.

Thầy giáo chủ nhiệm hoài nghi, đưa mắt nhìn qua nhìn lại, Cố tiểu bạch mã từ đầu đến cuối đều giữ nguyên vẻ mặt quang minh lỗi lạc, thầy cuối cùng cũng thất bại, tức giận nói với bạn học Tô: “Tô Tổ, lần này không có chứng cứ, lần sau nếu như bị tôi bắt được...”

Tô Tổ há mồm, hung dữ nhỏ đờm trong yết hầu lên trên giày của chủ nhiệm phòng giáo vụ, buồn bực hét: “Muốn đồ tội cho người khác, không lo thiếu chứng cứ...”

Giọng nói đau thương, vô cùng oan ức.

Cố tiểu bạch mã rút cuộc chịu không nổi, quay người trợn mắt trắng, bạn học Tô, tài diễn xuất của cậu cũng thật cao.

Diễn xuất giỏi, thần kinh thô, da mặt dày...

Bước ra khỏi cửa phòng giáo vụ, Tô Tổ cũng không chịu nổi nữa bèn giật lấy cặp sách của bạn Cố, nhếch miệng cười: “Bạn học Cố Liên Thành, đầu ngón tay cậu vẫn còn đau phải không, tớ đại phát từ bi, đưa cậu về nhà.”

Cố tiểu bạch mã im lặng, lặng lẽ quay người đi.

Dưới ánh chiều tà, bóng hai người một trước một sau kéo dài, chồng lên nhau.

Tô Tổ hai tay sách cặp, nở nụ cười thô lỗ theo sau bạn học Cố, vừa nhảy vừa hát.

Bạn học Cố liên tục nhíu mày, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lời ca của Tô Tổ quá mức thô lỗ, cơm tối nay cũng khỏi cần ăn nữa.

Lời ca lặp đi lặp lại, chỉ một câu duy nhất: “Đêm nay cho cậu được thỏa mong nguyện...”

(1) Trích từ bài “Mộc lan từ” của Nạp Lan Tính Đức. Vì đây là văn cổ, cũng không có bản dịch tiếng việt nên tớ chỉ có thể dịch từ bản dịch của một bạn bên TQ.

(2) Chữ khải (khải thư hay chính thư) là cải biên từ chữ lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III cn. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay. Loại chữ mà Cố bạch mã viết là chữ Khải dạng font nhỏ.

Part 10

Dịch: Lạc Lạc

PART 10 《Khi tình yêu trở thành thói quen》

Khi người đàn ông yêu người phụ nữ, khi tình yêu trở thành thói quen, tất cả những thứ đó đều sẽ khiến núi lở đất sụp...

———— Tô Tổ ngọt ngào-ing...

Hai bóng hình chồng chéo lên nhau, cành lá khẽ rung, bạn học Tô cẩn bút nhìn hình ảnh Cố tiểu bạch mã khôi ngô tuấn tú dưới ánh trăng, liên tục thở dài.

Tại sao, tại sao chứ? Trong lúc trăng tròn vành vạnh thế này, sao lại làm chuyện không lãng mạn, không đáng yêu thế này?!

“Bạn học Tô, nếu cậu còn tiếp tục thở dài, tôi sẽ về nhà ngay lập tức.”

Tô Tổ ôm mặt, trái tim thiếu nữ đập thình thịch, thật không ngờ cậu ấy nổi giận mà cũng mê người đến vậy.

Cố Liên Thành cuối cùng cũng từ bỏ việc khai thông tư tưởng, ném đề ôn tập hóa trong tay xuống, nhíu mày thở dài: “Bạn học Tô, tôi cũng cần phải ôn tập, cậu khiến tôi mỗi ngày về muộn nửa tiếng để giúp cậu nâng cao thành tích môn hóa thì cũng nên nghiêm túc lắng nghe chứ.”

Tô Tổ gật đầu như giã tỏi.

Nói cũng đúng, Cố tiểu bạch mã, phàm là những gì cậu nói thì đều đúng cả, phàm là những gì cậu đề nghị, đều là thánh chỉ...

Hai cái “phàm là” đều phải thực hiện triệt để.

Dưới cái nhìn nồng cháy ấy, khuôn mặt Cố Liên Thành dần dần ửng đỏ, cậu bỗng đứng bật dậy, quay mặt đi tức giận nói: “Bạn học Tô, tôi từ chối việc phụ đạo môn hóa cho cậu, nếu còn thế này tôi thà rằng mỗi ngày viết ba bức thư tình bằng tiếng trung lẫn tiếng anh.”

Tô Tổ cuối cùng cũng tỉnh mộng, chớp chớp mắt, nuốt nước bọt cười ngu: “Cố Liên Thành, phụ đạo mỗi ngày có thể bỏ, thư tình mỗi ngày cũng có thể bỏ, chỉ cần cuối tuần cậu dành cho tớ nửa ngày để có thể ở riêng bên cạnh cậu!” Ngừng trong chốc lát, cô vẫn không nhìn được ngậm nga: “Cố Liên Thành, miêng cậu sao có thể nhếch lên một cách gọi cảm như thế được...”

Cái này có thể bắt chước nam chính 24 đạo hiệu của bà trẻ Quỳnh Dao!!! (1)

Cái này thì tính là gì? Liệu có tính là đang dụ dỗ một cách trắng trợn không?

Mặt Cổ tiểu bạch mã đỏ gay, dùng sức ném vở ghi môn hóa, lạnh lùng quay người rầm rầm bước đi, chiếc lưng cứng còng như tổ cáo tâm tình cậu vừa xấu hổ lại e thẹn. Bước qua cầu thang dẫn lên tòa nhà dạy học, Cổ Liên Thành ngửa mặt nhìn trời thờ dài... Quả nhiên là vừa thấy Tô Tố cả đời mình đều phải chịu khổ, gặp phải Tô Tố, phỏng chừng ngay cả thánh nhân cũng phải tức tối bỏ đi...

Buổi chiều hôm ấy, trường học tiến hành lò giáo dục tư tưởng đạo đức, cái gọi là lò tư tưởng đạo đức chính là phụ đạo riêng cho những bạn học có phẩm chất u ám, hành vi đen tối.

Bạn học Tô đứng đầu trong danh sách ấy, bị chủ nhiệm phòng giáo vụ chỉ định ngồi hàng ghế đầu tiên trong phòng học để nghe giảng. Ngồi cùng bàn với Tô Tố là một cậu thanh niên cường tráng dũng mãnh, thân cao tám thước, bề ngang dài tám thước, cơ bắp cuộn cuộn giống như bọt biển cực đại đang đè lên người cô, ngáp một cái, lại giống như tuyết rơi mùa hè.

“Châu Hiến Tức, không được phép mất tập trung.” Chủ nhiệm phòng giáo vụ vỗ vỗ bục giảng, đôi lông mày nhăn lại giống như một ngọn núi.

Cậu ta thật mạnh mẽ khảnh... Tô Tố im lặng, liếc mắt nhìn khối bọt biển cực lớn kia, tiếp tục im lặng.

“Em không hề mất tập trung.” Một tảng thịt rung lắc, cậu ta vừa lau nước miếng vừa cúi đầu hỏi Tô Tố: “Chúng mình ban nãy còn đang thảo luận mà!”

“Thảo luận cái gì?” Tô Tố ngạc nhiên, không lẽ bạn học mạnh mẽ khảnh có thể truyền âm qua suy nghĩ?

Bản thân mình rõ ràng không nghe thấy mà?!

Bạn học mạnh mẽ khảnh nháy mắt ra hiệu cho Tô Tố, “Không phải tớ đã nói bức tượng đầu người của hiệu trưởng rất đẹp sao!” Cậu ta ôm tim, dáng vẻ nịnh hót vô cùng buồn nôn “Cực kì có sức sống, cổ vũ chúng ta phải hướng về phía trước.”

Mấy ngày trước trường học có đặt một bức tượng đầu người bằng đồng thau, thật ra bức tượng ấy không giống ai cả, cũng không phân biệt được giới tính, kê trước tòa nhà dạy học, nhìn từ xa giống như người vợ Bắc Kinh tái xuất giang hồ.

Bạn học Châu vô cùng thâm tình khen ngợi bức tượng đồng đó, rõ ràng là đang nịnh hót chủ nhiệm phòng giáo vụ, bởi vì bức tượng đó là do một tay thầy chế tạo nên.

Nhưng bạn học Tô lại vô cùng thật thà.

Có người hỏi đương nhiên phải trả lời, Tô Tố hơi run rẩy đứng dậy, gật đầu, vô cùng nghiêm túc đáp: “Đúng vậy, rất giống rất giống...”

... rất giống cái gì chứ?

Tô Tố bồi rối, đầu hiệu trưởng tại sao lại giống trâu bò chứ? Tại sao chứ? (2)

Quần chúng cùng 菑... (Bạn học 菑 xuất hiện, mùa hè tiểu 囧 được đội mũ cỏ, oh yeah) (3)

Thầy chủ nhiệm im lặng, từ ngữ Trung Hoa bác đại uyên thâm, không lẽ lại khiến trách năng lực thông hiểu của Tô Tố? Phải nhẫn nhịn, nuốt cơn tức giận chực vọt ra khỏi miệng xuống.

“Có người báo cáo, từ đầu học kì này có học sinh theo đuổi mục tiêu cao xa không thực tế!!!” Chủ nhiệm phòng giáo vụ tiếp tục buồn bực, giọng điệu càng hung dữ, nửa khuôn mặt bị ánh nắng chiếu vào, nửa khuôn mặt còn lại bị bao phủ bởi bóng râm, vừa u ám lại lạnh lẽo: “Bạn học Tô, trước mắt có phải em đang bỏ túc môn toán học?”

Tô Tố ngẩn người, tại sao lại là mình?

Thầy chủ nhiệm ngẩng đầu tiếp tục nói: “Nhưng có người báo cáo rằng em còn tham gia đội tuyển Olympic!”

Tô Tố gật đầu, việc bỏ túc này là vì bị điểm lẻ trong kì thi, tham gia Olympic là vì có thể được nhìn Cố tiểu bạch mã nhiều hơn nữa, không lẽ việc này có vấn đề gì sao?

...

“Em có biết, bởi vì thành tích của em chỉ là con số lẻ khiến cho điểm Olympic của toàn khối chúng ta bị kéo xuống bao nhiêu không?!!!”

...

Bạn học Tô liên tục nín thở, nhin không được đáp lại: “Cái đó, chi bằng trả lại học phí, em sẽ tự động rút lui khỏi tổ toán học Olympic.”

Thầy chủ nhiệm hóa đá, khách hàng là thượng đế, trường học cũng cần có thu nhập, không có học phí thì sao có thể lăn lộn ngoài xã hội được.

Còn về việc điểm số bị kéo xuống, cái đó hoàn toàn có thể bỏ qua không tính đến.

Vậy là chủ nhiệm phòng giáo vụ lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, trong thời gian năm giây đổi thành nụ cười hòa nhã dễ gần: “Bạn học Tô, thái độ của em rất tốt, rất đoan chính, cần phải bỏ túc, cũng cần phải tiến bộ.”

Tuy rằng gương mặt thầy đang cười nhưng vẫn có thể nhìn ra khóe miệng đang giật giật.

Tô Tố thở dài, cảm khái trong lòng: đồng chí chủ nhiệm, mặt của thầy thật lớn, dài như vậy mà cũng có thể cười giống như hoa Cosmos bipinnatus (4), thật đúng là “nhân trung Lã Bố, mã trung Xích Thố...” (5)

(1) Thời Nguyên, Quách Cư Kính đã biên soạn 24 câu chuyện về người con có hiếu, viết thành quyển “24 chữ hiếu”.

(2) Đoạn này là do Tô Tố hiểu nhầm, tách sai từ trong câu nói của bạn Châu, vì từ “tượng” (trong “tượng đầu người”) còn có nghĩa là “giống”, từ 牛逼 (mạnh mẽ, đẹp, giỏi, trâu chó...) dùng để khen một ai đó rất tài giỏi hoặc một thứ gì đó rất tuyệt vời, bạn Tô hiểu nhầm thành “trâu bò”- động vật. Thế nên từ câu “Tượng đầu người của hiệu trưởng rất đẹp” Tô Tố lại hiểu thành “Đầu của hiệu trưởng giống trâu bò.”

(3) Từ 蕾 trong truyện xuất phát từ chữ 囧, cộng thêm bộ thảo đầu ở trên, vậy nên tác giả mới ví với từ 囧 đội thêm cái mũ cỏ (thảo = cỏ cây) “囧” + “艹” -> “蕾”. Hai từ này đều dùng để chỉ vẻ mặt buồn bực, bi ai, đau thương...

(4) Hoa Cosmos bipinnatus:

(5) Nhân trung Lã Bố, mã trung Xích Thố: Người có Lã Bố, ngựa có Xích Thố. Trong Tam quốc diễn nghĩa Lã Bố chuyên sử dụng phương thiên hoa kích và cưỡi ngựa Xích Thố, như một mảnh hổ tã xung hữu đột, vạn người không địch nổi. (theo wiki)

Part 11

Dịch: Lạc Lạc

PART 11 《Đoạn tuyệt》

Tiếc rằng đó không phải là anh, người đã ở bên em đến cuối cùng
Em phải cảm ơn anh, vì đã trao cho em niềm hy vọng trống rỗng...

———— Nhật ký của Tô Tố

Lịch học lớp 12 sắp tới, Tô Tố cũng đành cam lòng không bám dính lấy Cố tiểu bạch mã.

Tuy rằng vẻ mặt Cố Liên Thành vẫn lạnh lùng như trước nhưng cậu cũng đã quen với sữa VC mỗi buổi sáng, trích dẫn từ báo tiếng anh mỗi buổi trưa cùng với việc sau khi tan học có thêm cái đuôi Tô Tố đằng sau.

Cậu ghét đi xe đạp nên mỗi ngày đều đi bộ về nhà. Bạn học Tô theo sau Cố tiểu bạch mã quần trắng áo trắng, thỉnh thoảng gió nhẹ thổi qua lại có thể ngửi thấy mùi hương xà bông nhàn nhạt trên người cậu.

Cái này, khoảng cách là phải cách xa ba bước, một trước một sau. Đôi khi Cố Liên Thành hơi quay đầu liền có thể liếc mắt thấy bạn học Tô đang trộm phá vỡ giao hẹn, cười hết sức thô lỗ, lén la lén lút nhìn trộm mình.

Tuy rằng hai người một kẻ đi trước một kẻ theo sau, tuy rằng hai người chưa từng nói chuyện với nhau nhưng Tô Tố đã cảm thấy rất mất nguyên.

“Tô Tố, cậu cứ như vậy là không được...” Chị gái Thúy Ti không chỉ một lần kích động, chỉ Cố tiểu bạch mã đang đứng tựa lan can trông ra phía xa, nhíu mày nói: “Cậu cứ thế này, học hết cấp 3 phỏng chừng hai người các cậu sẽ phải xa nhau, năm nay cậu nhất định phải hạ gục cậu ta.!!!”

Bạn học Tô chảy nước miếng, uể oải gật đầu: “Tớ cũng thấy vậy, điều quan trọng là Cố tiểu bạch mã luôn chống cự tớ, tớ vừa đến gần thì cậu ta liền chạy thật xa.”

Ngày hôm trước có một học sinh chuyển đến từ trường X, cao gầy, xinh đẹp, thật hiếm thấy khi mới là thanh niên đã có phong cách phụ nữ của người phụ nữ trung niên, mái tóc xoắn tự nhiên khuấy phục cả một trường học, đi đường thì mộng lắc từ trái qua phải. Cả người

từ trên xuống dưới không có chỗ nào là không rung lắc, đôi mắt biết nói, mái tóc quăn rũ, nhìn thế nào cũng thấy giống loài tiểu tam cực phẩm. Thế nhưng báu vật này lại nhìn trúng Cố tiểu bạch mã, năm lần bảy lượt tiếp cận cậu, không ngờ cô ta lại giành được cơ hội ngồi cùng bàn với cậu.

Điều quan trọng là cô ta có cái tên khiến người khác phải co giật...

Hồ Ly Tinh. (1)

Quả nhiên là kiểu mẫu tiểu tam lẳng lơ.

“Tổ, tuần trước giờ học bơi hồ ly tinh dám bám lấy Cố tiểu bạch mã bắt dạy cô ta bơi.”

Tô Tổ kinh ngạc ngẩng đầu, trường học có sắp xếp giờ học bơi nhưng những học sinh không thích có thể không đi. Giờ học này vốn nhằm giảm áp lực cho học sinh, Cố Liên Thành từ trước đến nay đều không tham gia, ngay cả bản thân mình đã nói thẳng cộng với nói bóng gió rất nhiều lần cậu ta đều không thể hiện thái độ rõ ràng. Giây phút ấy trong tim chợt có thứ gì đó nứt vỡ, tuy chỉ là một khe hở nhỏ nhưng cũng đủ để gió thổi vào.

“Cậu không biết chuyện này?” Chị gái Thúy Ti ngạc nhiên nhú mày rồi lắc đầu than thở, “Tổ, chi bằng cậu cũng đến tham gia giờ học bơi tuần này đi.”

Tô Tổ cắn răng gật đầu, đi, tại sao không đi chứ, cho dù không biết bơi cũng có thể dùng ánh mắt bắn chết tiểu tam hồ ly tinh, chúng ta thua trận chứ quyết không thua người.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, rất nhanh đã là thứ sáu. Sau ba giờ chiều chính là giờ học giảm áp lực.

Bạn học Tô rút áo bơi gia truyền nhà mình ra, màu xám xịt, miếng lót ngực lớn đến mức dọa người. Chiếc quần nhỏ phía dưới giống như giẻ lau vá, không che hết được khu tam giác, hết sức phiền toái.

Cái này là lúc ban đầu mẹ Tô ngâm thêm đạo cụ kinh điển của ba Tô thô lỗ, trải qua sự bào mòn của thời gian bộ quần áo bơi này càng trở nên cũ kĩ cùng với... thô lỗ.

“Tô, cậu xác định là mặc cái này?” Miệng chị gái Thúy từ lúc nhìn thấy Tô Tổ rút ra bộ quần áo bơi đến giờ vẫn chưa hề khép lại.

Bạn học Tô ý chí kiên định gật đầu, tiện tay sờ qua son môi do Thúy Ti cung cấp, hung hãn quẹt ba bốn lần.

Ông đây có dáng người tuyệt đẹp có thể lồi lõm, còn sợ không đấu lại con hồ ly tinh tiểu tam kia hay sao?!

Ngẩng đầu sải bước, bạn học Tô bẻ ngón tay phát ra âm thanh rắc rắc.

Trong bể bơi của trường chứa đầy sỏi cỏ thịt trắng béo mập mập, đầu người chuyển động, gần như không có khả năng bơi được, Tô

Tố kéo kéo bộ quần áo bơi sít chặt trên người, dùng sức nhét miếng lót ngực đang dần trượt khỏi ngực trở lại, lại giơ tay giặt toẹt mấy sợi đáng nghi ngoài khu tam giác rồi bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Cố tiểu bạch mã.

“Ồ kia...” Thúy Ti vỗ bốp một cái lên vai Tô Tố, một tay chỉ, lập tức tìm được Cố Liên Thành trong biển người mênh mông.

Woa, quả nhiên là Cố tiểu bạch mã, nước miếng bạn học Tô chảy ròng trước ngực. Tuy rằng cậu ta trắng nhưng dáng người tuyệt đẹp, từng giọt nước rơi trên ngực cậu lại càng thêm óng ánh lung linh.

Ánh mặt trời, mĩ nam, nước bắn dập dờn...

Tất cả đều vô cùng đẹp!

Ngoại trừ... vật thể bắt mình trong tay cậu.

“Cố Liên Thành...” Chị gái Thúy không nhịn được liền hét lên, âm thanh lướt qua biển người bay thẳng đến chỗ Cố tiểu bạch mã.

Cố Liên Thành ngẩn ra, quay đầu nhìn thì thấy Tô Tố đứng bên bờ xám như gà mái, vẻ mặt đau thương nhìn mình, ánh mắt ảm đạm.

Thất vọng, bị thương, giống như tất cả mọi ước mơ đều trở thành số không.

Một Tô Tố thế này cậu thực sự thất hiềm thấy. Trong ấn tượng của bản thân cậu ấy lúc nào cũng sung sức, hết sức ồn ào theo sau mình, nhỏ giọng mà hăng hái gọi: Liên Thành, Liên Thành...

Bỗng chốc giật mình, Cố tiểu bạch mã không kìm được lòng tránh khỏi bạn học hồ ly tinh, cơn nhói đau cùng với hoảng loạn lạ lẫm lướt qua trong lòng, giống như bản thân làm chuyện xấu bị phát hiện.

“Tố, lên đi... đánh bại đứa tiểu tam đó!” Chị gái Thúy Ti lấy tay đẩy bạn học Tô Tố bay vào trong nôi sủi cỏ.

Ài ya, mẹ kiếp... Bỗng nhiên cậu chàng trai trắng nào đó la thất thanh, bạn học Tô nhảy lên từ trên người vị huynh đệ nào đó, hai chân chạm nước, hết sức gian nan đi về phía Cố tiểu bạch mã...

Không thể tha thứ được, tuyệt đối không thể tha thứ...

Trong mắt Tô Tố có một ngọn lửa hừng hực bùng cháy, hãy đốt cháy cả vũ trụ nhỏ đi...

“Cố Liên Thành, tớ cũng muốn học bơi!!!” Bạn học Tô cách vài cậu học sinh trai trắng ra sức hét lớn.

Cố tiểu bạch mã mồ hôi rơi như mưa, bạn học Tô à, cậu học bơi cái gì chứ, lẽ nào bây giờ cậu không phải đang bơi sao?!

“Liên Thành, anh phải dạy em trước.” Hồ ly tinh kéo Cố tiểu bạch mã qua, đặt tay mình trong lòng bàn tay cậu ta, mười ngón tay giao

nhau, nở nụ cười xinh đẹp, vô cùng đặc ý nói: “Đến trước xếp trước, đến sau xếp sau.”

Ánh mắt Cố tiểu bạch mã né tránh, quay đi không nhìn Tô Tố, giẫy tay ra, “Bạn học Hồ, em đã học rất tốt rồi.”

Tô Tố cực kỳ tức giận, bơi đến bên cạnh cậu chìa tay ra, hai mắt sáng rực, “Tớ muốn cậu nắm tay tớ dạy tớ học bơi.”

Cố Liên Thành nhú mày, nhưng không nắm lấy tay Tô Tố.

“Bạn học Tô, cậu hoàn toàn có thể bám vào thành bờ tự tập đập chân,” Nụ cười của hồ ly tinh lộ vẻ đặc ý, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người Tô Tố vô số lần, “Còn có, lần sau đừng mặc quần áo bơi không hợp với mình, đệm ngực của cậu rớt ra rồi kìa.”

Tô Tố cúi đầu, quả nhiên là một miếng lót ngực đã trượt ra khỏi áo, rũ trên cánh tay, nhìn hết sức nực cười.

Mọi người xung quanh đồng loạt cười, Tô Tố ngẩng đầu thì thấy ngay cả khoe miệng Cố tiểu bạch mã cũng đang co giật.

“Cậu hiểu cái rắm ấy, đây chính là quần áo bơi ba trong một, nhãn hiệu quốc tế đó.” Tô Tố tức giận mím cười, hung hăng kéo một cái lõi miếng lót ngực dính đầy nước bắn ra lau mặt “Cái này của ông đây chính là đồ dùng tắm rửa bên người, kẻ quê mùa ít hiểu biết như cậu thì biết gì.”

Hồ ly tinh ngẩn người, lâu sau không nói được lời nào, quay người hờn dỗi với Cố tiểu bạch mã: “Chân em bị chuột rút, Liên Thành dìu em đi.”

Cố Liên Thành thở dài, nhưng vẫn giơ tay ra dìu cô ta.

Ngón tay thon dài nắm chặt lấy cánh tay hồ ly tinh, cảm giác tuyệt vời không thốt nên lời.

“Đừng bơi nữa, chúng ta lên bờ, hôm nay đến đây thôi” Cố tiểu bạch mã thở dài. Không biết là có phải quá mức nhập tâm diễn kịch hay không, Tô Tố đứng trong bể bơi, tay vịn vào miếng lót ngực xám xịt, nước mắt rơi bên hàng lông mi, son môi đỏ chót trên môi tan ra trượt xuống cằm, hình ảnh hết sức thô lỗ nhưng lại khiến trái tim bản thân đau nhói.

“Cố Liên Thành, cậu phải dạy tớ bơi.” Tô Tố cắn môi, nắm chặt lấy tay Cố tiểu bạch mã, vứt bỏ hết tự tôn để giữ lại tia hy vọng cuối cùng.

“Xin lỗi, tớ phải đưa bạn học Hồ lên bờ.” Tay Cố Liên Thành hơi run run, không đành lòng giẫy khỏi tay Tô Tố.

“Phải đó bạn học Tô, tớ nghe nói thành tích của cậu rất bình thường, có ý muốn học bơi, chi bằng cố gắng chăm chỉ học tập thì hơn.” Mắt hồ ly tinh híp thành một khe nhỏ, thản nhiên gỡ tay Tô Tố ra.

“Học cái quả dưa hấu nhà mày ý,” chị gái Thúy Ti cuối cùng cũng vượt qua N đồng chí cường tráng, bám vào thành bờ thận trọng di chuyển qua đó, “Làm người thì đừng có giả vờ thông minh, sẽ bị sét đánh trúng mông đó, nhìn dáng vẻ này của mày chính là loại tiểu tam điển hình.”

Tô Tố im lặng, quả nhiên chị gái Thúy đến tương trợ thì càng trở nên hỗn loạn. Đồng sủi cỏ trong bể bơi lấy bọn họ làm trung tâm, vây kín quanh họ.

Cơ mặt hồ ly tinh co rút hồi lâu rốt cuộc không nhịn nổi liền phản bác lại, “Chúng tôi xếp trong mười người đứng đầu, các cậu lại nằm trong số mười người đứng sau, hoàn toàn không cùng một thế giới. Nếu như tốt nghiệp chúng ta sẽ đi hai con đường khác nhau, trước không nói đến thành tích, cậu thử nhìn lại bản thân mình xem, rồi lại nhìn đến tôi và Liên Thành, hoàn toàn là hai loại người...”

Nắm tay Cố Liên Thành siết chặt lại, trong mắt chứa đầy sự thương xót cùng với...

Không sai, hoàn toàn là hai loại người, bạn học Tô tỉnh ngộ, đôi kim đồng ngọc nữ bên bờ, một người xinh đẹp diễm lệ, một người thì làn da trắng ngần. Còn bản thân mình thì mặc bộ quần áo bơi truyền lại từ thế hệ trước, màu xám xịt, ngực trái phải không đồng nhất, phỏng chừng trông rất thảm hại.

Bản thân như thế này dựa vào cái gì để quyến rũ được thiên nga. Tô Tố im lặng hồi lâu khiến chị gái Thúy Ti cũng phải kinh ngạc đờ đẫn.

“Tố, cậu tốt xấu gì cũng nói một câu đi chứ.”

Ừm..., Tô Tố mặt mày ỉu rĩ nhìn hai kẻ rục rờ kia rồi khỏi, uể oải nói: “Thúy, tớ nghĩ là thôi đi, con cóc ghép đôi với thiên nga, sẽ rất có lỗi với tự nhiên...”

Chị gái Thúy bắt đầu tưởng tượng, gắng sức phát huy trình độ liên tưởng của mình lên mức cao nhất, cuối cùng cũng bại trận “Tố, tớ cũng thấy vậy.”

Cho dù không nói, chỉ nhìn hình ảnh bọn chúng ở cạnh nhau cũng đủ để khiến mình đau lòng.

Quả nhiên là không cùng một loài.

“Thúy, tớ phải gắng sức thi để được vào top 10 của khối, vào được trường học danh tiếng!!!” Vũ trụ nhỏ của bạn học Tô cuối cùng cũng bùng cháy, tay bám vào thành bờ, chân đạp bạch bạch, vô số lần dẫm đạp lên những vật thể bất minh.

“Vì tự tôn, vì để thay đổi bản thân, cố lên!!!” Thúy Ti càng thêm hưng phấn, chân đạp cả nước lẫn bùn đá về đằng sau...

Aaaaaa... Lâu sau vô số tiếng hét thảm thiết truyền đến từ phía sau...

菡... Phụ nữ thất tình chính là kẻ đáng sợ nhất. Nhiều năm sau, vô số chàng trai trai tráng nhớ lại buổi chiều thứ sáu ngày đó, trong bể bơi bắn thủ nhất của trường học, bản thân mình đã bị bốn chiếc chân thô to đá đến mức mặt liệt, não tàn, liệt dương... Trăm bệnh trạng khác nhau, trùng trùng lớp lớp, mà di chứng để lại sau đó giống nhau như một... ấy chính là từ đó về sau có sức kháng cự mãnh liệt đối với bơi lội.

Thứ hai, bạn học Tô dùng phong thư gói gém tất cả đồng đồ liên quan đến Cố Liên Thành mà bản thân nhận được, vậy là kết thúc, sẽ không còn thư tình ba nghìn từ viết bằng tiếng trung, anh nào nữa.

Kẹp dưới đáy phong thư là một tờ giấy nhỏ, bên trên là dòng chữ viết ngoáy: "Tớ phải cảm ơn cậu, vì đã trao cho tớ tình yêu trống rỗng..." Nhìn nét chữ có thể thấy được người viết nó đang trong tâm trạng hoang mang rối bời.

Quay trở về lúc ban đầu, cũng là lúc cuối cùng, trái tim Cố tiểu bạch mã đau đớn, cảm giác buồn phiền giống như đã đánh mất một vật gì đó. Rất nhiều năm sau, khi cậu lấy tờ giấy ra lần thứ N thì mới biết thứ cảm giác này chính là đau lòng.

Chỉ là, đã không còn cần thiết phải giải thích gì nữa rồi.

Suy cho cùng cô em họ mình đã kích thích được Tô Tổ thi đỗ vào trường đại học danh tiếng.

(1) tên gọi của Hồ Li Tinh (胡莉精) cùng với hồ ly tinh (狐狸精) đều đọc là "Hu li jing", đoạn sau Thúy Ti và Tô Tổ đều gọi thẳng bạn ấy là hồ ly tinh.

Part 12

Dịch: Lạc Lạc

PART 12 《Một chương khởi đầu mới》

Một khởi đầu tốt đẹp, diễn biến tốt đẹp, giống như tất cả mọi thứ đều là thuận theo tự nhiên...., chân trời nào chẳng có cỏ thơm, cỏ thơm của tôi ở khắp chân trời...

————— Nhật ký của Tô Tố, cuộc sống mới, khởi đầu mới...

Rất nhiều tháng sau kể từ ngày ấy..., Tô Tố càng trở nên hăng hái, nếu như ngừng lại thì sẽ nhìn lên bức ảnh con cóc chảy nước miếng nhìn thiên nga trên bàn học của mình, cứ như vậy bản thân liền có sức mạnh và dũng khí vô biên.

Đơn nguyện vọng của bạn học Tô cũng giống như của Cố bạch mã, đều điền trường đại học Đông X, trước đó cô bé không nói cho bất kì ai cả, cũng không có trường hợp dự bị nào cả, nếu như không thi đỗ thì sẽ quyết một trận sống mái đến cùng.

Cứ như thế cho đến khi kì thi đại học kết thúc, sắc mặt Tô Tố nhợt nhạt vì phải gắng sức...

Ngày nào đó sau khi kì thi kết thúc, thông báo được gửi đến tận nhà. Mẹ Tô kinh ngạc mừng rỡ giống như phát điên, vừa cười vừa khóc, giống như bây giờ dù có phải chết cũng cảm thấy vui lòng, bởi vì bạn học Tô đã thi đỗ vào trường đại học Đông X nổi tiếng.

Kết quả bất ngờ này kích thích tiềm năng của ba Tô thô lỗ, trong thời gian bữa tối ngắn ngủi, lấy danh nghĩa là chúc mừng, ông đã ra sức cắn gặm sáu cái phao câu gà vừa mập vừa tươi ngon.

Cuộc đời thật tươi đẹp biết bao, thế giới đẹp để biết bao... Ngoại trừ họ Tô nào đó tinh thần sa sút thì tất cả mọi người đều hết sức vui mừng.

Hôm đó là ngày hè oi ả nóng bức, Tô Tố theo thói quen đổ nước đầy bồn tắm rồi ngâm mình trong đó, ngâm cho đến khi da nhẵn lại, móng tay trắng bệch. Nhân lúc buồn chán tính đánh rắm một cái, cho bọt khí nổi lên nhằm làm bản thân vui vẻ thì chuông điện thoại bỗng vang lên.

Ào ào, Tô Tố đứng dậy, nước bắn tung tóe trong phòng tắm nhỏ.

“Mẹ Tô, mẹ Tô... có điện thoại.” Bạn học Tô hét lớn, đáp trả lại cô bé là bầu không khí tĩnh lặng. Cô thở dài, người trần như nhộng đi đến phòng khách, kéo lấy khăn trải bàn quấn quanh người.

“Alo, ai đó?” Giọng nói không được hòa nhã cho lắm vì bạn học Tô vô cùng buồn tủi phát hiện bữa trưa của mình chỉ còn thừa lại một bát cháo đậu xanh nho nhỏ, không ngờ ba Tô thô lỗ lại ăn sạch đám dưa chuột yêu thích của mình. Vì để che đậy hành vi thô lỗ của bản thân, ba Tô đổ cả chai xì dầu vào đĩa dưa chuột ban đầu, đen đến mức phát sáng.

“Alo, ai đó?” Đầu dây bên kia không có tiếng trả lời, đồng chí Tô Tô hết sức tức giận, nước trên người bốc hơi hết do luồng không khí nóng bức, khiến cho ai đó cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

“Tô Tô...” Giọng nói trong điện thoại ngập ngừng do dự, dè dặt thăm dò: “Cậu có nghe ra tiếng của tớ không?”

Tô Tô bỗng nổi điên, xém chút nữa là gào thét, con người nào mà nhàm chán đến vậy, giữa ngày hè nóng bức khiến bản thân mình phải trần như nhộng đi nghe điện thoại, “Nghe ra cái con khỉ ầy!” Giọng nói bỗng chốc cao vút lên, bởi vì đồng chí Tô không cẩn thận phát hiện, máy tính của mình đang mở một cách kỳ dị, avatar QQ bên trên đang nhảy tung tung, nhìn kỹ thì thấy quả nhiên là mẹ Tô trộm mở máy lên mạng mà quên không tắt. Tên QQ rất lẳng lơ, quên không nói rõ, mẹ Tô gọi là Tiểu nữ nhi lẳng lơ..., tuổi 19, ba vòng đều là hạng nhất, đương nhiên tất cả những gì kể trên đều là hư cấu, nếu có trùng hợp, đều là do mẹ Tô tự mình YY.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng thở dài, rất lâu sau, lâu đến mức đồng chí Tô không nhìn được muốn đập máy, “Tô Tô, tớ là Hoa Vô Khuyết.”

Tô Tô lại hét to lần nữa, tròng mắt suýt chút nữa lòi ra, bốn con cá cảnh nhà hàng xóm tặng ngày hôm trước giờ này không còn trong chiếc ống nhỏ hẹp nữa, chúng bị mẹ Tô rửa sạch sẽ, bôi thêm muối treo trên móc áo phơi ngoài ban công và đang lắc lư theo gió.

Oh, no..., đồng chí Tô cuối cùng cũng sụp đổ. Một con cá một trăm tệ, bốn con bốn trăm tệ giờ bị mẹ Tô kết liễu bằng phương thức tàn nhẫn.

Vừa tức giận lẫn đau lòng, Tô Tô không chịu nổi nữa liền bùng nổ, gầm lên giận dữ: “Cậu là Hoa Vô Khuyết, vậy thì tôi chính là Giang Tiểu Ngư (1)!!!” Sau đó mạnh tay đập máy, chiếc điện thoại vì bị va đập quá mạnh dẫn đến sau khi nảy lên vài lần liền rơi trên mặt bàn. Đầu bên kia đại dương, thiếu niên cao gầy cầm điện thoại nhíu mày, không còn cách nào khác, ngón tay thon dài gõ gõ ống nghe. Cậu thở dài rồi lại mỉm cười, bạn học Tô à, vài năm không gặp không

ngờ cậu lại trở thành bạo long rồi, nhưng cho dù cô ấy có là bạo long thì vẫn là bạo long thô lỗ mà đáng yêu duy nhất trên thế giới. (Thật đáng sợ, tình yêu quả nhiên là mù quáng mà...)

Thở dài rồi mỉm cười, thở dài rồi lại lắc đầu, sau đó nhấn số điện thoại hết lần này đến lần khác, từ đầu đến cuối vẫn là âm thanh báo máy bận tu tu tu, không nổi máy được nữa.

Thiếu niên không tìm được mà thấy lo sợ, chán nản bỏ ống nghe điện thoại xuống, quay đầu lại nhìn ba mẹ đang ngồi trên sofa. Lần đầu tiên trong đời cậu dùng thái độ kiên quyết nói từng chữ một:

“Ba, mẹ, con phải quay về, càng nhanh càng tốt.”

Cậu có một cảm giác rất kì lạ, nếu như không quay về bản thân sẽ vĩnh viễn mất đi tư cách ở bên cạnh Tô Tố. Nếu thật như vậy, chỉ là tưởng tượng cũng đủ để khiến bản thân ngạt thở, giống như một đôi tay vô hình bóp chặt lấy cổ mình, khiến cho cậu hoang mang lo sợ.

“Tại sao?” Ba Hoa ngồi trên sofa nhíu mày hỏi, phương thức dạy học ở đây rất tốt, môi trường ở đây cũng là số một, bản thân không hiểu nổi tại sao đến đây nhiều năm như vậy con trai mình từ đầu đến cuối vẫn buồn bực không vui. Kể từ khi tốt nghiệp xong, rời khỏi trường học kí túc xá khép kín thì liền muốn quay về.

Không có tiếng đáp lại, chỉ có ánh mắt kiên định cương quyết của thiếu niên, trong đôi mắt đen như mực chứa quyết tâm của bản thân, cậu không nói ra là vì đây là sự kiên trì không có lí do.

“Hoa Hoa, tại sao vậy? Lễ nào ở đây không tốt sao?” Mẹ Hoa thanh cao cũng nhin không được chen lời. Con trai mình bướng bỉnh một cách đáng yêu, tuy rằng bà không biết vì sao cậu lại kiên trì đến vậy nhưng việc mà cậu đã quyết định thì khó có thể thay đổi, chính vì như vậy lại khiến bản thân bà cảm thấy bất an.

“Không có gì không tốt cả, chỉ là con cần thiết phải quay về.” Đôi mắt thiếu niên để lộ sự bất an của bản thân, bàn tay vẫn nắm chặt ống nghe, bởi vì quá dùng sức mà trở nên trắng bệch, “Bất kể thế nào đi nữa con cũng phải về đó, con sẽ tự chăm sóc bản thân.”

Im lặng hồi lâu, ba Hoa mẹ Hoa nhìn nhau, cảm thấy thật buồn phiền, phương thức giáo dục tự do như vậy cũng không biết liệu có tốt hay không. Từ khi cậu còn nhỏ họ đã coi cậu như người lớn, đến bây giờ trái lại không biết phản đối bằng cách nào, lẽ nào phải giống như những người làm cha làm mẹ khác dùng thân phận của mình để ép buộc cậu, điều này hiển nhiên là không hợp lý chút nào.

Ba Hoa dùng tay ấn chặt gân xanh đang nổi lên, cố gắng bình tĩnh ôn hòa giữ Hoa Vô Khuyết ở lại: “Hoa Hoa, đừng có tùy hứng vậy, nếu như con ở lại đây, ba hứa sau khi tốt nghiệp đại học con sẽ có phòng thí nghiệm của riêng mình.”

Con trai mình rất xuất sắc, điều này bản thân ba Hoa rất rõ. Từ trước đến nay nó đều có hướng đi cho riêng mình, phòng thí nghiệm này là thứ mà nó luôn ao ước có được. Tiến sĩ Tôn phụ đạo đã từng nói qua vài năm nữa người thiếu niên này sẽ là một kì tích.

Khóe môi đỏ tươi cong lên, thiếu niên đứng thẳng lưng cao ngạo mà kiên quyết cự tuyệt: “Không, không có phòng thí nghiệm với con cũng không sao cả, con nhất định nhất định nhất định phải quay về.” Nhất định nhất định nhất định, ba lần “nhất định” nói lên sự quyết tâm của cậu.

Đôi vợ chồng trung niên ngồi trên sofa cùng thở dài, quả nhiên không thay đổi được, con trai trưởng thành sớm thế này không biết là tốt hay xấu nữa.

Thiếu niên đứng gần điện thoại cuối cùng thở một hơi dài, ánh mắt hoảng hốt vượt qua tầng tầng lớp lớp những biệt thự nhìn về nơi xa xăm. Tô Tố à, rất nhanh thôi chúng ta sẽ được gặp lại nhau.

Lần này, bất kể thế nào đi nữa tớ cũng sẽ không buông tay.

(1) Hoa Vô Khuyết và Giang Tiểu Ngư là hai nhân vật chính trong bộ phim 《Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết》 do Tạ Đình Phong và Trương Vệ Kiện thủ vai.

Part 13

Nhật ký gái thô lỗ

Dịch: Lạc Lạc

PART 13 《Bắt đầu cuộc sống đại học đầy tai họa》

Tất cả những thứ như trai đẹp, đồ ăn ngon cùng với những câu chuyện tốt đẹp đều không tìm thấy được ở đại học...

————— Nhật ký của Tô Tố, vừa uể oải lẫn mệt mỏi, may thay bạn học Hoa Hoa đã trở về.

Đợi đến khi Hoa Hoa trở về đã là tháng tư năm sau.

Thời điểm này cả trường học đều trong trạng thái phòng bị nghiêm ngặt, bởi vì dịch SARS hoành hành khiến Tô Tố cùng với những bạn học cùng chung ký túc đều bị buộc phải ở trong ký túc xá.

May mà khu vực dạy học của đại học Đông X tách biệt với khu ký túc, điều này khiến bạn học Tô trong lúc vô cùng nhàm chán ấy không hề có chút cảm giác bị giam cầm, suy cho cùng thì cô cũng có thể đi dạo khắp nơi.

“Á..., tại sao, tại sao áo khoác mùa đông tớ phơi bên ngoài lại biến mất chứ?” Tô Tố rơi lệ, sau N lần tìm kiếm áo khoác thất bại cô đã chảy giọt nước mắt anh hùng. Chiếc áo này có ý nghĩa kỷ niệm, là chiếc mà bạn học Hoa đã mua cho mình trước khi cậu ấy ra nước ngoài, rất giản dị, có thể mặc từ lúc 8 tuổi cho đến khi 80 tuổi, màu sắc trung hòa, là màu tro mà cả già lẫn trẻ đều mặc được. Điều hợp với ý mình nhất là cỡ chiếc áo đó không ngờ lại là XXXI, nó dự đoán trước được rằng trong tương lai bạn học Tô sẽ phát phì đến cực điểm, cho dù mang thai ba, bốn, năm, sáu, thậm chí là bảy đứa cũng tuyệt đối có thể mặc được.

Trang phục kinh điển đến vậy...

Đẹp đến vậy...

Trang phục vĩnh viễn lưu truyền ấy không ngờ lại biến mất không chút dấu vết ngay trước mắt mình.

Đúng là nghiệp chướng mà, bạn học Tô khóc huhu.

Bạn học nằm ở giường đối diện với Tô Tố là Chân Khiết, lòng dạ mềm yếu đến mức có thể làm thành đậu phụ. Tuy rằng có đôi khi cô ấy dũng cảm làm tiểu tam, tiểu tứ, hay là tiểu ngũ xen vào mối tình của kẻ khác độ một hai lần, nhưng về bản chất thì lại là một nữ sinh

thuần khiết, thiện lương nhất, mang đậm bản sắc của người phụ nữ Trung Quốc truyền thống.

Sao có thể nhìn ra điều đó ư? Nhìn coi..., rèm cửa sổ của trường học bị cô ấy làm thành khăn trải bàn, khăn trải bàn của trường học bị chế thành ga trải giường, ga trải giường thì bị biến thành váy, chiếc váy của Chân Khiết thì bị sửa thành quần lót..., còn về việc quần lót của cô ấy thì... tuyệt đối là sáng tạo của sáng tạo, có thể biến hóa thành bất kì đồ vật nào cùng chất liệu. Ví dụ như túi đựng tiền lẻ tặng cho bạn học giường trên vào ngày hôm trước, túi đựng đĩa CD dành tặng bạn học giường chéch phía bên kia vào ngày hôm trước nữa, lại ví dụ như... chiếc khẩu trang tặng Tô Tổ vào hôm trước trước nữa phòng dịch Sars, thật hiếm thấy có người chu đáo như cô ấy, ngay cả khẩu trang cũng mang theo tình thương bạn bè...

Thật khiến con người ta cảm động...

Giờ này phút này, hình ảnh họ Tô nào đó nước mắt nước mũi chảy ròng ròng đã khiến bạn học Chân Khiết vô cùng xúc động, kích thích bản năng làm mẹ trong người cô trời dậy, cô tiện tay sắp xếp lại cái gối vừa mới làm xong, hết sức cảm thông hỏi: “Bạn học Tô, xảy ra chuyện gì vậy?” Giọng nói dịu dàng, thái độ chân thành trong phút chốc khiến bạn học Tô khóc như mưa trút nước.

“Chân Khiết à, nguy to rồi, chiếc áo khoác siêu cấp đẹp của tớ biến mất rồi...” Tô Tổ ra sức hít mũi, hít sạch chỗ nước mũi và nước mắt vào trong để chúng trôi theo cổ họng nhỏ ra khỏi miệng, cứ như vậy có thể tiết kiệm không ít giấy ăn. Trong thời kì dịch Sars thế này tiết kiệm là cách làm đúng đắn nhất.

“Cái áo đó trông thế nào?” Bạn học Chân Khiết thò đầu qua, tò mò hỏi.

“To thế này, dài thế này nè...” Tô Tổ ngồi trên giường mình giơ tay miêu tả: “Xám thế này...” rồi rút chiếc khẩu trang bạn học Chân tặng mấy hôm trước từ dưới gối ra, tuy rằng vải đã bị giặt nhiều đến mức bạc màu nhưng khi đeo nó lên lại cảm thấy rất thoải mái...

Chân Khiết bịt miệng, nhỏ giọng thở dài, khẽ nói: “Cậu hãy nén bi thương..., phỏng chừng đồ vật đã mất sẽ không tìm lại được nữa đâu.”

Đương nhiên là không tìm được rồi, trong gối của mình đang nhét chiếc áo khoác màu xám cỡ XXXL đó kìa. Độ cao cùng độ mềm mại rất thích hợp, sau khi lót trong gối thì chất lượng hơn hẳn chiếc gối hàng dorm của trường học. Tuy bản thân mình rất muốn giúp đỡ bạn học Tô đang khóc lóc thảm thiết nhưng tuyệt đối không thể hy sinh cái gối mình vừa mới làm xong được...

Cái này thuộc về quyền sở hữu trí tuệ đó, bên trên còn có thành quả của mình nữa.

Cho nên bạn học Tô Tố à, xin lỗi bạn...

Chân Khiết quay đầu nhìn giương mình, túi đựng lễ phục dạ hội cải biến từ áo lót ngực được treo trên tường đang lấp lánh dưới ánh đèn ký túc. Đại X Phân (1) quả nhiên là đồ tốt, mặc N năm, đến khi chế thành chiếc túi nhỏ vẫn lấp lánh như trước. Há há há, mình quả nhiên là cao thủ DIY (do it yourself). Vừa say sưa ngây ngất lại hưng phấn, bạn học Chân, người phụ nữ truyền thống lập tức quăng việc bạn học Tô còn đang bị thương đau đớn ra sau đầu, ngay cả chút áy náy nhỏ nhoi cũng biến mất tăm.

Tô Tố cứ khóc mãi, qua một lúc lâu cũng quên cả việc gào thét, yên lặng ngồi ngây người ở đó, Sars đến thật đúng là không may, chỉ có thể nằm dí trong ký túc nhỏ này.

Chuông điện thoại trong phòng bỗng vang lên khiến Tô Tố và Chân Khiết hoảng sợ nhảy dựng lên.

“Của tớ, có lẽ là một mét chín đó...” Bạn học Chân ngại ngùng giải thích, thuận tiện cướp luôn ống nghe. Gần đây cô ấy có một mối tình rất đẹp, đối tượng vốn dĩ là một mét bảy, sau này lại gặp được anh chàng một mét chín kinh người kia. Nói rõ một chút, một mét chín là anh trai của một mét bảy..., từ đó nảy sinh mối tình khiến anh em bất hòa.

Toàn bộ nữ sinh trong ký túc đều đang dõi theo tiến trình của sự việc, nghe nói gần đây người cha một mét tám cũng có quyết tâm muốn làm người đàn ông thứ ba.

Quan hệ thật rắc rối nha... Tô Tố bái lạy bằng ánh mắt.

“Xin chào! Xin hỏi Tô Tố có ở đó không?” Giọng nói trong ống nghe trầm thấp, mang chút giọng của người Bắc Kinh dễ nghe, rất êm tai. Bạn học Chân Khiết bỗng chốc ngẩn người, quay đầu nhìn về phía Tô Tố. Không ngờ cũng có nam sinh tìm bạn học Tô, nhập học lâu vậy rồi cô ấy vẫn luôn trầm lặng ít nói, khiêm tốn, ngay cả việc nhìn trộm đôi tình nhân hôn môi cũng không thêm. “Tô Tố, điện thoại của cậu nè.” Do dự trong chốc lát, Chân Khiết liền đưa ống nghe cho bạn Tô.

“À? Của tớ?” Họ Tô đột nhiên kích động, “Alo alo alo, ai đó?”

Đầu dây bên kia bỗng im lặng trong chốc lát rồi truyền đến tiếng cười: “Tố, tớ trở về rồi.”

A? Tình huống gì thế này? Tô Tố siết chặt điện thoại, cố gắng nhớ lại.

Năm phút sau rốt cuộc không còn cách nào khác đành hỏi: “Xin hỏi, ...bạn là ai?”

Lần này tiếng cười chợt vang lên, mang theo niềm vui kỳ lạ, giống như có sợi lông tơ lướt qua trái tim Tô Tố khiến gương mặt cô bỗng chốc trở nên đỏ ửng. Đạo hạnh của tên này thật mạnh, chỉ mới nghe giọng nói còn chưa có gặp mặt bản thân mình đã giống như loài động vật nào đó động dục vào mùa xuân.

“Cậu... không nói thì tôi cúp máy đây.” Đầu lưỡi Tô Tố cứng đờ, ngại ngùng liếc mắt nhìn bạn học Chân. Cô ấy đang dựng thẳng hai tai nghe lén, hai mắt lấp lánh, long lanh nhìn mình.

“Đừng, đừng cúp máy. Tớ là Hoa Hoa, Hoa Vô Khuyết, cậu còn nhớ không?” Âm thanh trong điện thoại bỗng trở nên ngập ngừng, kèm theo có chút mong chờ.

Hoa Vô Khuyết, nếu như mấy ngày trước hỏi đến bạn học Tô nhất định sẽ lắc đầu, thế nhưng vừa mới làm mất cái áo khoác vừa đẹp giá lại đắt cỡ XXXI kia khiến cô bỗng nhớ ra.

Lần này Tô Tố siết lấy ống nghe, cuối cùng cũng có thể trút hết buồn bực. Ai đó bỗng bùng nổ, giọng điệu thê lương, vô cùng đau khổ:

“Hoa Hoa, tớ làm mất chiếc áo khoác cậu mua cho tớ rồi...”

Sau đó là tiếng khóc như mưa rào, từng chút từng chút một gõ vào trái tim thiếu niên ở đầu dây bên kia. Hoa Vô Khuyết vừa đau lòng lại vui vẻ, nhiều năm như vậy không ngờ cô ấy vẫn luôn giữ món quà mình tặng trước khi ra nước ngoài, “Đừng khóc, đừng khóc mà, tớ sẽ mua mười cái tặng cho cậu...” Nói năng lộn xộn, thiếu niên lần đầu tiên trong đời cảm thấy bản thân mình ăn nói thật vụng về.

(1) Đại X Phân: một hiệu áo lót của Trung Quốc.

Part 14

Dịch: Lạc Lạc

PART 14 《Bạn học Hoa vô cớ bị giam giữ》

Chúng ta ở gần nhau nhưng trái tim lại cách xa nhau...

Nhật ký Tô Tố, hùng dũng trực xuất hoàng tử
Hoa Hoa

Sau khi cúp điện thoại bạn học Tô hoàn toàn tỉnh lại, ngẩn người nhớ lại bản thân mình vừa nói gì trong điện thoại, hai giờ mười lăm phút qua cửa đông trường học để gặp thanh mai trúc mã, người đã bị chôn vùi trong ký ức rất nhiều năm rồi. Cảm giác này rất kỳ lạ, giống như cầm một cây gậy đứng trước chiếc hộp đóng kín, trong lòng rõ ràng rất tò mò về thứ nằm bên trong nó, rõ ràng rất quen thuộc nhưng lại có cảm giác lo lắng không yên giống như đi gặp một người bạn trên bạn lạ lắm vậy.

Hoa Vô Khuyết trong ký ức của cô là một người ngoan ngoãn, tính tình rất tốt, cho dù bản thân mình cùng với Thúy Ti bắt nạt cậu ấy hết mức thì cậu ấy vẫn không hề để bụng. Nếu như phải nhớ lại căn cứ hình dáng của Hoa Hoa thì cô không nhớ nổi, giống như một bức ảnh của một minh tinh bị bao phủ bởi lớp bụi, dù biết ngôi sao thần tượng ấy rất nổi bật xuất chúng nhưng không sao nhớ được chính xác từng chi tiết.

Có lẽ cậu ấy rất đẹp trai nhỉ...

Bạn học Tô chóng cảm, cố gắng hồi tưởng lại những chuyện trước kia. Trong trí nhớ sứt sẹo của cô chỉ còn hình ảnh chiếc áo trắng của Hoa Vô Khuyết và tính cách tốt của cậu ấy.

Bạn học Chân Khiết ở giường đối diện cố gắng nhìn, rốt cuộc không nhẫn nại nổi nữa liền rút rè thò đầu tò mò hỏi: “Tô Tố, bạn học của cậu à? Hay là bạn trai vậy?”

Tô Tố bỗng đỏ mặt, dùng hết sức lực vốn có trợn mắt trắng: “Cậu ấy đâu phải bạn trai tớ, chỉ là một người bạn học tiểu học ra nước ngoài thôi...”

Nhiều năm như vậy rồi, nổi nhớ lúc ban đầu giờ phai nhạt dần rồi biến mất không còn dấu vết gì...

“Vậy cậu ấy có đẹp trai không?”

Được rồi, những lúc ngồi cùng bạn học Chân Khiết nói chuyện về đàn ông thì không ngoài ba vấn đề: một, đẹp trai hay không; hai, có nhiều tiền không; ba, có bạn gái chưa.

Tô Tố ôm đầu rên rỉ: “Bạn học Chân Khiết của tôi ơi, tớ còn không nhớ nổi hình dáng cậu ấy ra sao, chỉ có thể trả lời cậu rằng cậu ấy rất đẹp trai, lại có nhiều tiền...”

Gương mặt Chân Khiết lập tức hiện lên tia sáng rực rỡ, trong phút chốc cả vũ trụ nhỏ bùng cháy, tròng mắt đảo qua đảo lại muốn moi móc thông tin từ Tô Tố: “Tô Tố, tớ là bạn cùng ký túc xá với cậu nên có nghĩa vụ phải nhắc nhở cậu.” Cô ngừng lại, nhìn họ Tô còn đang ngoáy lỗ mũi liền tiếp tục nói: “Nếu như một người đàn ông xuất sắc lại có chút tiền, cộng thêm ngoại hình không xấu, cậu nói coi dựa vào cái gì mà anh ta lại nhớ mãi không quên cậu!”

Bạn học Tô bỗng ngẩn người, ngón cái còn đang nhét trong lỗ mũi, tỏ vẻ mình là người bề ngoài trông có chút ngốc nghếch nhưng thật ra thì rất tài giỏi, cười nói: “Bởi vì tớ xinh đẹp...”

Chân Khiết dứt khoát bỏ màn xuống không thèm nhìn Tô Tố nữa. Ba phần thô lỗ, bảy phần tự kỷ, bạn học Tô à, bệnh của cậu cũng thật nghiêm trọng đó.

“Được rồi, tớ thừa nhận, có lẽ là vì cậu ấy từng ngồi cùng bàn với tớ.” Tô Tố thở dài, “Tớ biết, trên đời này người không thể nhờ cậy nhất chính là trai đẹp, thế cho nên bạn học Chân à, những gì cậu nói tớ đều biết cả.”

Trải qua chuyện với Cố tiểu bạch mã cô đã đi đến một kết luận hết sức thâm thúy, đó chính là... trai đẹp rất bạc bẽo, chỉ cần chớp mắt họ liền trở nên vô tình. Trải qua mấy tháng trồng cây si cô quyết định tạo một mục tiêu sống mới cho bản thân, tang tang tang, đó chính là tìm một người đẹp trai bình thường, cố gắng giữ chặt lấy anh ta.”

Trong màn truyền ra âm thanh tí tách, mãi lâu sau bạn học Chân Khiết mới thò đầu ra, vô cùng tốt bụng chân thành hỏi: “Tô, tớ mới làm một cái khẩu trang, để đến chiều đưa cậu đeo nhé?”

Bàn tay thò ra từ trong màn đóng đưa chiếc khẩu trang màu hồng rất quen mắt. Bạn học Tô chấn động, quả nhiên là cao thủ DIY, nếu như phối thêm cái này thì mình từ trong ra ngoài đều là màu hồng. Tô Tố bỗng thấy phấn khích, nhảy khỏi giường lật tủ tìm quần lót màu hồng may mắn.

Bạn học Tô, cậu không cần tìm nữa đâu, chiếc khẩu trang may mắn này hiển nhiên cao quý hơn quần lót của cậu nhiều. Chân Khiết nằm ở giường đối diện hai mắt phát sáng, mình quả nhiên là cao thủ DIY có con mắt tinh tường, hiểu được việc đem vẻ đẹp bên trong lộ ra ngoài ánh sáng, thật vĩ đại, cao thượng biết bao.

Hai giờ mười lăm phút chiều, Tô Tố cầm theo khẩu trang của Chân Khiết lo lắng đứng ngoài cửa đông trường học.

Bạn học Hoa, đợi đến lát nữa cậu nhất định nhất định phải tha thứ cho tớ đó...

Từ phía rừng cây của trường học, một chiếc ô tô màu trắng chậm chậm chạy lại gần, cây bào đồng của nước Pháp chiếu rọi lên cửa sổ xe, um xum tươi tốt, vô cùng khí thế.

Đến khi cách cổng trường còn có năm bước chiếc xe bỗng dừng lại, cách cửa sổ đang dần dần hạ xuống Tô Tố vừa nhìn liền thấy Hoa Vô Khuyết đang ngồi trên ghế lái, đôi mắt long lanh, miệng nở nụ cười, vài sợi tóc rũ trước trán. Sở thích của cậu ấy nhiều năm qua vẫn không hề thay đổi, vẫn là áo trắng kiểu dáng phổ thông nhưng khoác trên người cậu lại toát lên vẻ đẹp trai đặc biệt.

Giống như... nước khoáng mát lạnh vào mùa hè vậy, cô thầm bổ sung trong lòng.

“Tố...”

A? Đúng là Hoa Hoa rồi, Tô Tố bỗng trở nên kích động, vốn cho rằng sẽ rất lạ lẫm ngờ đâu trong phút chốc liền quen thuộc đến vậy.

“Hoa Hoa..., thật đúng là cậu?” Cô vui vẻ nhảy, nhưng không chịu đi qua đó, chỉ vừa nhảy vừa bịt khẩu trang càng chặt.

Két, cửa xe mở ra một khe hở nhỏ, Hoa Vô Khuyết chậm chậm đẩy cửa ra, mỉm cười tiến về phía bạn học Tô.

Bỗng nhiên Tô Tố nhảy dựng lên, nhìn chiếc xe cứu hộ cách đó không xa hét lớn, bịt khẩu trang gào lên: “Bác tài ơi, ở đây, ở đây này...”

Tò tí te, xe cứu hộ màu trắng chạy lại gần, một đám bác sĩ y tá trang bị đầy đủ vũ trang nhảy từ trên xe xuống.

“Chính là cậu ấy, cậu ấy đến từ Bắc Kinh đó!” Tô Tố vô cùng kiên định chỉ chỉ bạn học Hoa, vẻ mặt đại nghĩa diệt thân.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Hoa Vô Khuyết ngẩn người, đôi chân thon dài giữ nguyên trạng thái đang bước đi, không thể tin nổi Tô Tố thân yêu, người mà mình ngày đêm mong nhớ lại bán đứng mình.

Nhân viên vội vã giữ chặt cậu, khen ngợi bạn học Tô: “Bạn học à, em làm tốt lắm, rất có tinh thần giác ngộ!”

Tô Tố y tá xua tay, oai phong凛冽 nói “Vì tổ quốc, vì nhân dân, chúng ta cần phải duy trì cảnh giác!”

Sắc đẹp là đáng quý, tình cảm nồng nàn càng đáng quý hơn, nhưng nếu như vì sinh mạng thì hai cái đó đều có thể vứt hết. Hoa Hoa, xin lỗi cậu!

Cách một lớp khẩu trang, bạn học Tô nước mắt giàn giụa, vẫy vẫy găng tay nhỏ trong tay, vẻ mặt thâm tình: “Hoa Hoa, cậu cứ nghĩ

ngồi một thời gian đi, ngày tháng còn dài lắm.”

Hoa Vô Khuyết bị cưỡng chế ngồi trong xe cứu hộ khóc không ra nước mắt, buồn bã thở dài. Bạn học Tô Tố, tại sao, tại sao chứ, tại sao chỉ cần gặp cậu tớ liền thê thảm thế này.

Có lẽ ánh mắt Hoa Hoa quá đau thương đã kích thích nỗi day dứt nhỏ bé nhất nhất nhất của bạn học Tô, cô càng ra sức vẩy chiếc găng tay trong tay mình.

“Tố, cậu không có lời nào nói với tớ sao?” Cách một lớp kính, Hoa Vô Khuyết cười khổ.

Nói ư, được thôi, thực ra bạn học Hoa cũng đang lo lắng lắm nhỉ, ừm, nhất định là như vậy, Tô Tố gật đầu. Cô vẩy vẩy găng tay, bịt chặt khẩu trang, lấy hết sức lực của mình hét lên với bạn học Hoa đang ngồi trong xe: “Hoa Hoa, cậu yên tâm, tất cả đều là miễn phí, cậu cứ yên tâm nghỉ ngơi đi...”

Đi đi đi... Tiếng vang không ngừng vọng lại, mang theo trái tim tan vỡ, bạn học Hoa Hoa ra trận còn chưa kịp đánh thắng đã bị tóm vào một căn phòng cách ly, tiến hành quan sát.

Part 15

Dịch: Lạc Lạc

PART 15 《Nỗi hận này kéo dài không kì hạn》

Gặp nhau không bằng nhớ nhưng, nhớ nhưng không bằng đừng nhớ.

———— Tô Tố nhớ về quá khứ, thỉnh thoảng lại thờ dài.

Ngày thứ năm sau khi Hoa Hoa bị đưa vào phòng cách ly là ngày Quốc tế lao động mừng 1 tháng 5.

Tuy rằng trong ngày nghỉ này trường học không hề có ý hạn chế phạm vi đi lại của mọi người, nhưng có không ít sinh viên vẫn lựa chọn ở lại trường, suy cho cùng dịch Sars quá mạnh, dưới áp lực nặng nề ấy ai còn có tâm tình để đi nghĩ chuyện khác?

Đây chỉ là suy nghĩ của phần đông sinh viên, đương nhiên không bao gồm bạn học Tô trong đó.

Tô Tố hết sức nhớ nhung món chân giò hun khói của mẹ Tô, đương nhiên sẽ không muốn bỏ lỡ cơ hội này. Trước kia mấy người bạn đồng hương cùng thống nhất ý kiến nhưng đến phút cuối chỉ có mình cô về quê, một mình lẻ loi xách chiếc túi làm từ da rắn màu đỏ trắng xanh, bên trong là quần áo bẩn trong hai tuần vừa rồi.

Trạm xe đường dài phía đông vô cùng yên tĩnh, đằng trước những chiếc xe ô tô đều tỏa ra mùi nước tiêu độc nồng nặc, kèm theo cả mùi nước thuốc cực nồng được phun trên lớp ngoài hành lý của mỗi một hành khách.

“Chiếc túi đó không được để trong xe, mau nhắc ra ngoài.” Tô Tố còn chưa đặt túi xuống, tài xế ngồi phía trước liền quay đầu, trong mắt ánh lên nỗi lo sợ, coi tất cả đồ đạc của hành khách là bom hẹn giờ.

Ồ, được rồi, bạn học Tô kéo cửa sổ thò người ra ngoài, phía dưới cửa sổ là nơi để hành lý, có ba bốn hành khách đang vây quanh đó, theo thứ tự nhét đồ đạc trong tay vào đó.

“Có thể giúp tôi chuyển hành lý được không?” Cô thò đầu hết lớn với chàng trai cao gầy đứng gần cửa sổ nhất, túi xách bị vung ra ngoài thoáng cái liền đập vào đầu cậu ta, khiến cậu chàng lảo đảo. Tô Tố líu lưỡi, đuối lý cúi mặt nhìn túi xách của mình, lâu sau vẫn không dám nhìn người thanh niên bị mình đập trúng.

“Được, cậu buông tay ra đi, tôi cất giúp cậu.” Giọng điệu không nóng không lạnh, dở khóc dở cười. Men theo dây quai xách của túi, bạn học Tô nhìn thấy một bàn tay thon dài, trắng đều đang cầm lấy dây quai đợi Tô Tổ buông tay.

“A, cảm ơn cậu.” Tô Tổ ngẩng đầu, không kìm được lòng mỉm cười với người thanh niên đứng bên dưới, mắt nhìn lướt qua khuôn mặt cậu ta, nụ cười trong chớp mắt liền cứng đờ.

Không ngờ lại là Cố tiểu bạch mã lâu ngày không gặp!

Trái tim trong ngực bỗng mất đi nhịp đập thường ngày, trở nên hoảng loạn.

Tô Tổ ôm ngực thở dài, không ngờ mình vẫn để ý cậu ta đến vậy.

Từ khi biết được bản thân cùng với cậu ấy đều thi vào đại học Đông X liền thầm hạ quyết tâm tuyệt đối sẽ không thích người đàn ông giống như Cố tiểu bạch mã, cũng tuyệt đối không đụng chạm với những tên đàn ông xuất sắc nữa.

Chi phối không được, thứ lưu lại cuối cùng chính là đau lòng.

Có những lúc, không có hi vọng, không có tham vọng lại chính là điều đáng mừng nhất.

Vì vậy cho dù là học chung một trường học bản thân cũng sẽ gắng sức né tránh, có vài lần rõ ràng nhìn thấy Cố tiểu bạch mã trong nhà ăn, trên đường đến thư viện, trên sân vận động đầy cát bụi, bản thân chỉ lách người đi qua, có đôi lúc không tránh được sẽ cố gắng quay đi. Mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Cố tiểu bạch mã, cô lại không nén nổi thở dài, quả nhiên một người thô lỗ như mình đây ngay cả nhìn cậu ta cũng không thêm. Nhưng bản thân mình đã cố hết sức tránh xa cậu ta rồi mà!

Vậy mà hôm nay lại đụng phải.

“Còn đồ gì muốn cất nữa không?” Nhét xong túi xách vào trong gầm xe, Cố Liên Thành ngẩng đầu mỉm cười với Tô Tổ, “Nếu như còn thì đưa hết để tớ cất cho.”

Ánh nắng chiếu lên người cậu khiến bóng cậu càng trở nên thon dài, chỉ một chiếc áo len màu tro phổ biến nhưng khoác trên người cậu lại trở nên nho nhã. Không được nhìn, không được nhìn nữa, bạn học Tô thụt đầu vào trong, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, miệng khô khốc đáp lời: “Hết rồi, hết rồi...”

Cũng không còn nữa...

Sau khi cất xong hành lý mấy người thanh niên đều lên xe, bởi vì người đi xe quá ít nên mọi người ngồi rất thoải mái, thỉnh thoảng có vài người ngồi với nhau thì cũng chỉ là mấy đôi tình nhân trẻ tuổi thì thầm to nhỏ với nhau, trông rất ngọt ngào.

Tô Tổ trùm áo khoác lên mặt, bắt đầu giấc ngủ dài.

“Cậu trùm như vậy liệu có khó chịu không?”

Hửm? Sao mà khó chịu chứ?

Bạn học Tô kéo chiếc áo xuống nhìn sang phía bên cạnh, quả nhiên là Cố tiểu bạch mã đang quay đầu nhìn mình, đôi mắt đen lấp lánh chứa đầy ý cười.

“Cậu không tự tìm chỗ ngồi cho mình sao?” Thật kỳ lạ, rõ ràng chỗ ngồi nhiều như vậy cậu ta lại chọn ngồi gần mình.

“Phiền lắm.”

Hửm? Ngồi gần mình không phải càng phiền hơn sao? Tô Tố cắn môi, chỉ chỗ nhô lên dưới ghế ngồi, “Bạn học Cố, ngồi đây không thoải mái đâu.”

Chẳng có ai lại thích ngồi chiếc ghế bị nhô lên cả, huống chi là Cố tiểu bạch mã chân dài, điều đó đồng nghĩa với việc cậu ta phải co chân lại, hoặc là ngồi nghiêng, bất luận là ngồi kiểu gì đều sẽ không thoải mái.

“Ừm, tớ biết.” Cố Liên Thành hờ hững đáp nhưng không chuyển qua chỗ khác mà co chân lại, dựa lưng vào lưng ghế, vai gần như dính sát vào người Tô Tố. Lúc xe bắt đầu chạy, chỉ cần quay đầu liền có thể ngửi thấy mùi sữa tắm nhàn nhạt quen thuộc trên người cậu.

Thật là tên đàn ông kỳ lạ. Bạn học Tô lại trùm áo lên đầu, ngay từ khi bắt đầu bản thân đã không nắm bắt được trái tim cậu ta, giờ đây lại cách xa nhau đến vậy càng không có lý do gì đi phỏng đoán tâm lý biến thái của Cố tiểu bạch mã.

Được rồi, mặc cậu ta đi, muốn ngồi đâu thì ngồi đó.

“Cậu về một mình à?” Rõ ràng Cố tiểu bạch mã không hề biết điều, trực tiếp làm lơ chiếc áo che trên mặt Tô Tố, bắt đầu bắt chuyện.

Im lặng một lúc, bạn học Tô lại kéo chiếc áo xuống, không nhịn được liền hỏi: “Vậy cậu cũng về một mình à?” Không phải quan tâm, mà là tò mò, rõ ràng cậu ta có người bạn gái xinh đẹp quyến rũ cũng học ở Nam Kinh, tại sao lại về một mình.

Ánh mắt Cố tiểu bạch mã bỗng trở nên kỳ lạ, gần như cùng lúc đó vẻ muốn nói lại thôi lại xuất hiện trên gương mặt cậu, lấp ba lấp bấp, nhìn đến mức Tô Tố cảm thấy buồn bực.

Quả nhiên lại bị ghét bỏ rồi, có lẽ gì của nhau đâu, không dừng lại đi lo chuyện riêng tư của người ta.

“A, tớ hơi buồn ngủ, nghỉ chút đã.” Vội vàng đem áo khoác trùm lên đầu, bạn học Tô hoàn toàn cách ly với ánh mắt của Cố tiểu bạch mã, đương nhiên sẽ không nhìn thấy nỗi ưu thương trong mắt cậu. Trái tim cậu bỗng chốc rơi xuống đáy vực.

Tô Tố hoàn toàn tách mình ra khỏi cuộc sống của cô ấy, ngay cả việc hỏi thăm đơn giản cũng không kiên nhẫn mà chỉ đáp qua loa,

giống như trở lại lúc ban đầu, ngay cả người lạ cũng không làm được.

Xe chạy ầm ầm, mỗi một bộ phận trên xe đều phát ra tiếng vang cực lớn nên tất cả các cửa sổ đều được mở toang, gió lạnh ùa vào từ cửa sổ khiến Tô Tố đang ngủ ngon co rúm người lại.

Xe lắc trái lắc phải khiến bạn học Tô cuối cùng đổ vào khuôn ngực ấm áp của người nào đó. Người cứng đờ trong chốc lát, chủ nhân của khuôn ngực ấy liền dang hai tay ôm cả người Tô Tố vào lòng, khuôn mặt anh tuần đỏ lên.

Nhìn từ phía sau hai người họ giống như đôi tình nhân yêu nhau tha thiết, ôm nhau hết sức ngọt ngào lại vô cùng ấm áp.

Nhưng, liệu có còn trở về được nữa không?

Tác giả có lời muốn nói: Tung hoa, chương sau Hoa Hoa tiếp tục gặp xui xẻo, đưa trẻ xui xẻo của tôi, huhuhuhu...

Part 16

Nhật Ký Gái Thơ Lỗ

Tác giả: Tôi là Tô Tổ

Part 16: Hoa Hoa tức giận

Cậu làm tôi tổn thương, rồi mỉm cười bước qua

————— Tô Tổ rơi lệ, kiểm điểm sâu sắc

Khi xe tới bến, nước miếng của bạn học Tô đã thấm ướt một mảng lớn trên vạt áo phía trước của Cố tiểu bạch mã, cũng may là chiếc áo lông thỏ màu xám tro nên dù có ướt cũng không thấy được.

“Thật ngại quá.” Tô Tổ không chút nao núng lùi mình khỏi cánh tay của Cố tiểu bạch mã và lịch sự nói cảm ơn, lòng thầm buồn cười và bất lực trước sự nhạy cảm của mình. Cố tiểu bạch mã có chút rung động, trêu chọc Tô Tổ: “Bạn Tô à, bạn đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa nhé.”

Không tệ, cậu ta quả là Cố Khuynh Thành hàng thật giá thật.

Rung động với ai cũng được, chỉ ngoại trừ mình...

Thấy Tô Tổ khách khí, nét buồn bã chợt hiện lên trên gương mặt cậu như anh chàng đa tình gặp cô gái vô tình.

“Tô Tổ à, chúng mình cùng gọi xe nhé, tiện đường mình đưa cậu về trước được không?” Cố tiểu bạch nhẹ nhàng dò hỏi, cậu lấy ngón tay vuốt lên bên môi óng ánh một mảng nước miếng của bạn học Tô, trên khuôn mặt là vẻ dịu dàng ấm áp như nhân vật nam phụ trong các bộ phim Hàn quốc khiến Tô Tổ nổi da gà toàn thân.

Quá nguy hiểm, quá khủng bố rồi! Tiếng cảnh báo phòng bị cấp 1 vang lên trong đầu bạn học Tô. Lẽ nào Cố tiểu bạch mã đang thể hiện tình cảm với mình? Tô Tổ nghiêng đầu nhìn, Cố tiểu bạch mã không hề cảm thấy có gì không ổn, khuôn mặt vẫn mang vẻ dịu dàng khiến người xem ngây ngất.

Tô Tổ ấn chặt trái tim đập cuồng dại trong lồng ngực, ngượng ngùng trả lời: “Không...” Không đợi cô nói hết câu, Cố tiểu bạch mã đã ngắt lời: “Bạn học Tô, chỉ là tiện đường thôi mà”. Ngực khí của cậu rất kiên định để lộ một chút bất an, dường như bạn học Tô từ chối sẽ là chuyện đáng sợ nhất thế giới này.

Xe riêng lại tiện đường, không cần phải tốn tiền, không cần mang theo túi xách vải bạt chen chúc trên xe bus, đây quả là lời đề nghị

tuyệt vời. Bạn học Tô cân nhắc nhiều lần, cuối cùng ngẩng đầu lên, ngọt ngào và vui vẻ gật đầu. Được thôi, cùng lên một chiếc xe thuận đường chắc không có vấn đề gì đâu.

Sự đồng ý của Tô Tố làm cho Cố tiểu bạch mã như thấy được ánh sao le lói trên bầu trời tăm tối, đôi mắt của cậu sáng lên, nụ cười trên môi thiếu niên càng xinh đẹp hơn. Cố tiểu bạch mã lúc này được bao phủ bởi một vàng sáng lấp lánh khiến người ta mê mẩn không thể dời tầm mắt.

Thế nhưng Tô Tố lại không có thời gian cảm khái khi mà kĩ thuật lái xe phi phàm của bác tài khiến cho chiếc taxi biến thành xe đua siêu cấp, con đường vốn bằng phẳng là thế nay trở nên xóc nảy kinh khủng, nếu không phải ăn ít, cô nhất định sẽ hóa thân thành thác Hoàng Quả Thụ(2) mà trào dịch dạ dày.

May mắn khúc queo kia là đích đến rồi!

Mặc dù kiểm chế rất tốt, bạn học Tô vẫn không thể khống chế được hai chân đang run rẩy, dường như không thể bước đi được.

“Tô Tố, cậu vẫn ổn chứ?” Cố tiểu bạch mã đứng phía ngoài xe, thấy Tô Tố thử vài lần mà không thể nhích chân thì không chút do dự vươn tay dìu Tô Tố.

“Các cậu đang làm gì?” Tiếng hét vang lên đột ngột làm cho hai bàn tay đang nắm lấy nhau tách ra, Tô Tố gắng gượng níu cửa xe bước ra, không cần ngẩng đầu lên cũng biết được người đang tức giận là bạn học Hoa Hoa.

Hai mắt tròn tròn, hai môi mím chặt, nơi lông mày còn thấy gân xanh đan vào nhau, khuôn mặt ai đó kích động cứ như người chồng đang bắt được vợ ngoại tình ngay tại trận.

Tô Tố nhất thời bị khí chất mạnh mẽ của Hoa Vô Khuyết làm cho chấn động, lắp bắp giải thích: “Đây cũng là quê của bạn cùng trường của tớ, vì, vì...” Thế rồi, cô không dám nói tiếp nữa bởi khuôn mặt của Cố tiểu bạch mã ngày càng trắng bệch.

“Vì sao?” Hoa Hoa không hề nhượng bộ, tay vươn ra đỡ lấy thân thể lung lay sắp ngã của Tô Tố, khẩu khí bắt đầu nhẹ đi.

Cậu vốn là người hiền hòa nhưng khi tức lên thì rất hung hăng, may sao, bộ dạng say xe của Tô Tố làm cho cô thêm vài phần yếu ớt, tức giận của Hoa Hoa cũng vơi đi rất nhiều.

“Bởi vì tiện đường mới bắt chung xe”. Vốn là bản thân cũng không nhất thiết phải giải thích nhưng không biết vì sao, Hoa Hoa hiền lành tròn mắt lên lại nghiêm trọng đến thế, đúng, rất nghiêm trọng. Nghĩ đến đó, linh cảm Tô Tố đột nhiên xuất hiện, chợt nghĩ đến các nữ chủ giả ngây thơ trong các bộ phim hàn quốc, vô cùng nịnh nọt bạn Hoa Hoa mà thêm một câu: “Hoa Hoa, tớ nhớ cậu quá~~”

Thực ra bạn học Tô rất muốn nói, ‘Hoa Hoa oppa, tớ thật áy náy, 5 ngày cách li quan sát vừa qua thật khổ cho cậu.’

“Tớ cũng nhớ cậu lắm.” Bạn học Hoa cười rất ngọt ngào thốt lên, quên biến nỗi u oán tích lũy năm ngày, ôm thật chặt bạn học Tô không nỡ buông tay. Mặc dù đang ngọt ngào nhưng bạn học Hoa vẫn không quên châm chọc Cố tiểu bạch mã đang cảm thấy mát mát trước mắt mình: “Tiền taxi tôi trả giúp Tô Tớ, cảm ơn cậu đã thuận đường đưa cô ấy về”, hai chữ “thuận đường” kia được nhấn nhá rất mạnh, còn là nghiêng răng nghiêng lợi nữa.

Cố tiểu bạch mã ngơ ngác nhìn bạn học Tô đang trầm mặc, uể oải lắc đầu rồi cười khổ nói: “Tiền xe để tôi tự mình trả, dù sao cũng là thuận đường.”

Mặc dù Cố tiểu bạch mã đáp lại ngay lập tức nhưng dường như cậu không có ý muốn đi về.

Vì cảm giác đau nhói là lạ đang từ từ lan ra trong tim cậu.

“Ừ, cậu về đi, tôi sẽ đưa Tô Tớ vào nhà.” Bạn học Hoa không chút biểu tình cười ha ha, giọng điệu lạnh nhạt như vô lễ mang theo chút khiêu khích.

Một cơn gió thổi qua, cuốn bay cả vạt của Cố tiểu bạch mã, tiếp đó những cơn gió lạnh cũng chui qua những hoa văn trên tấm áo thấm vào người, trời đã vào xuân mà sao còn lạnh lẽo quá, cái giá rét từ trong tim toát ra khiến cho Cố tiểu bạch mã không thể giấu đi nỗi mát mát của mình.

Đời này cậu chưa nếm qua cảm giác thế này, nó làm cho cậu mơ hồ, không muốn tìm hiểu sâu, cũng không muốn nghĩ xem rốt cuộc mình có tình cảm gì với Tô Tớ. Trong vô thức cậu muốn chạy trốn, thế là cậu nhanh chóng lên xe chạy trốn. Khói bụi mịt mù tản đi chỉ còn lại Tô Tớ đang trợn mắt há mồm và Hoa Hoa với khuôn mặt thâm trầm nham hiểm.

“Tô à, đến đây, đến đây nhanh lên.” Thanh âm thô lỗ, ngữ khí kinh hoàng đó chính là của ba Tô – người đang đứng bên kia đường vẫy tay điên cuồng với bộ quần áo ngủ hoa văn rườm rà và chiếc khẩu trang mèo máy trên mặt.

Thấy Tô Tớ không có phản ứng gì, ba Tô không kìm được dòng lệ, cái con bé ngốc, phản ứng đã chậm chạp đến mức độ này, gen của ba Tô và mẹ Tô đều mạnh mẽ lắm mà sao lại phản tác dụng sinh ra một cô con gái ngốc ngếch. Sau khi cân nhắc nhiều lần, cuối cùng tình cha vĩ đại chiếm thế thượng phong, ba Tô lão đảo chạy qua thật nhanh giằng Tô Tớ khỏi tay Hoa Hoa, hoảng hốt và phòng bị kéo Tô Tớ chạy đi, đủ 50m mới dừng lại.

Ồ... e... í... e....âm thanh quen thuộc vang lên lần nữa làm Tô Tố đang ngỡ ngàng như khúc gỗ cũng phải kinh hoàng nhảy lên, lẽ nào...không thể...thế mà lại...

Cậu bán đứng tở, bạn học Hoa liếc Tô Tố với ánh mắt ai oán đầy tuyệt vọng, chiếc xe đua màu trắng tuyết làm chứng cứ đang nằm ở đó, biển số Bắc Kinh XXXX phát sáng dưới ánh mặt trời.

Tô Tố lấy nắm tay ba Tô bịt chặt miệng mình, kinh hoàng nhìn Hoa Hoa một lần nữa bị nhóm y tế quần trắng áo trắng áp giải lên xe cứu thương.

Tô Tố muốn rơi lệ, lại lần nữa vấy chiếc khăn trên tay hét lớn: “Hoa Hoa, cậu đưa chúng nhận cách li ở Nam Kinh cho họ xem đi...”

Aaaaaaaaaaaaaa, Hoa Hoa ngồi trong xe cách ly muốn khóc mà không được, chúng nhận cái gì chứ, khi mới được thả do quá kích động cậu đã xé vụn cái tờ chúng nhận ấy rồi, có ai ngờ được bạn Tô lại hãm hại mình hai lần trong cùng một chuyện chứ.

Được lắm, Tô Tố, cậu đợi đó, cậu sẽ phải dùng nửa đời còn lại để chuộc tội, đến lúc đó thì....ngón tay ai đó từ từ vươn ra, nắm chặt bàn tay, các khớp xương trắng bệch hẳn là do dùng sức quá mạnh.

Ồ...e...í...e chiếc xe cứu thương một lần nữa đưa chàng hoàng tử báo thù đi thật xa.

Tô Tố vấy khăn nước mắt đầy mặt, ba Tô lại tự hào cảm khái: “OO với XX, gọi điện tố giác thật là không dễ dàng gì.”

Hả, lẽ nào là do ba Tô báo, bạn học Tô từ từ quay mặt lại, tiều tụy nhìn ba Tô:”Ba, ba gọi điện thật hả?”

Ba Tô đắc ý hất tóc: “Đương nhiên rồi, cái cô trực điện thoại còn khen giọng ba đầy từ tính đấy, mặc dù trước đó cũng có hơn 5 chục cuộc điện thoại báo cáo nhưng cô ấy vẫn phí sức khen ngợi ba.”

☒ năm mươi mấy cú điện thoại, Tô Tố không tìm được mà than thở, xã hội tiến bộ rồi, quả nhiên tố chất mọi người đều được nâng cao.

Xã hội hài hòa cũng thật là hài hòa...

(1)Thác Hoàng Quả Thụ thuộc tỉnh Quý Châu, Trung Quốc,là một trong những thác nước lớn nhất thế giới.

Part 17

Nhật Ký Gái Thô Lỗ

Tác giả: Tôi Là Tô Tố

Part 17: Về trường

Không phải không yêu, chỉ là không dám yêu

-----Lá gan Tô Tố chỉ như gan chuột, không tính là hảo hán

Chiếc xe đua màu trắng tuyết của Hoa Hoa đến cùng đỗ lại trước cửa nhà Tô Tố.

Chiếc xe trắng sạch bóng loáng giống như tọa kỵ của bạch mã hoàng tử tọa lạc ngay trước tiểu khu rách nát cũ kĩ tạo nên khung cảnh không hề hài hòa trong xã hội hài hòa.

Phải, nó phơi bày ra cái ổ chó của bạn học Tô, quả là giống ổ chó! Ba người chen chúc trong căn phòng với thiết kê kiểu nguyên thủy thời kì đầu, chỉ vền vền có năm mươi mấy mét, phòng bếp phòng vệ sinh nối tiếp là huyền quan(1) dài và hẹp, lãng phí quá nhiều không gian, đến phòng ngủ thì chỉ còn chỗ đủ xếp hai miếng đệm hũ. Hiên nhô ra ngoài rất không hợp lý, rõ ràng là tầng một, không có vườn thế mà lại xây một mái hiên nhỏ.

Bố cục trong tiểu khu đều không khác nhau là mấy, những người trẻ đều đã chuyển đi hết, ở lại là những bác trai, bác gái đã nghỉ hưu. Kết cấu trong phòng đã thế càng không nói đến khoảng cách giữa các tầng, quả là hẹp đến đáng thương.

Chiếc xe yêu quý của Hoa Hoa dừng dưới khu nhà Tô Tố. Một vật to lớn giá trị như thế nếu để xa, Tô Tố sẽ cảm thấy lo lắng, vì khu nhà này đã cũ ngay cả bảo vệ không có, ai mà ngứa tay vẽ một nhát thôi thì dù bản thân có làm gái thì cũng không đủ tiền trả.

Chẳng lẽ lại để ba Tô, mẹ Tô hóa trang ra trận làm...trả nợ? Quả là sét đánh, đánh đến mức bạn học Tô ho khù khụ.

Cho nên,thật là khổ...

Khổ quá đi....

Một nỗi khổ cùng cực, nghiêm trọng và không kém phần long trọng...

Tinh thần bạn học Tô luôn trong trạng thái căng thẳng, có bất kì chuyện gì kể cả nhỏ như gió thổi cỏ lay người chạy xuống đầu tiên

cũng là Tô Tổ, theo sau là ba Tô, mẹ Tô.

Trước cổng tiểu khu luôn có một hội các bác trai bác gái nhiệt tình tám chuyện, cuộc sống bình thường vốn quá nhàm chán, cái vật to tướng mới chuyển đến đột nhiên gọi lên tâm hồn trẻ thơ của mọi người. Gõ vài nhát rồi chạm vài cái...tiếng cảnh báo không ngừng vang lên, ngắn ngủn 1 ngày mà phương tiện đi lại của Hoa Hoa kêu gào mấy chục lần, mỗi một bác trai hay bác gái qua đường đều không thể kìm lòng mà sờ soạng xe của Hoa Hoa, biến chiếc xe trắng tinh sang màu cháo lòng.

Cái hồn thơ sinh của một số bác trai bùng cháy, họ thi nhau lấy bút lông từ nhà đi vinh danh mình bằng đủ các thể loại thể chữ như Thảo, Triện, Lệ, tiểu Khải lên chiếc xe trắng như tuyết của Hoa Hoa. Thậm chí còn có một bác trai viết lên dòng chữ: “Cô Hà, gả cho tôi đi!!” để phơi bày một tình yêu nồng cháy không chút che đậy của mình cho quần chúng nhân dân.

Thật muốn ngã ngựa!

Cả nhà bạn Tô lấy con mắt trần tục của mình quét qua quét lại với tốc độ ánh sáng 2 lượt rồi đột nhiên tiều tụy.

Suốt 4 ngày nghỉ lễ, gia đình bạn học Tô đều không dám rời khỏi chiếc xe yêu quý của Hoa Hoa, ngày mưa ba Tô phụ trách che áo mưa quân dụng, xe bản cả nhà chung sức sọ rửa sạch sẽ, ban đêm một đám đồng nát đi qua làm cả nhà bạn học Tô phải vũ trang ra trận, chia thời gian tiến hành tuần tra nghiêm ngặt như trong quân đội.

Trời xanh có thể chứng giám, cả nhà bọn họ tiều tụy chỉ vì một cái xe.

Ô hô, Tô Tổ một lần nữa cảm nhận sự khủng bố về khoảng cách giai cấp và sự khác biệt của nhà cửa...

Đợi đến ngày thứ 5, khi bạn Hoa Hoa đến nhà họ với khuôn miệng mỉm cười tinh thần sáng lán, cả gia đình bạn Tô suýt gục ngã, ba Tô suýt nữa lao đến mà khóc thét, tiếc là giữ xe quá mất sức chỉ có thể nhếch khóe môi để thể hiện niềm vui mừng tột độ.

“Hoa Hoa” Tô Tổ quá mức phấn khích nắm chặt tay bạn học Hoa Hoa rồi khẽ lay “Tớ chưa bao giờ nhớ cậu đến vậy!”

Hoa Hoa ngậm cười, nắm lại tay Tô Tổ than thở “Tớ tưởng cậu chỉ nghĩ đến bản thân thôi chứ!”

☞..... quả là sắc bén, thế mà có thể bỏ qua hiện tượng, nhìn thẳng vào bản chất!

Tô Tổ run khóe môi, kéo ra một nụ cười yếu ớt nhất: “Hoa Hoa này, cậu đã bị giữ hai tuần rồi, thật đáng thương, hay là cậu lái xe đi tìm khách sạn nào đó nghỉ tạm đi!”

Đi đi, Hoa Hoa, cậu cần nghỉ ngơi, chúng tôi càng cần nghỉ ngơi, bố mẹ Tô Tổ tiêu tụy nhìn Hoa Hoa như sắp hấp hối.

Ba cặp mắt đầy tơ máu và quầng thâm mang theo tình cảm sâu sắc chiếu thẳng vào Hoa Hoa.

“Ừ, được.” Hoa Hoa dịu dàng vỗ đầu Tô Tổ

Phù, ba bức tượng đá nhẹ nhàng thả lỏng.

“Nhưng mà...”

Luồng hơi nhẹ nhõm chưa kịp thở ra đã mắc kẹt trong họng người nhà họ Tô. Ba Tô chớp đôi mắt thô lỗ, trái tim bắn ra khỏi lồng ngực, đến rồi, màn khởi binh vẫn tới cuối cùng đến rồi.

“Nhưng tớ muốn đưa cậu về trường mới nghỉ ngơi.” Hoa Hoa nói rất hòa nhã nhưng thái độ lại kiên quyết :”Tớ nghĩ đã lãng phí mất hai tuần rồi, ngày nghỉ này cậu phải bồi thường tớ”.

Hả? Tô Tổ cau mày không kịp phản ứng, chỉ có thể lắc đầu như trống bỏi.

“Không được, ngày mai, ngày kia tớ đều có họp lớp...” Quan trọng là trong buổi họp này còn có nhiều trai đẹp hạng trung đang đợi được khai quật.

Mà, ngồi xe xịn...sẽ say...

Nửa câu sau vẫn chưa kịp nói ra, Hoa Hoa thấp giọng cười, ngẩng đầu lên nói với ba Tô: “Chú à, lần thứ hai cách li phải mất tiền, giờ thẻ tín dụng của cháu đang ở khách sạn Nam Kinh nên lúc này không có đồng nào trong người...”

Thế là có ý gì?

Ba Tô mang ánh mắt thô lỗ của mình quay sang nhìn mẹ Tô đang mếu máo.

“Cho nên, cháu muốn ở nhờ nhà chú 3 ngày, đợi dịp nghỉ lễ qua rồi cùng Tô Tổ về trường.”

Ở nhờ 3 ngày...đợi nghỉ lễ qua...mà người không đem tiền...

Vì thế, kết quả là, xe cưng của cậu ta sẽ đỗ lại 3 ngày?!

Cha mẹ Tô Tổ nhìn nhau, thấy được sự từ chối quyết liệt trong mắt người đối diện.

Được rồi, Tô Tổ à, nếu phải trông hai đêm nữa thì ba mẹ dù có uống bao nhiêu Hối Nhân Kiên Bảo(2) cũng không bù lại được, con gái dù là áo bông của bố mẹ đến thời khắc quan trọng nên cởi phải cởi thôi.

“Tổ, hay là con cùng Hoa Hoa đi Nam kinh trước, họp lớp không phải năm nào cũng có sao?” Mẹ Tô rất không có nghĩa khí lên tiếng trước.

“Ừ, đúng đấy, con nên ở bên Hoa Hoa nhiều hơn, bạn ấy đã tự mình lái xe đến đây, con cũng nên làm hướng dẫn viên...” Ba Tô chớp mi,

con người lóng lánh nước mắt, Tô Tố à, con hy sinh chút đi.

Dưới sự công kích của cái nhìn mạnh mẽ đầy tình cảm đó, Tô Tố bị đánh bại, đành phải cúi đầu bi thương nhận lời.

“Được rồi, bạn học Hoa, khi nào xuất phát đây?” thanh âm yếu ớt để lộ tâm trạng xấu xí cực độ của bạn học Tô.

“Bây giờ, ngay lập tức!” Bạn học Hoa khẽ giương khóe môi, đôi mắt đen láy phát sáng, tâm trạng rất HIGH.

Có thể nói, đối với những người như Tô Tố không thể lúc nào cũng thuận theo được, đây là kinh nghiệm rút ra trong lần cách ly thứ 2 của bạn học Hoa.

Sự thực chứng minh quả là đúng thế.

Thế là, bạn học Hoa cười càng rực rỡ, tiện tay ôm eo bạn học Tô, nửa giúp đỡ nửa ôm ấp kéo cô đi dưới ánh mắt chấn động của ba Tô, mẹ Tô.

(1)Huyền quan là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ sinh khí bên trong của ngôi nhà. Huyền quan là con đường mà các luồng khí phải đi qua trước khi vào nhà.

(2)Hối Nhân Kiên Bảo: một loại thuốc bổ.

Part 18

Nhật Ký Gái Thô Lỗ

Tác giả: Tôi Là Tô Tố

Part 18 Trai đẹp và trai đẹp bình thường

Trai đẹp không đáng tin, thế nhưng, đẹp bình thường có thể tạm chấp nhận!

Mục tiêu của bạn học Tô

Bạn học Tô đang cuộn mình trên ghế phụ với đôi mắt chớp chớp về uất ức, trên người là đôi dép hình con thỏ bông, bộ quần áo ngủ ngà ngà do giặt nhiều, tóc búi tó xõa xượi.

Thế này đâu tính là nghỉ lễ, 3 ngày hoang hốt trông xe tưởng đâu được ngủ mấy ngày lại bị kéo đi Nam Kinh, quan trọng là tự nhiên nhớ mất cơ hội làm quen mấy bạn đẹp trai bình thường, sao lại thế? Bạn học Hoa phải là một con thỏ dịu dàng chứ?

Tô Tố nghiêng người, ngồi trên ghế phụ trộm nhìn, âm thầm thăm dò Hoa Hoa đang chăm chú điều chỉnh vô lăng, ánh nắng ấm áp bên ngoài cửa xe chiếu chéch vào trong, sắc vàng của buổi xế chiều trùm lên bóng dáng Hoa Hoa một vàng sáng lấp lánh, rõ ràng là đôi mắt dịu dàng, khuôn miệng hòa nhã thế nhưng trong phút chốc Tô Tố cảm nhận được sự mạnh mẽ cứng rắn.

Chẳng lẽ nhìn nhầm?

Chẳng lẽ nhiều năm xa cách, con thỏ trắng đã hóa thân thành rồng bá vương?

“Tố, cậu nên thắt dây an toàn vào” phát hiện Tô Tố đang âm thầm đánh giá mình, đầu óc không biết đã bay đi đâu, Hoa Hoa dứt khoát nghiêng người nhẹ nhàng cản dạn, thấy Tô Tố vẫn chớp mắt, cậu đành vươn tay thuận thế cài dây cho cô.

Trên người Tô Tố không có mùi nước hoa nhàn nhạt chỉ có vị xà phòng đàn hương Thượng Hải vẩn vít khắp người, hương thơm từng đợt bay vào mũi Hoa Hoa khiến cậu căng thẳng, ngón tay thon dài run nhẹ, không cẩn thận quét qua ngực Tô Tố, Hoa Hoa khựng lại, khuôn mặt ửng đỏ.

“Sorry, tớ không cố ý.” Mắt sụp xuống như bị dọa sợ, hàng mi rung nhẹ, làn da trắng nhiễm sắc hồng càng lộ vẻ môi hồng răng trắng. Yếu ớt như thế!

Nghe lời như thế!

Giống hệt chú thỏ trắng run sợ.

Mặc cảm tội lỗi của Tô Tố dâng lên, hình như cô đã phạm phải lỗi lầm to lớn là kinh động người đẹp. Người ta rõ ràng là chú thỏ trắng hiền lành, thế mà bản thân nhìn nhảm, bôi nhọ cậu ấy. Tô Tố ho nhẹ, an ủi theo phản ứng tự nhiên: “Không sao, không sao, cậu chỉ sờ phải da bụng thôi, nếu là ngực sẽ không có cảm giác gì đâu, tớ sờ thử rồi, cả người tớ từ trên xuống dưới chỉ có mỗi da bụng mới có cup.”

Hoa Hoa vẫn cúi đầu, ngón tay và người đều rung động, hiển nhiên là đang cười.

☒..... an ủi kiểu gì thế này?

Gió lạnh thổi qua khiến khóe mắt Tô Tố giàn giụa.

“Ha ha!” Tô Tố vô thức cười khan che đậy sự ngượng ngùng.

Hoa Hoa chăm chú thắt chặt dây an toàn không cười lời nói của cô, khóe miệng giương nhẹ làm cho bạn học Tô bớt khó xử.

Xe từ từ chuyển động, bên trong rơi vào trạng thái ngượng ngập im lặng.

Tô Tố lén nhìn Hoa Hoa đang chăm chú lái xe, cảm thấy không cam tâm nên lại gọi chủ đề nói chuyện.

“Hoa Hoa, mỗi lần lái xe cậu đều cẩn thận dùng đồ bảo hộ(2) sao?”

Vừa cất lời bạn học Tô đã hóa đá, đồ bảo hộ, đồ bảo hộ, sao lại nói nhảm thành đồ bảo hộ cơ chứ?

Tô Tố rơi lệ, không kìm được cảm giác nóng cháy trên mặt.

Khóe miệng Hoa Hoa bất giác giàn giụa liếc nhìn Tô Tố, thấy cô mặt đỏ tai hồng hóa đá, khó khăn nhin cười, chuyển chủ đề như không có chuyện gì xảy ra: “Tố, cái cậu Cố hôm nọ...là bạn cậu hả?”

Uất ức đã nhiều ngày mà không có cơ hội hỏi rõ ràng nên Hoa Hoa dứt khoát chuyển sang chủ đề này.

Tô Tố nhăn mày, khó khăn phản đối: “Không tính là bạn bè...”

Hoa Hoa âm thầm thở hắt ra, thả lỏng, từ từ dựa người vào ghế lái, mấy sợi tóc trước trán cũng nhẹ nhàng trượt xuống, cả người nhẹ nhõm rất nhiều.

“Vì, hồi trung học...tớ đã từng thích cậu ta,” Không hiểu vì sao Tô Tố luôn tự động nói thật trước mặt Hoa Hoa.

Cánh tay nắm vô lăng của Hoa Hoa siết chặt, xương sống căng thẳng, bên môi mang chút ý cười: “Ồ, cậu thích gì ở cậu ấy?”

Thích gì? Cái người đáng thương sinh, bên trong chậm chạp, bên ngoài yếu ớt nhìn là biết thân yếu nhiều bệnh, chỉ giỏi lừa gạt nữ sinh ngây thơ.

Bạn học Hoa như có sóng trong lòng, bàn tay siết vô lăng càng chặt.

“Cậu ấy học được.” Tô Tố thật sự đếm ngón tay tính toán, “Đẹp trai! Biết làm thơ! Cười lên rất giống hoàng tử...” giọng nói càng ngày càng nhỏ, câu nói cuối cùng như nghẹn trong họng: “Thế nhưng, cậu ấy không thích tớ...”

Vì không thích nên có ưu tú nữa cũng phí công.

Áp lực không khí đột nhiên hạ thấp, chỉ còn lại nỗi đau, Tô Tố khép ngón tay lại ngồi ghế phụ ngẩn ngơ.

Hoa Hoa từ từ quay đầu đầy thương tiếc, đột nhiên đưa tay ra xoa đầu Tô Tố, như vỗ về một con chó vàng to lớn, thuận tay vò bõm cổ nó.

Tô Tố bất chợt cứng người lại, run run nhìn Hoa Hoa, chỉ vào ngón tay trên cổ không thốt lên lời.

Đây là cái tình huống gì? Dù có thiếu năng cũng nhận ra được sự mờ ám.

Hơn nữa ngón tay ấm áp đó dán lên gáy mình làm cho cổ cũng cứng lại.

Hoa Hoa bưng tỉnh, dứt khoát rút tay lại, mắt nhìn thẳng lái xe, “Hồi ở nước ngoài, mình có nuôi con chó chăn cừu, mỗi lần chải lông đều thuận tay xoa lưng nó.”

Chó chăn cừu?!

Thế mà lại coi mình là chó chăn cừu! Tô Tố nhẹ nhõm quên sạch không khí mờ ám này giờ.

Thế cho nên, trai đẹp đều biến thái.

Yêu ai thì yêu, không yêu trai đẹp.

“Bây giờ cậu còn thích cậu ta không?” Hoa Hoa ho nhẹ, cố gắng chuyển chủ đề thảo luận tiếp.

Có một vài chuyện phải tìm hiểu rõ ràng, cổ nhân không lừa người, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, muốn chiến đấu phải tìm hiểu mọi thông tin!

“Không thích...” Tô Tố đưa tay lên miệng cắn nhẹ, rất lâu sau, đặt tay xuống, ánh mắt cong cong nhìn chằm chằm Hoa Hoa lái xe, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trai đẹp không phải đồ tốt lành gì, về sau tớ sẽ không bao giờ thích...trai đẹp!”

Ngữ khí mang theo nỗi hận nặng nề, lạnh lùng, buốt giá, đông cứng Hoa Hoa đang ngồi ghế lái.

Mãi lâu sau, bạn học Tô mới cúi đầu nghĩ, nhin không được bổ sung thêm một sâu: “Sau này tớ chỉ thích đẹp bình thường, đẹp trai không thêm!”

Phù, bạn học Hoa thở hắt ra.

Có điều kiện là tốt! Có điều kiện là tốt!

Có gì khó! Muốn đẹp, rất khó, muốn hủy hoại bản thân, chuyện nhỏ!

Vì Tô Tố, đẹp bình thường, đẹp hơi bình thường, đẹp hơi hơi bình thường cũng được.

Bạn Hoa Hoa siết chặt vô lăng, rơi lệ quyết tâm, phải tiến lên con đường đẹp trai bình thường!

Part 19

Nhật Ký Gái Thô Lỗ

Tác giả: Tôi Là Tô Tố

Part 19: Khi người quen trở thành người dưng

Rất nhiều năm sau, khi gặp lại, chúng ta bắt đầu trở nên xa lạ

—————Nhật ký Tô Tố, nhớ lại-ing

Khi đến trường, Hoa Hoa rất cẩn thận lượn qua đại học Đông X, đỗ xe ở khu vực vắng vẻ, nhờ mấy cây cỏ hoang che biển số Bắc Kinh XXX, mặc dù giấy cách ly ở Dương Châu vẫn còn trong túi áo, nhưng từ khi về nước mọi việc đều diễn ra theo khuynh hướng kì lạ, cẩn thận là trên hết.

Thấy Hoa Hoa bận rộn đến vui vẻ, Tô Tố chỉ đứng bên nhìn.

Bởi vì quần áo cản trở, trên người bạn học Tô là chiếc áo jacket màu trắng của Hoa Hoa, vốn là áo dành cho nam nên khi khoác lên người cô đặc biệt rộng, như chiếc váy thùng thình dài trên gối một chút, vừa may che khuất bộ áo ngủ ngả màu, Tô Tố kéo chặt vạt áo nhìn trước ngó sau chờ Hoa Hoa.

“Ting tong” âm thanh trong suốt ấy khiến bạn học Tô đang nhàm chán cực độ hồi hồn, từ khe hở giữa eo và quần lấy ra chiếc điện thoại xám xịt loang lổ năm nay mới được chuyển nhượng cho bạn Tô, sau khi ba Tô dùng 3 năm, mẹ Tô tiếp sức 4 năm.

Mở ra vỏ máy dường như sắp đứt lìa, bạn học Tô ấn nhẹ vào màn hình, một lúc sau, màn hình cảm ứng chậm chạp hiện lên dòng chữ: Tin nhắn mới. Các chữ đều thiếu chân cụt tay, nếu không nhận dạng kĩ sẽ chỉ là ba chữ: Ti nhá mới.

Số rất lạ, Tô Tố nghĩ ngợi, nghĩ mãi mà không biết là ai, đang định xem nội dung, một bàn tay vươn ra từ sau lưng cô, đoạt lấy điện thoại trong tay.

“Tin nhắn của ai thế?” Hoa Hoa cúi đầu xem thiếu nữ đang nép vào lòng mình, vừa trêu trọc vừa chăm chú hỏi.

“Tớ không biết!”

Thực sự không biết, người nhắn tin với mình rất ít, ngoại trừ ba Tô, mẹ Tô thì chỉ có chị gái Thúy Ti đang học tại trường khác ở Nam Kinh, thỉnh thoảng cũng có mấy tin quảng cáo của hãng viễn thông.

“Chúng mình cùng xem đi!” Hoa Hoa hạ bờ vai, không khí mờ ám làm Tô Tố ngày càng thu mình trong phạm vi nhỏ hẹp của hai cánh tay cậu. Cậu từ từ hạ cằm xuống tựa lên búi tóc Tô Tố, một tay ấn mở tin nhắn.

Đây là hành động xâm phạm đời tư cá nhân đó!

Tô Tố lắc đầu nhìn nụ cười hiền hòa trên mặt Hoa Hoa, cố gắng nhẫn nhịn không nói lời thật lòng, chỉ có thể trấn định xem điện thoại.

Màn hình hiện lên dòng chữ rất ngắn gọn: “Cùng về Nam Kinh chứ? Cố Liên Thành”.

Tô Tố “í” một tiếng, thế nhưng là Cố tiểu bạch mã, vươn tay muốn lấy lại di động.

“Có chuột!” Hoa Hoa đột nhiên hét lên, thuận thế nhảy xa hai bước, làm Tô Tố kinh ngạc nhảy theo. Chiếc điện thoại đang kẹp giữa hai ngón tay Hoa Hoa rơi xuống mặt cỏ theo bước nhảy điên cuồng của hai người. Sau khi lăn lóc lần thứ 3, thứ 4, điện thoại chính thức giã từ cõi đời trong tình trạng phế vật, nắp một nơi pin một nẻo.

“Á, di động của tớ!” Tô Tố đau lòng, cô cũng không có cái điện thoại thứ 2, mà di động của ba Tô mới đi vào hoạt động còn chưa đến lượt mẹ Tô, bản thân muốn thay đổi phòng chừng cũng phải 7 năm nữa, sự chờ đợi dài đằng đặc á~

“Sorry.” Hoa Hoa áy náy vô cùng, ngồi sụp xuống nhìn Tô Tố đang khóc thương, “Điện thoại cậu rơi hỏng rồi, hay là dùng tạm điện thoại của mình nhé!”

Điện thoại mới được đưa ra mang theo hơi ấm của Hoa Hoa, vỗ ngoài trống nước, nhỏ gọn lại tinh tế, vừa nhìn đã biết giá cả không hề rẻ.

“Không cần, nếu hỏng, tớ đền không nổi!” Suy nghĩ hồi lâu, Tô Tố vẫn quyết định đẩy điện thoại lại.

“Tớ kiên quyết đó” Hoa Hoa ngẩng mặt lên, lấy điện thoại nhét vào tay Tô Tố: “Nếu không có nó, mình liên lạc với cậu kiểu gì?”

Tô Tố ghen nước miếng, xoa chiếc điện thoại tinh tế trong tay, đôi mắt lấp lánh, mặt dày: “Vậy được, mình trước nay không giỏi cự tuyệt ý tốt của người khác.” Sau đó ngẩng đầu nhìn Hoa Hoa, ngượng ngập mà thỏ thẻ một câu: “Mình chỉ là...quá mềm lòng...”

Phì, Hoa Hoa cố nhịn cười, không tỏ thái độ mà co rút khóe miệng, rất tự nhiên gật đầu: “Đúng đó, Tố, mình còn nhớ, đợt thăm quan đầu xuân hồi mẫu giáo, cậu mượn mình cả vali bằng da chứa đồ ăn vặt...một vali đầy ắp...”

Hoa Hoa chột ngáy người, đào sâu suy nghĩ, cái vali kéo đắt tiền đó đã biến mất vô tung vô ảnh sau kì du xuân làm cho cậu buồn phiền

rất lâu. Bởi vì toàn bộ đồ ăn vặt trong đó đều là những thứ Tô Tố thích, vốn cậu định lấy xe nhà mình chuyển đến cho Tô Tố, kết quả là chiếc vali kéo đó đã biến mất ngay trước mắt trong lúc cậu nói chuyện với bạn học khác.

Bây giờ xem lại, bạn học Tô thật sự không từ gian khổ kéo về nhà, nghĩ đến đó, Hoa Hoa liền liếc nhìn Tô Tố với ánh mắt sùng bái, quả là một cô bé đầy sức mạnh tiềm ẩn, thêm vào không ít đồ ăn của các bạn trong lớp, chiếc vali đó cũng không hề nhẹ, thế mà cô lại có thể kéo chạy, lợi hại thật!

Ánh mắt sùng bái của Hoa Hoa rơi vào con mắt chột dạ của Tô Tố, biến thành một loại thâm ý khác.

Người chột dạ luôn nghiền ngẫm người khác trên góc độ của mình! Tô Tố chột dạ ngẩng đầu, trái tim hỗn loạn, ☹, lẽ nào Hoa Hoa nhớ đến việc mình kéo vali chạy mất? Ánh mắt này đúng là ánh mắt giận dữ... Không thể! Chẳng lẽ bắt mình mang vali ra đền tội, nếu thế, hành lý bản thân để đâu đây, không lẽ lại nhét vào trong vỏ gối để kê đầu? Muốn khóc quá! Quả nhiên người giàu đều nhỏ nhen! Nghĩ đến đó, Tô Tố không kìm được ngẩng đầu, một lần nữa dung ánh mắt khinh bỉ bạn học Hoa Hoa. Lúc này, tất cả cảm tưởng bộc phát giành cho Hoa Hoa đều biến mất tăm, ừm, nhớ lấy, tìm bạn trai phải tìm những người đẹp trai bình thường, giàu bình thường, những người phô trương đến du xuân cũng mang vali như Hoa Hoa, tuyệt đối không cần!

= =|||bạn học Hoa đáng thương cứ thế bị đá ra khỏi danh sách tuyển chọn bạn trai của Tô Tố!

Như vậy, một đoạn quá khứ không đáng nhớ đã kéo xa khoảng cách vốn không mấy thân thiết của hai người.

Trên cả quãng đường im lặng, dù Hoa Hoa có dịu dàng gợi chuyện Tô Tố cũng không hề hứng thú, thế nên trong sự trầm mặc của hai người, Tô Tố cuộn chặt áo jacket, tay bọc lấy điện thoại của Hoa Hoa, ôm một bụng bất mãn về kí túc.

Đứng dưới kí túc của Tô Tố, Hoa Hoa thở dài thườn thượt, sim điện thoại trong lòng bàn tay ướt đầm. Mà lúc này, ướt đầm không chỉ có thể sim, còn có trái tim tổn thương của Hoa Hoa.

Không hiểu, bản thân thật sự không hiểu, cách xa mới vài năm mà mình và Tô Tố đã xa lạ nhường này, hai con người từng thân thiết giờ không có chủ đề để nói chuyện.

Giữa khoảng cách xa xăm của hai người đột nhiên lại xuất hiện một người không biết từ đâu chui ra- Cố Liên Thành.

Mọi thứ đều khó nắm bắt!

Gió đêm thổi, lướt qua khuôn mặt cúi thấp của Hoa Hoa, vài sợi tóc tán loạn trên đôi mắt sụp xuống, hàng mi khẽ run theo gió thoảng.

“Ô Tô, chúng ta bắt đầu lại từ đầu!”

Giọng nói thấp thoáng trong gió vẫn chưa biến mất trong màn đêm, khóe miệng Hoa Hoa khẽ giương, xua tan cảm giác mất mát trước đó. Cậu xoay người một cách dứt khoát, ngón tay bắn ra một vật nho nhỏ vuông vuông phản chiếu ánh sáng u tối, hóa ra là thẻ sim di động.

Bắt đầu lại, được thôi, phải cải tạo bản thân trước!

Người đẹp trai bình thường không để kiểu tóc ngắn ngoan ngoãn này, vậy thì, bắt đầu từ tóc đi!

Part 20

Nhật Ký Gái Thô Lỗ

Tác giả: Tôi Là Tô Tố

Part 20 Lần đầu hẹn hò

Rất nhiều năm về sau mình mới biết, đây xem như là lần hẹn hò đầu tiên

—————Nhật ký Tô Tố, nhớ lại quá khứ
Để không dây dưa với bạn học Hoa, Tô Tố ra một quyết định tàn nhẫn, trong hai ngày nghỉ còn lại trốn không gặp cậu.

Kì thực rất đơn giản, chỉ cần cắt đứt công cụ liên lạc, con người hiện đại liền rơi vào trạng thái ẩn cư.

Hai ngày nghỉ cuối cùng, Tô Tố quyết định ẩn mình trong kí túc xá không đi đâu, tắt máy, rút dây điện thoại cố định trong phòng. May mắn, đại gia buôn chuyện điện thoại, bạn học Chân, do huynh đệ quay lưng, phụ tử thành thù mà không có tâm tình nấu cháo, trên phương diện nào đó ngầm cổ vũ cho hành động quá khích của bạn học Tô.

Vì vậy đến ngày nghỉ thứ 2, Tô Tố rất ngạc nhiên khi thấy quản lý kí túc thờ hồng học chạy lên hét vào mặt mình.

“Tô Tố? Cô là Tô Tố?” Quản lý lét thân mình tròn lẩn, thờ hỏn hỏn hỏi.

“Vâng!”

“Có người tìm, dưới lầu.” Sắc mặt cô quản lý không được tốt, vừa ai oán vừa nói: “Cô xuống nhanh đi!”

Tô Tố rất khó xử, cẩn thận từng li từng tí hỏi quản lý kí túc sắp sửa gục gãi: “Có thể nói cháu không ở ký túc không?”, theo lẽ thường, quản lý không phải người nhiều chuyện, những loại chuyện này trước đây cô ấy chỉ đứng dưới lầu hét hai câu coi như xong, tuyệt đối không tự mình chạy lên thông báo.

“Không được, cô phải tự mình xuống!” Sắc mặt quản lý chợt biến thành xanh mét, chỉ hận không thể đã Tô Tố ra ngoài cửa sổ bay xuống dưới.

“Vây...được” Tô Tố thấp thỏm theo sau quản lý kí túc xuống lầu.

Trước phòng quản lí kí túc, một bóng dáng lạ lẫm đang đứng đó, lưng thẳng tắp, tóc ngắn tỉa gọn, từng tầng tóc rõ ràng quanh mái

đầu, trên người là chiếc áo len chui đầu màu xanh đen rất phổ thông và chiếc quần bò như đã phai hết màu, tang thương vô cùng.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, người đó từ từ quay lại mang theo nụ cười hiền hòa ấm áp: “Tổ, cậu đến rồi”, cứ như có ước hẹn trước mà chờ theo lẽ đương nhiên.

Thế mà lại là bạn học Hoa!

Bạn học Hoa rất lạ khi không khoác lên mình 1 trong 101 chiếc áo trắng giống hệt nhau, mái tóc dài mềm tủa ngắn, quần áo bình thường đến mức lập tức chìm ngấm trong đám đông.

Quần áo phổ thông, tóc ngắn gọn thế mà lại hợp với Hoa Hoa, mang đến khí chất thoát tục cho cậu, mái tóc ngắn càng tôn lên ngũ quan tinh tế và thêm phần nam tính.

Thế là càng đẹp trai hơn trước!

Bạn học Tô rất không có khí chất nuốt nước miếng, rất không có nguyên tắc mà động lòng.

“Cô cậu đi mau, đi mau đi, hai ba ngày tới đừng quay lại, lúc về nhớ diệt khí độc!”, đồng chí quản lý đứng cách Hoa Hoa đúng 1 trượng,

“Còn nữa, cậu bạn này, tôi đã gọi bạn gái cậu xuống rồi, lát nữa cậu dẫn tất cả họ hàng ở Bắc Kinh của mình đi khách sạn nghỉ đi nhớ!”

Tốt nhất không cần quay lại, quản lý kí túc bắn ánh mắt lạnh băng về phía Tô Tổ, lời kịch cũng tự động bay ra.

☒, người thân ở Bắc Kinh? Sao mình không nhớ là bạn Hoa có thân thích ở Bắc Kinh đến thăm?

Bạn học Tô quay đầu nhìn Hoa Hoa, người đằng sau cười rất vô tội, trên mặt thậm chí còn lộ núm đồng tiền, khuôn miệng ngọt ngào nói với quản lý kí túc: “Cô đừng lo, mặc dù người thân cháu ở Bắc Kinh, nhưng đã vài năm rồi không về nên cũng không truyền nhiễm SARS đâu ạ!”

Câu nói này đập tan mối lo trong lòng cô quản lý.

Quản lý đại nhân áp ứng, mãi mới buồn bực hỏi: “Thế không phải vừa nãy nói chuyện di động, cậu với họ hàng đó còn thảo luận số chuyến tàu từ Bắc Kinh xuống Nam Kinh sao?”

Hoa Hoa ngậy người một lúc mới tỉnh lại, cười đáp: “Vâng, đã có mấy năm không về nên muốn thảo luận một chút về lộ trình và số tàu, đợt dịch SARS qua, nhất định sẽ về thăm ạ!”

Ngữ khí nhẹ nhõm làm cho quản lý kí túc cảm thấy mình chuyện bé xé ra to.

Cô quản lý càng xanh mặt, cậu sinh viên này, cậu như thế sẽ làm người khác khủng hoảng biết không, sự việc quan trọng, trong thời khắc sinh tồn nói gì không nói lại đi bàn về chuyến tàu đi qua Bắc Kinh, đây không phải là ám thị còn gì?

= =|||vẻ mặt hiền hòa và nụ cười lương thiện đó đã xua tan hết sạch nghi hoặc trong lòng quản lý kí túc, cô quả là nghĩ nhiều, một thanh niên sáng lạn như thế làm sao có thể lừa mình được, tuyệt đối không có khả năng!

Ra khỏi tòa nhà kí túc, Tô Tổ không thể nhịn được nữa mà hỏi: “Hoa Vô Khuyết, cậu tìm tở có việc gì?”

Lễ nào 7 ngày nghỉ lễ của mình phải tiêu hết trên người bạn học Hoa, mặc dù cậu vừa đẹp trai vừa dịu dàng, thế nhưng mục tiêu của bản thân là đẹp trai bình thường cơ...

Đừng...Hoa Hoa, chúng ta không có kết quả đâu, Tô Tổ mang theo ánh mắt bi thương mà tội nghiệp, cắn xé khăn tay.

Hoa Hoa trực tiếp xem nhẹ biểu tình kì quặc của người phía sau, cười dịu dàng nói: “Tớ nhớ là áo khoác của cậu đã bị mất, chúng ta đi chọn cái mới đi.”

Chuyện về cái áo khoác quả thực khiến Tô Tổ buồn rầu rất lâu, trái tim cô nhẹ nhàng rung lên nhưng không bước tiếp.

Vấn đề nguyên tắc, đây chính là vấn đề nguyên tắc! Mặc dù viên đạn bọc đường của kẻ địch rất mê hoặc...

“Thuận tiện đi dạo con phố mới một chút, tớ nghe nói ở đó có một nhà hàng Pháp rất nổi tiếng...” Hoa Hoa vẫn dáo dạt đưa ra lời đề nghị, đột nhiên cảm thấy cánh tay đang đút túi quần bị siết chặt, từ từ quay đầu mới thấy, bạn học Tô đang nhìn mình với đôi mắt sáng như sao và nhiệt tình vô hạn: “Hoa Hoa, đã như thế thì sao chúng ta không xuất phát sớm một chút?”

Nhà hàng Pháp à, một cốc cà phê phải hơn 100 tệ đó!

Có những lúc nguyên tắc cũng cần mềm dẻo, không tìm trai đẹp không có nghĩa là không được ăn cơm với trai đẹp, ba Tô từng nói: “Đừng bao giờ từ chối miếng ngon đã dâng lên miệng.”

Vì thế, Hoa Hoa, chúng ta xuất phát thôi.

= =|||

Hoa Hoa khẽ cười, bàn tay từ trong túi quần rút ra, rất tự nhiên và nhanh chóng bao bọc lấy tay Tô Tổ, 10 ngón đan chặt.

Đôi môi thiếu niên hé nở nụ cười rục rờ.

Đến lúc tay ẩm ướt, cảm giác nóng ẩm từ lòng bàn tay truyền đến cơ thể, Tô Tổ mới biết bản thân đã mờ ám nắm chặt tay, vai kề vai cùng Hoa Hoa đi hết con đường Hồng Vũ Bắc.

Nếu bây giờ rút tay ra thì thật mất tự nhiên, cũng cho thấy bản thân thật nhỏ mọn, tác phong nhất quán của nhà họ Tô là thua người không thua trận(1), cho nên cô cố gắng không để tâm.

Thật là muốn chết! Bạn học Tô đành ưỡn cổ, thẳng lưng, mang khuôn mặt cứng ngắc đi dạo phố với Hoa Hoa trong tư thế tay nắm

tay mờ ám kì lạ.

Tất cả những thứ này đều không chí mạng, chỉ có trái tim Tô Tố biết, đáng chết nhất là cảm giác ấm áp, ngọt ngào lan tỏa trong lòng do hành động này mang lại.

Quả nhiên trai đẹp là hồng thủy mãnh thú, không cần thận chút liền chìm đắm.

Bạn học Tô một lần nữa giữ vững quan niệm: “Đả đảo trai đẹp, quyết tâm đả đảo trai đẹp!”

Part 21

Nhật Ký Gái Thô Lỗ

Tác Giả: Tôi Là Tô Tố

Part 21: Cướp giật trong buổi hẹn hò

Dời núi lấp biển, bộc phát đi, năng lượng của gấu!

Tôi là Tô Tố, Tô Tố mạnh mẽ~

—————Nhật kí bạn học Tô, lần đầu gặp cướp đường.

Vốn chỉ định mua một cái áo khoác vạn năng giống hệt cái cũ, có thể mặc 3,4 năm mà không bạc màu cũng không lỗi mốt.

Tiểu là Hoa Hoa có khả năng gọi lên ham muốn mua sắm của bạn học Tô.

Chưa đầy 2h đồng hồ, trên tay Hoa Hoa đã đầy túi, bên trong là trang phục 4 mùa của Tô Tố. Chiếc áo mới màu tím nhạt trên người cô phối hợp váy xếp ly điệu đà mỗi khi quay người trông như một bông hoa tím nở rộ.

Tô Tố trước giờ chưa từng mặc bộ nào hơn trăm tệ, quần áo đa phần đều đen đúa bạc màu, lâu dần cả người cô cũng trở lên tối xỉ, thâm thắm.

Dù da có trắng, tóc có đen, thế nhưng người nào đó lại luôn buộc túm thành một cục lò xo trên đầu.

Chiếc váy tinh tế khác biệt khi khoác lên người Tô Tố làm nổi bật vòng eo nhỏ đôi chân thon, mái tóc búi thành túm được Hoa Hoa kiên trì chải chuốt buông xuống bờ vai càng tôn lên dáng vẻ yêu kiều của bạn học Tô.

Không hề tăng bốc mà nói, nếu Tô Tố đứng một mình ở con phố mới, tỉ lệ ngoạn đầu nhìn tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Miền cưỡng có thể coi là mỹ nữ.

Cho nên bạn học Tô cũng nhìn khi Hoa Hoa mua cho mình một chiếc túi thực nữ màu phấn hồng với chiếc khóa được tô điểm bằng bông hoa nhỏ cùng màu, vừa nhã nhặn vừa tinh tế.

“Tố, cậu khát không?” Trên mặt Hoa Hoa là lớp mồ hôi mỏng, dây xích của những chiếc túi đồ in lên những vết đỏ trên đôi tay trắng mà thon dài của cậu.

“Đế tớ đi mua đồ uống!” Tô Tố chợt dạ nhìn hai tay Hoa Hoa xách một núi đồ, cảm thấy có chút không ổn: “Hoa Hoa, đưa tớ một ít, chúng ta cùng xách”.

Hoa Hoa cười dịu dàng, nhẹ nhàng đưa một tay vuốt lại sợi tóc tán loạn của Tô Tố gài phía sau tai rồi than thở: “Tố, cậu không hiểu, phục vụ phụ nữ là thiên chức của đàn ông!”

Cho nên, không cần áy náy.

Hoa Hoa kiên trì khiến Tô Tố rất ngại, từ nhỏ đến lớn coi bản thân là thực nữ cũng chỉ có Hoa Hoa, ngay cả lúc thử quần áo, nhân viên có coi thường thế nào Hoa Hoa vẫn vui vẻ khen ngợi bản thân, nếu như mặc đẹp cậu sẽ không ngại mà tiến lên chọn phụ kiện phối cho hợp.

Không thể không nói, Hoa Hoa là một nam sinh tử mỹ.

Tất cả đều là những kinh nghiệm trước nay chưa từng có, làm cho Tô Tố dâng lên cảm xúc lạ lẫm, cứ như mình là một món đồ quý giá tinh tế rất được yêu thích, như công chúa được người ta nâng niu trong lòng bàn tay.

“Cậu đứng đây chờ tớ quay lại.” Hoa Hoa chỉ vào cửa kính của tiệm bách hóa trên con phố mới, ở đó có một mái che có thể ngăn ánh nắng mặt trời chói chang.

Tô Tố mất tự nhiên vẫy tay: “Ừ, được, tớ ở đây chờ cậu” Trong lúc cúi đầu nói thăm vào tai mình, cánh môi Hoa Hoa cố ý lướt qua đỉnh đầu bản thân, mặc dù nhẹ nhưng Tô Tố vẫn cảm giác được.

Trái tim ai đó đập mạnh như sắp vọt ra ngoài, khuôn mặt nóng bỏng, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được.

Chẳng lẽ bị say nắng? Mới đầu tháng 5, có thể cảm nắng sao? Tô Tố vươn tay sờ mặt, nóng thật!

Trong lúc nhàm chán ngó trước ngó sau, ánh mắt Tô Tố nhìn chằm chằm một chỗ.

Ở đó, có một tên trộm rất phô trương đang trà trộn giữa những nam nữ ăn diện hợp mode, nhẹ tay móc, một chiếc ví da tinh tế liền rơi ra.

Quá mức chấn động! Đây là một trong những con phố phồn hoa nhất Nam Kinh. Giữa ban ngày ban mặt...thề mà dám gây án?

Nhưng dù có chấn động đến mấy thì cũng không ngăn được sự việc sắp xảy ra.

Bạn học Tô lần đầu đối mặt với cướp giật.

Vốn dĩ Tô Tố đang đứng dưới hiên che mưa nhưng không hiểu sao bên cạnh lại xuất hiện mấy bạn trẻ tránh nắng, có người còn dán mình lên túi mới của cô.

Tô Tổ quay đầu, tên trộm kia hoảng hốt bèn giằng túi trên vai cô, thuận tay kéo xuống.

Tên kia đang muốn chạy đi, Tô Tổ liền bạo phát. Túi này giá không hề rẻ, có thể mua mấy chiếc LV fake loại 1 đó!

Vừa mang trên mình chưa đến 3 phút thế mà có người nhìn trúng. Bạn học Tô lập tức bộc phát năng lượng gấu, cánh tay kì lân lấy tư thế hùng tráng kéo chiếc túi từ cổ tay lên vai, mang theo cả cánh tay của tên trộm.

Tên trộm túi có thân hình hơi gầy, dáng cũng được, có lẽ lần đầu tiên gặp được thiếu nữ trâu bò, khí lực to lớn đến mức dùng một tay có thể kéo luôn chiếc túi về, phút chốc muốn rơi lệ, ánh mắt tuyệt vọng mà bi phẫn.

Có để người ta sống không đây? Lần đầu ra tay đã gặp phải nữ hồng quân.

“Chị gái gái gái, lần đầu nhận nhiệm vụ, làm phiền chị rồi!” Do quá kích động, lời nói phát ra cũng không bình thường.

Tô Tổ trấn định bắt đầu lo lắng. Tay của tên trộm còn ở trong túi, nếu như có dao bản thân không phải chịu thiệt lớn sao?

Trên báo thường nói, trộm ở Nam Kinh thường giấu trong mình một loại dao mỏng mà sắc, khi bị phát hiện sẽ lôi ra chém người một nhát.

Quả nhiên hồng nhan bạc mệnh! Khó khăn lắm mới đẹp được một lần, thế mà lại gặp phải sự kiện bạo lực nhường này.

Mặc dù sợ hãi, bạn học Tô vẫn không biết liêm sỉ mà nấn bấp tay tên trộm, oa, người lao động xa nhà có khác, bấp tay gầy mà có lực, véo thật sướng!

Ánh mắt Tô Tổ lần theo bấp tay nhìn xuống, khuôn ngực của tên trộm có cơ nổi lên, quần áo thật cool, da thịt màu mật ong, nhỏ dãi-ing, còn đẹp hơn cả thân hình trong mộng của hội phụ nữ.

Hay là, sờ một chút?

Chết dưới đao mã nam, làm quỷ cũng phong lưu, liều thôi!

Có lẽ ánh mắt Tô Tổ quá nhiệt tình, có lẽ cánh tay đang tiến sát ngực mình quá mức cuồng dại, tên trộm lần đầu hành nghề đã bị dọa đến mất hồn.

....Coi thường người khác quá rồi! Bản thân làm trộm dù sao cũng là công việc có kĩ thuật, mà hàm lượng kĩ thuật không hề thấp, có thể nói là thuộc hàng mãi nghệ, tự nhiên có người dám dùng ánh mắt bán thân xem mình, đối với một người chuyên nghiệp mà nói...quá nhục nhã!

Người ta bán nghệ không bán thân mà!!!!

Tên trộm mang theo đôi mắt lóng lánh nước, đột nhiên, tránh khỏi bàn tay Tô Tố, hai tay ôm miệng, hét thảm, vừa chạy vừa khóc...
(Chỗ này tham khảo gân xanh của Mã Cảnh Đào, lỗ mũi héch lên trời của anh già Châu Kiệt, ồ dề)

Bởi vì chạy quá kịch liệt, vài ba chiếc ví da rơi ra từ trong túi của tên trộm, vung vãi cả một đường nhưng người nào đó không còn tâm tình đi nhặt.

Một thiếu niên thuần khiết và xinh đẹp cứ thế bị tổn thương sâu sắc.

Quả là một tên trộm trong sáng!

Sờ có một cái mà chạy như điên.

Đúng là liệt nam...

Part 22

Part 22: Trai đẹp bình thường xuất hiện

Khi hoàng tử từ 1 biến thành 3, chọn 1 hay chọn tất

—————Nhật ký Tô Tố, câu hỏi chọn đáp án khó nhằn

Lúc Hoa Hoa về đến nơi, Tô Tố đã hóa đá hoàn toàn.

Đôi trai gái tầm 16, 17 tuổi đứng cạnh cô đang hôn hít quên trời đất, nước bọt tứ tung, người con gái thậm chí còn cố ý để dây áo trên vai tuột xuống một nửa để lộ khí chất quyến rũ cực độ của mình.

Bạn trai phấn khích như lạc đà trên sa mạc Sahara, khoe miệng không ngừng chuyển động...

Người con gái vừa hôn vừa liếc tứ phía, ánh mắt phát sáng đầy mê muội dừng lại trên người Hoa Hoa đang cầm đồ uống tiến gần.

Hoa Hoa không hề liếc ngang liếc dọc, Tô Tố lại khó chịu khi thấy chàng trai của mình bị người khác nhìn trộm, liền vội vàng kéo Hoa Hoa chạy bước nhỏ.

“Tố, chúng ta đi ăn đồ Tây chứ?” Hoa Hoa cười thầm, nhón chân chạy phía sau Tô Tố. Khó có dịp như hôm nay, Tô Tố mang đôi giày tím nhạt thực nữ, khi chạy hai đầu gối đánh vào nhau hết chim cú, mái tóc xõa sau vai rối tung che một nửa mặt, âm u không khác gì lệ quỷ.

Tô Tố quay đầu lấy tay vén tóc, cau mày mím môi tỏ vẻ nghiêm túc.

“Hoa Hoa, hôm nay cậu tiêu nhiều tiền thế...làm mình cảm thấy bản thân rất hủ bại.”

Thực ra Tô Tố chỉ khách khí mà thôi, ví như mấy lời mọi người hay nói, ‘Ái dà, thật ngại quá, để anh lãng phí rồi!’

Đáng tiếc, Hoa Hoa dù có thông minh nhưng cũng là người chưa yêu đương bao giờ, cho rằng Tô Tố đang đùa, đột nhiên cười nhẹ, ánh mắt híp lại như vàng trắng non rất đáng yêu, lấy ngón trỏ điểm lên trán Tô Tố nói: “Không cần lo lắng, cứ coi như cậu mượn tớ là được.”

☐.....

Tô Tố lại nhớ đến chiếc vali kéo đắt tiền, tâm trạng bỗng tuột dốc không phanh, bàn tay cầm tay Hoa Hoa buông lỏng, trong lòng phần nộ.

Thế mới nói, xem tính hồi nhỏ mà đoán tính lúc già, nhớ hồi tiểu học qua điện thoại Hoa Hoa đã ép mình lôi ra lý do mượn đồ ăn, làm tổn hại nghiêm trọng đến niềm tự tôn đáng tự hào và to lớn của bản thân, thế mà giờ cậu ta còn kéo cái chuyện mùa đông năm ấy ra để nói móc.

Tấm lòng của người giàu quả là bé nhỏ!!!

Thế mà lại dùng tiền xỉ nhục mình!

Nghĩ đến đó, cái nhìn của Tô Tố dành cho Hoa Hoa cũng trở nên bi phần, nụ cười trên mặt Hoa Hoa cũng vì đó mà tắt dần.

Tâm tình thiếu nữ quả nhiên phức tạp, lúc trước còn rạng rỡ sáng sủa lúc sau đã âm u mịt mù, trái tim lạnh lẽo của Hoa Hoa chứa đầy hoang hốt vì mất đi hy vọng.

“Tố, chúng ta ăn tiệc Pháp hay đồ Trung?” Hoa Hoa cẩn thận từng tí một hỏi dò.

“Ăn miễn tiết vị, ai trả tiền người này!” Tô Tố mang khuôn mặt buồn bực hùng hổ dẫn bước tiến vào quán miễn tiết vị ngay gần đó.

Lúc gọi miễn Tô Tố cố ý kéo dài thời gian, n lần dùng ánh mắt ám chỉ nhìn bạn học Hoa ở phía sau mà không thấy Hoa Hoa lấy tiền ra, xem ra, Hoa Hoa thật sự muốn chia AA với cô. Thế là Tô Tố lại càng tức, xoay một cái móc tiền mua hai bát miễn tiết vị cầm đầu ăn hùng hục.

Trong cả quá trình ăn uống Tô Tố không hề ngẩng đầu lên lần nào, Hoa Hoa nhiều lần muốn hỏi có chuyện gì xảy ra nhưng đành phải thôi.

Kinh nghiệm hồi nhỏ cho thấy, dù là Tô Tố hay Thúy Ti, lúc họ đang tức giận tuyệt đối không nên chọc vào, mặc dù hai người này hay giận dỗi vô cớ nhưng cơn giận đến nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ một lúc sau là đã nguôi nguôi rồi.

Thế là Hoa Hoa cũng im lặng cùng Tô Tố.

Im lặng kéo dài làm Tô Tố càng thêm tức giận, nhìn thấy bạn nhỏ Hoa cầm đầu ăn đến lông mày cũng không buồn nhấc lên, lại liên tưởng đến những bạn học khác ở ký túc, mỗi lần tức giận bạn trai đều mềm nhẹ rũ mày thuận theo, cẩn thận từng li từng tí chiều lòng, làm gì có chuyện im lặng thế này. Thế là, cơn tức chạm đến đỉnh điểm, bạn Tô đột nhiên đứng lên không thèm chào hỏi, cộp cộp cộp đẩy cửa kính chạy đi.

Đội Hoa Hoa phản ứng đuổi theo, bạn học Tô đã hòa mình vào dòng người, không biết ở đâu.

Buổi đầu hẹn hò đã bị phá hủy bởi tư duy khúc chiết đầy mạnh mẽ của bạn học Tô như thế.

Chỉ còn lại bạn học Hoa Hoa hoảng hốt mơ hồ, đứng một mình trên con phố đông đúc trên tay là một đồng túi quần áo.

Vì thế, ngày nghỉ cuối cùng, từ sớm Tô Tố đã mang theo lương khô, vui mình trong thư viện trường mà buồn bực.

Vì là kì nghỉ nên thư viện vắng tanh, im ắng đến rợn người.

Trong không gian vừa rộng vừa tối lại lạnh lẽo, Tô Tố vui mình trong một góc càng cảm thấy thể lương.

“Cậu mặc ít lại ngồi ở đây, chắc là lạnh lắm.” Nam sinh ngồi bên cạnh thấy Tô Tố cuộn mình vì lạnh, vốn đang chăm chú đọc sách lại không thể kìm lòng mà đưa cho Tô Tố áo khoác của mình.

Tô Tố ngẩng đầu rồi cứng người tại chỗ.

Nam sinh này không coi là đẹp trai, nói thẳng ra là trông có vẻ sạch sẽ thoải mái, mái tóc ngắn gọn, quần áo cũng là quần bò và áo len phổ biến, ngay cả áo khoác cũng là loại jacket màu vàng ngà bình thường nhất.

Thật bình thường nhưng lại làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Theo lời Tô Tố cậu chỉ có thể được hình dung bằng từ “bình thường”, thuộc loại càng nhìn càng nét.

“Cảm ơn.” Tô Tố hip mắt cười, tay nhận lấy chiếc jacket màu vàng nhạt khoác lên người, “Nếu bẩn, tớ không phụ trách giặt đâu đấy.”

Cậu bạn đối diện càng không tự nhiên, mặt đỏ đến tận mang tai, vội vàng vung tay xoa người chạy mất.

Tô Tố vội vã bật người đứng dậy hét to: “Đợi đã!”

Giọng nói quá to làm cho một vài người buồn ngủ cũng bừng tỉnh.

Bạn nam nào đó đang chuẩn bị chuồn đột nhiên dừng ngay lại, sau đó từ từ quay đầu, khuôn mặt hồng lên càng thêm đáng yêu.

“Có có có chuyện gì không bạn?”

Bạn học Tô tiên bước chạy qua, ánh mắt lấp lánh nắm cổ áo len của cậu ta kéo ra ngoài hành lang thư viện.

“Cậu tên là gì?”

Cậu bạn ngây người phút chốc rồi nhỏ giọng trả lời: “Vương Tiểu Cường.”

Một cái tên đơn giản quá là bình thường.

“Nhà cậu có giàu không?”

Bạn nam càng ngờ ngác, mãi mới nói: “Bình thường, điều kiện bậc trung.”

Tô Tố vui vẻ vung tay, suýt chút nữa quật bạn học Tiểu Cường xuống đất: “Tớ quyết định rồi bạn học Vương Tiểu Cường!”

Quyết định cái gì? Bạn học Tiểu Cường trở mặt nhìn nụ cười thô bỉ của bạn nữ đối diện, sống lưng cảm nhận một dự cảm không lành.

“Tớ quyết định rồi, tớ sẽ theo đuổi cậu...”

Trời trong mà như có sét đánh, một tia đập thẳng vào Vương Tiểu Cường đang há mồm cứng lưỡi, hai hàng máu mũi nóng bỏng chảy dài trong sự kích động về cảm xúc của cậu.

Thế mà lại, bị...bị...tổ tình?!

Mặt đỏ tai đỏ cộng thêm dòng máu mũi đang phun trào, bạn học đẹp trai bình thường bị kinh sợ, đột nhiên đẩy Tô Tố ra chạy như điên, khói bụi qua đi chỉ còn lại Tô Tố lem nhem bùn đất.

Khóa chặt mục tiêu, chính là cậu ta, Tô Tố, mày được lắm! Nắm chặt tay, ngẩng mặt lên trời, lần đầu tiên trong kì nghỉ lễ kéo dài 7 ngày bạn học Tô lộ ra nụ cười phát ra từ tim phổi.

Part 23

Part 23: Tình cờ gặp gỡ BCS* phần 1

Khi con trai gặp con gái, khi sao hỏa va vào sao thủy
—————Nhật ký Tô Tố, trận chiến theo đuổi bạn nam.

Nghĩ lễ qua đi, không khí toàn trường đều ỉu rũ.

Mọi người vẫn chưa tỉnh lại sau những ngày nghỉ dài hơi thoải mái, chuông báo vào học vang lên n lần mà thang máy cũng chỉ có vài ba con mèo.

Tô Tố khó có dịp dậy sớm như hôm nay, cô chọn hàng ghế cuối cùng rồi ngồi xuống, dựng sách lên, bắt đầu đan găng tay mùa đông trong ngăn bàn học, cô phải học bạn học Chân rất lâu mới có thể làm ngón nghề này.

Sợi len được chọn có màu đỏ rực rỡ.

Lần đầu mua sợi, Tô Tố chọn xám tro, màu khói nhạt nhợt mà sợi cũng mềm, khi sờ lên cảm thấy rất mượt mà ấm áp, lúc sắp thanh toán cô đột nhiên nhớ ra Cổ tiểu bạch mã cũng có chiếc áo len màu y hệt, thế là sự yêu thích ban đầu đã không còn lại chút nào.

Lần thứ hai, Tô Tố định chọn màu trắng, trắng không tỳ vết, nhưng cô chỉ liếc một cái rồi ném xuống, quá trắng sáng gợi nhớ đến Hoa Hoa.

Cuối cùng cô chọn màu đỏ chót, rực rỡ như lửa, làm người ta đau mắt.

Đáng tiếc Tô Tố không biết, Cổ tiểu bạch mã hay Hoa Hoa khi khoác lên mình màu này vẫn anh tuấn thoát tục như cũ.

Tiếng chuông cuối cùng vang lên là lúc chỗ ngồi bên cạnh cô lún xuống.

Tô Tố quay sang nhìn, người đó là Hoa Hoa với chiếc áo đỏ rực rỡ. Cậu đưa ra bánh quẩy và sữa đậu nành, tươi cười nói với cô: “Tố, không thể bỏ bữa sáng đâu.”

Tô Tố kinh ngạc nhìn người lại, que đan trên tay cô cũng không động đậy.

Hoa Hoa, bạn có phải mật thám không mà ngay cả việc tớ không ăn sáng cũng biết.

Được thôi, nếu đã mang đến cô cũng không lãng phí nữa, Tô Tố nhận bữa sáng, nhỏ giọng hỏi: “Sao hôm nay cậu lại đến đây học

nữa vậy?”

Cậu nhìn Tô Tố tiếp lấy đồ ăn, thở nhẹ nhõm, trả lời: “Tớ đã chuyển đến đại học Đông X, giờ chúng ta là bạn cùng trường.”

Cậu ta vốn là đàn anh, chuyển đến đây cũng không sao, chỉ là ở nước ngoài học nhảy 2 lớp nên Hoa Hoa đã học xong đại học, hiện là nghiên cứu sinh bằng thạc sĩ theo chương trình trao đổi của hai trường.

Tô Tố nhét đầy đồ trong miệng, gật đầu nói: “Ồ...” vậy sau này cậu không cần đến tìm tôi thường xuyên nữa.

“Vì sao?” Hoa Hoa trừng mắt nhìn, rất uy nghiêm.

Bạn học Tô tức khắc cảm nhận được áp lực mạnh mẽ, thận trọng trả lời: “Cậu tài giỏi như thế, thường xuyên đến tìm tớ...sẽ...sẽ ảnh hưởng đến việc tớ tìm bạn trai.”

Mặc dù áp lực từ Hoa Hoa rất khủng bố, nhưng chuyện này liên quan đến vấn đề hạnh phúc của bản thân nên Tô Tố không thể không liều mình nói cho rõ ràng.

Hoa Hoa nắm chặt tay, ánh mắt tóe lửa.

“Nghĩa là cậu vẫn muốn tìm bạn trai?” Câu hỏi phát ra từ kẽ răng Hoa Hoa mang theo chút hung dữ làm cho Tô Tố rụt cổ lại, tức khắc lắc đầu theo phản xạ.

Hoa Hoa bỗng giãn mày cười, quay đầu lại chăm chú nhìn lên bảng. Sự im lặng chết chóc suốt 5 phút khiến Tô Tố hoảng loạn, trước nay cô không hề biết, một nụ cười thế mà lại có áp lực lớn đến nhường này.

5 phút mà cứ như 5 thế kỉ trôi qua, Hoa Hoa cười híp mắt quay đầu lại, một tay chống cằm nói: “Tố, cậu có khiếu kể chuyện cười lạnh, nhưng mà, cho dù có là pha trò hay không, cậu cần biết một điều là...”

Bạn học Tô trợn mắt, đợi nốt câu cuối.

Câu nói ấy được Hoa Hoa phát ra rất chậm mà rất mạnh: “Có tớ ở đây, cậu không thể có người con trai nào khác.”

Có tôi ở, ngay cả một người bạn khác giới tôi cũng không cho phép. Hoa Hoa cười càng tươi, ngay cả ánh mắt cũng cười mang theo ánh sáng lấp lánh khiến các bạn nữ xung quanh ngoái lại xem.

Trái tim Tô Tố bỗng chốc rơi xuống đáy vực.

Toi rồi, ngay cả chó mèo còn có quyền động đực, thế mà bản thân chưa có mùa xuân nào mà đã phải chuyển sang mùa đông rồi.

Khóc thôi!

Vừa tận học, bạn học Tô liền bịa một lý do trốn tránh, lấy 3 cuốn giáo trình kinh tế học phương tây làm thủ thuật che mắt.

Bạn học Tô mang khuôn mặt nhem nhuốc chạy trên con đường ngợp bóng râm ngay trước phòng học, ánh mắt cô bất chợt sáng lên, cả người rung động khi thấy phía cuối con đường mát mẻ này là bạn học đẹp trai tàm tàm đang treo tấm biển tình nguyện phân phát BCS – Vương Tiểu Cường.

Quá đối bình thường, quá đối hài hòa!!! Cảnh tượng cứ như được thượng đế tạo ra giành riêng cho trai đẹp bình thường vậy.

Bạn học Tô vừa chạy vừa nhảy đến, ánh mắt lấp lánh nhìn bạn Vương Tiểu Cường, nũng nịu tạo dáng gọi: “Vương Tiểu Cường à...”

Bạn Tiểu Cường chậm chạp ngẩng lên nhìn Tô Tố, đột nhiên nhớ đến màn tỏ tình đầy bất ngờ trong thư viện, mặt đỏ đến tận mang tai.

“Xin...xin chào!”

Cánh tay đang bê thùng phân phát của Vương Tiểu Cường run rẩy vì quá đối kích động.

Do cậu quá mức bảo thủ nên mới nhận nhiệm vụ phát BCS để phá bỏ hình tượng truyền thống lỗi thời của mình.

Ai biết, người đầu tiên gặp được lại là bạn nữ đã tỏ tình với mình.

Hình tượng à...

Sắc mặt cậu bỗng chuyển sang xanh rồi tái dần, bất chợt muốn ôm thùng BCS nhắc chân chạy biến.

Đột nhiên một nắm đấm tay trái bay đến, đập vào hốc mắt Vương Tiểu Cường, thành công chặn đường bạn học Vương đang định trốn chạy.

“Cho tở 1 tá!” Thấy bạn Tiểu Cường định chạy lần nữa, Tô Tố đi như điên, súsú chút thì nhào vào cho cậu một trận.

“Nhanh lên!”

Bạn Tô tức xì khói, bắt đầu tăng áp.

Da mặt bạn học Tiểu Cường chuyển sang màu trắng bệch, run rẩy lấy 12 cái BCS từ trong thùng phân phát ra đưa cho Tô Tố, đôi mắt đăm lẹ nhìn Tô Tố mạnh mẽ trước mắt.

“Cậu chờ đấy, không được đi đâu!” bạn học Tô mang theo 12 cái BCS, tức giận chạy như điên, để lại bạn học Vương lòng đầy tội lỗi mờ mịt bê thùng BCS mà nước mắt rơi đầy đất.

Hóa ra đây gọi là tiên lễ hậu binh?

Tô Tố nắm chặt 12 cái BCS vừa đi vừa hối hận, xong đời rồi, nhất định trai đẹp bình thường đã bị mình làm cho xúc động, nắm đấm tay trái của cô trước nay vẫn mạnh mẽ, thế này thì hình tượng thực nữ của mình đã sụp đổ hoàn toàn.

Càng đi càng buồn phiền cho nên lúc quay về kí túc, Tô Tổ đã thổi được 12 quả bóng bay từ đồng BCS, đổ hết những tức giận vào trong chúng nó. Thật là thoải mái!

Tô Tổ mang theo cảm xúc vui vẻ chưa bao giờ có, cầm 12 quả bóng trắng muốt sáng bóng đi lên tầng 4, lấy chân đạp cửa ký túc.

Bên trong là đám bạn đang buồn chuyện, vừa nhần dưa vừa tán gẫu, thấy những quả bóng kì lạ này thì ngây người.

“Tô, những cái này, hình như không phải là bóng bay thì phải.”

Tô Tổ cười khan đáp: “Ừ.”

“Vậy thì là cái gì?” bạn học ngây thơ nhất ký túc – Xiu Mai hiểu kì hỏi.

“Là túi rác, túi rác.” Đầu bạn học Tô chảy đầy mồ hôi lạnh, đưa bóng bay ra, bạn học Chân nhận lấy, nhổ ngay vào miệng túi một đồng hạng dưa, sau đó ngẩng đầu vui vẻ cười nham hiểm: “Sai, đây không phải là túi rác...”

Vậy là gì? Ánh mắt tất cả mọi người đều hướng về bạn học Chân, bạn Chân hí hóp nói “Đó chính là túi chứa con cháu (2) chúng ta...”

Phụt! Câu trả lời mới trâu bò làm sao!

*BCS (condom): bao cao su

(1): trước khi dùng vũ lực thì dùng lời lẽ, qui định

(2) túi chứa con cháu (子孙袋): có nghĩa nữa là bùi đái (túi đựng tinh hoàn)

Part 24

Tác Giả: Tôi Là Tô Tố

Part 24: Tình cờ gặp gỡ BCS phần 2

Trai đẹp đánh bay trai dễ nhìn, cho nên, chỉ có thể dùng tạm trai đẹp Một lần theo đuổi tình yêu thay đổi số phận của 3 người...

-----Nhật ký Tô Tố, thờ dài bất lực.

Thế là, Tô Tố đã đem 12 cái BCS dâng lên cho hội buôn dưa của nhóm bạn học.

Mọi người vừa vui vẻ tám chuyện, tung tin đồn vừa lấy BCS nhỏ hạt dưa.

Thời gian trôi đi nhanh chóng, nhaoáng cái đã qua 1 tiếng đồng hồ, bạn Tô vừa chuyện trò vừa than thở, không cam tâm bỏ lỡ bạn Vương Tiểu Cường. Do dự hồi lâu, cuối cùng cô cũng phơi bày mối xuân tình nhộn nhạo của mình cho đại bộ phận chị em cùng kí túc. Thế là, tổng cộng 12 người con gái của kí túc này và cả kí túc kế bên hào hùng, anh dũng kéo nhau thẳng tiến trường học.

Trên con đường ngập bóng cây, bạn Vương Tiểu Cường vẫn đứng sững tại chỗ.

Mang khuôn mặt như tro tàn, cậu bê hộp phân phát BCS, ánh mắt đại ra, tiều tụy nhìn đội quân tóc dài đang tiến đến ngày một gần, chân run rẩy, suýt chút nữa thì vãi ra quần.

“Mọi người nghe đây, mỗi nhóm hai người cùng mình lên lấy BCS, cần cố gắng tỏ ra tự nhiên, nụ cười cũng phải tươi tắn.” Tô Tố cười toe toét, vung tay khích lệ các chị em đến giúp.

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Tình yêu của bạn cùng trường hiện lên một cách rục rỡ.

Thế nên, Tô Tố khoanh tay lượn đi lượn lại trước mặt bạn Tiểu Cường, nhã nhặn lễ độ xin BCS rồi tươi cười nói cảm ơn, cuối cùng còn quay đầu nở nụ cười ấm áp rồi liếc mắt đưa tình.

Tiểu Cường mắt hồ mang lệ(1) chịu đựng cái nhìn rửa tội của nhóm bà tám đang đi lại xung quanh.

Cậu sắp khóc đến nơi rồi.

Không phải thế đâu, không phải thế, cậu rất bảo thủ mà!

Trái tim yếu ớt của Vương Tiểu Cường ngày càng vụn vỡ sau mỗi lần gặp Tô Tố.

Vì sao? Tại sao? Tại vì sao bản thân lại hết lần này đến lần khác đưa cái đồ tũn kia vào tay nhiều bạn nữ thế này?

Day dứt quá!

Đi hết vòng cuối cùng trên tay mỗi người đều có hơn 1 tá BCS, cho nên ai nấy đều vui tươi phơi phới.

“OK, cảm ơn mọi người, giờ các bạn có thể về kí túc, tiếp tục gặm dưa, nhổ hạt!” Bạn Tô rất săn sóc hướng mọi người về kí túc.

“Vây là tiếp tục nhổ hạt dưa vào BCS hả?” Có chị em trong kí túc bần khoản giơ tay lên, nhìn 1 tá BCS trong tay mình rồi hỏi: “Nếu đầy thì phải làm sao?”

“Có thể thổi bóng, thay đổi màu sắc, rất thú vị!” Có người đề nghị quên bống bạn Tiểu Cường đang hóa đá phía sau, chiếc hộp phân phát BSC đã bị cậu dùng tay không bóp nứt.

“Mình có ý kiến!” Bạn học Chân hưng phấn, tinh thần DIY tỏa ánh sáng chói lòa: “Chúng ta có thể đổ nước vào rồi nhét trong áo ngực...”

Các chị em xôn xao bàn tán rồi cùng hò hét vỗ tay hưởng ứng, là áo ngực đệm nước đó, một khái niệm mới hot làm sao, một sáng ý mới trâu bò làm sao!!!

Một tia sét giữa bầu trời quang đãng đánh thẳng vào bạn Tiểu Cường làm cho cậu nát vụn, nước mắt ầng ậng quanh khóe mắt, cậu bắt đầu sinh ra cảm giác sợ hãi với đám con gái.

Con gái thật khủng khiếp, hóa ra bọn họ lại vô liêm sỉ đến nhường này.

Dưới bóng cây, mọi người cầm BCS, thảo luận sôi nổi về cách tận dụng đồ bỏ đi, hoàn toàn bỏ rơi người phân phát đáng thương phía xa kia.

Nửa giờ sau, thảo luận cuối cùng cũng kết thúc, sáng kiến thật là đẹp để làm sao, bạn học Chân cảm thán, mang theo niềm hứng khởi dẫn đội quân tóc dài hùng dũng đi xa.

Để lại mình Tô Tố cố gắng chiến đấu với trai đẹp bình thường.

Vì thùng phân phát của bạn Tiểu Cường đã hết 4/5, chỉ còn lại 1 tá cuối cùng, chỉ cần bản thân Tô Tố đi lấy nốt số còn lại là có thể hoàn thành rồi.

Bạn học Tô lại một lần nữa cảm động vì sự hiền hậu của bản thân, hóa ra cô lại là một người săn sóc hiền lương đến thế, mà còn hiền huệ nữa, look, xem đi, bạn học Tiểu Cường rõ ràng không thích công việc làm thêm này.

Nước mắt cậu vẫn cứ chuyển động trong hốc mắt mãi thôi.

Từ lúc nhìn thấy cậu ấy sáng đến giờ, sắc mặt cậu rất kì quặc, từ đỏ chuyển rồi lại chuyển rồi lại chuyển thành tím, màu sắc hỗn độn

không ngừng thay đổi, chắc là do quá ngượng ngùng khó xử. Cho nên, bản thân mới dắt các chị em giải quyết phiền phức của cậu ấy, đợi đến khi phát hết tá BCS cuối cùng, he he he, mình có thể nhảy ra, dịu dàng mà nói: “Tiểu Cường, mình muốn theo đuổi bạn...” giọng nói nhất định phải nhỏ nhẹ, đúng rồi, còn phải túm lấy quần áo của cậu ấy phỏng chừng lại chạy mất như lần trước.

Tô Tố liếc cậu nhiều lần, tự nhận ánh mắt mình rất dịu dàng, rất thực nữ, làm cho ai đó bồi hồi...

Mà cái nhìn sâu hút này lại làm cho bạn Tiểu Cường run rẩy. Nước mắt Tiểu Cường theo thực quản đi vào dạ dày, ánh mắt của cô bạn này giống hệt như của nữ dân tộc, khủng khiếp quá đi mất. Từ sáng đến giờ ánh mắt háo sắc lộ lộ này không lúc nào ngừng chiếu vào bản thân.

Chẳng lẽ phong cách đẹp trai tạm tạm này của mình hấp dẫn cô ấy? Bạn Tiểu Cường cuối cùng ngẩng mắt lên trời thét dài, mắt nhắm lại, hai hàng lệ trinh tiết nóng bỏng của nam nhi từ khóe mắt chảy dài. Làm con trai khó, trai đẹp bình thường cũng khó, làm một người con trai bảo vệ trinh tiết lại càng khó hơn nữa! Con trai hời, khổ sở thế này phải làm sao đây? Trái tim cậu như có lửa, ngọn lửa đang hùng hực dâng trào như núi lửa sắp bùng nổ.

Mặt dù trong lòng dậy sóng, thế nhưng bề ngoài của hai người đang đối mắt kia vẫn không chút thay đổi.

Được rồi, còn 1 tá cuối cùng thôi, Tô Tố nắm chặt tay, định giả vờ như vô tình gặp gỡ.

“Tố, sao cậu lại trốn học?”

Vật cản đường quả nhiên là Hoa Hoa đang mang bộ mặt giận dữ. Trái tim Tô Tố vi vu một cái tụt dốc, nhìn Hoa Hoa áp úng, trước khi nói còn không quên nhìn bạn học Tiểu Cường đang định rút chân bỏ chạy mà hét lên: “Cậu đứng lại, đợi đó cho tớ!”

Bạn học Tiểu Cường bất chợt suy sụp, nước mắt ồ ạt chảy xuống. Cô ấy quả thật không muốn từ bỏ bản thân, quả là lam nhan họa thủy... Chính cái đẹp quá đổi bình thường mà nghiêng nước nghiêng thành của bản thân đã hại cậu ra nông nổi này.

Ánh mắt cậu liếc qua Hoa Hoa phía đằng xa, áo đỏ như lửa lại càng làm tôn lên nét đẹp trai anh tuấn, sự giận dữ càng gia tăng vẻ nam tính mạnh mẽ của cậu ta.

Nhìn thấy sự giận dữ trong mắt hai người đang nhìn nhau, trái tim cậu bịch một tiếng, hột hăng nhảy loạn.

Quá hoàn mỹ! Quá man! Thế mà lại có người con trai có tư thái thế này!

Có thể chính trực khuyên ngăn nữ háo sắc, cậu ấy giỏi quá!

Hai người bị nhìn chăm chú vẫn đang tiếp tục trao đổi thông tin.
“Vây cả một buổi chiều cậu làm gì?” Hoa Hoa bắt lặc lấy ngón trỏ xoa mày, sợ rằng sớm có ngày cậu sẽ bị Tô Tổ làm cho tóc bạc mọc sớm, mặt đầy nếp nhăn.

“Tớ theo đuổi bạn trai.” Tô Tổ thẳng thắn, liêu minh.

“Ồ! Ai vậy?” Hoa Hoa không tỏ vẻ gì híp mắt cười hỏi.

Hoa Hoa thế mà không giận, tâm trạng Tô Tổ cũng thả lỏng, chỉ bạn học Tiểu Cường đang mê man ôm thùng phân phát BCS, “Chính là cậu ấy, tớ định lấy nốt chỗ BCS còn lại thì thổ lộ.”

Cái gì? Đây chính là niềm vui mới của Tô Tổ?

Bạn học Hoa như sắp ngất, so sánh với mình đúng là một trời một vực, không hiểu ánh mắt cô ấy thế nào nữa!

“Cậu ấy đẹp trai vừa vừa, tốt lắm!” Tô Tổ ngượng ngừng giải thích. Tức quá hóa cười, Hoa Hoa đã không còn chỉ là phần nộ nữa, cậu gật đầu nói với Tô Tổ: “Được lắm, được lắm, tớ giúp cậu lấy nốt tá cuối cùng.”

Bà nó, tá cuối cùng đó!!!

Tô Tổ vui vẻ, mắt híp thành một đường, kéo Hoa Hoa, tiếp tục diễn vở kịch tình cờ gặp gỡ.

Hai người ngày càng tiến gần, bạn học Tiểu Cường bê thùng phân phát chảy hai hàng máu mũi cảm thán: đẹp quá! Từ trước đến giờ cậu chưa thấy ai đẹp như thế!

Cười nhẹ mà có thể mê người đến vậy, thật phong độ!

Vây thì....

Bạn Tiểu Cường chưa kịp YY xong thì “bụp”, nắm đấm của Hoa Hoa đã in một vết lên con mắt còn lại của cậu.

Trong chớp mắt, thế giới bỗng sụp đổ.

Phút chót cậu nghe thấy Hoa Hoa nói với mình bằng giọng rất chi là nghiêm túc: “Cậu thế mà dám phân phát loại BCS chất lượng kém thế này, trưa nay tôi với bạn gái dùng thế nào cũng bị dị ứng.”

Bên cạnh Hoa Hoa là Tô Tổ với khuôn mặt đầy màu sắc, bắt đầu hóa đá.

Bọn họ thế mà lại là người yêu?! Lại còn đến bước này nữa? Đòi phong bại tục quá rồi...

Bạn học Tiểu Cường vì thế sụp đổ hoàn toàn, chạy bành bạch suốt quãng đường, thế giới này...thô lỗ đến thế là cùng!

Thuốc!!! Cậu cần một lượng lớn thuốc an thần để giữ bình tĩnh!

(1) Mắt hổ mang lệ: ánh mắt của con hổ khi bị Võ Tòng đánh.

Part 25

Tác giả: Tôi Là Tô Tố

Part 25: Đêm hội hữu nghị phần 1

Ngọn lửa chiến tranh bùng cháy, mà tôi chính là ngòi nổ

—————Nhật ký Tô Tố, hồi ức tươi đẹp, nhớ lại-ing

Mãi đến khi tay trong tay với Hoa Hoa chạy cả 1 vòng quanh sân trường, Tô Tố mới chính thức hồi tỉnh.

“Hoa Hoa, cậu nói...” Tô Tố vươn tay chỉ vào chỗ BCS trên tay Hoa Hoa, không tin vào những gì mình vừa nghe. Cậu ngoan ngoãn thế mà lại nói ra những câu như vừa rồi. Hoa Hoa chính trực híp mắt cau mày nhìn cô, trong đôi mắt đó là những cơn sóng cồn đầy bão táp.

“Cái gì cơ, Tố?” Hoa Hoa bước gần, áp sát Tô Tố, cúi đầu xuống nói tiếp: “Cậu muốn nói gì?”. Ánh mắt của cậu dịu dàng đến mức có thể chảy ra nước.

Nhịp tim Tô Tố bất chợt tăng tốc, miệng Hoa Hoa hướng xuống trán cô, khi nói, luồng hơi nóng phả lên đỉnh đầu, rất ái muội.

“À, không có gì, không có gì...”

“Tớ thì có đấy.” Hoa Hoa vươn tay túm lấy Tô Tố – người đang muốn nhanh chóng cách xa mình, bàn tay cậu như gọng kìm làm cho bả vai cô cũng đau.

“Cậu không có gì để nói nhưng tớ lại có chuyện muốn nói...”

Tô Tố trợn tròn đôi mắt lóng lánh, tiếng tim đập vang đến nỗi cách xa 50m cũng có thể nghe thấy.

“Cậu muốn nói gì?” Tô Tố miệng khô lưỡi khô, không dám nhìn Hoa Hoa, tự nhủ: “Đừng nói, đừng nói..”. Cô ấn chặt trái tim, ánh mắt mờ hồ lộ ra sự khẩn cầu, suy nghĩ ‘Bạn Hoa Vô Khuyết, cậu không cần phải nói gì đâu, có một số chuyện nói ra rồi không thể rút lại được nữa. Mà người con trai như cậu, không thể làm một người bạn trai an toàn được.’

“Tố...Tớ...Thích...” Ánh mắt Hoa Hoa tỏa sáng, bên trong như có hạt thạch anh đen chuyển động, nhìn một chút là chìm đắm không dứt ra được.

Trái tim Tô Tố như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, lòng đầy mâu thuẫn, một cảm giác ngọt ngào từ từ dâng lên cùng với sự mong đợi không

thể kiềm chế.

“Bạn học Tô...”

Hoa Hoa chưa kịp nói tiếng cuối cùng, một tiếng gọi vang lên làm gián đoạn sự chú ý của hai người.

Tô Tổ ngoái lại, vô cùng ngạc nhiên khi thấy Cố tiểu bạch mã đã lâu không gặp. Cậu ngồi trên xe đạp, tà áo gió màu trắng ngà bay nhẹ trong không gian, làm nổi bật vẻ nhỏ nhắn của cậu.

Thấy Tô Tổ ngơ ngác nhìn mình, Cố tiểu bạch mã mỉm cười, đôi chân thon dài bước xuống xe, vừa chạy vừa đẩy đến chỗ Tô Tổ.

“Tô, tớ gửi tin nhắn, cậu nhận được chưa?” Cậu dường như không thấy Hoa Vô Khuyết, tự do nói chuyện với Tô Tổ như ở chốn không người.

“À, là do di động của tớ bị hỏng.” Tô Tổ nơm nớp nhìn Hoa Hoa đang đứng bên cạnh, khuôn mặt ai đó không chút gợn sóng, rất bình tĩnh nhìn Cố tiểu bạch mã, thậm chí còn nở nụ cười rất thiện chí.

“Hóa ra là thế.” Ánh mắt Cố tiểu bạch mã lướt qua Hoa Hoa, than nhẹ rồi bất chợt hỏi: “Tô, có phải cậu đang trốn tớ?”

Cậu đã mất 7 ngày thời gian để hiểu ra một chuyện. Hóa ra từ trước đến nay, bản thân cậu đang trốn tránh cảm giác từ sâu trong nội tâm của mình, lần động lòng đầu tiên trong đời đã bị sự vô tình của cậu giết chết trong trái tim hai cậu và Tô Tổ.

Trong những buổi tốt đầy hương vị ấy, nụ cười ngờ ngạc nhiên và biểu hiện nịnh nọt của thiếu nữ luôn xuất hiện trong kí ức.

Mỗi ngày xưa đó đều có hộp sữa VC bày sẵn trên bàn học đúng giờ, có những mẩu tin tiếng anh được chép nắn nót từng chữ.

Bản thân cậu không phải là không cảm động...chỉ là vì tình cảm đến quá sớm, quá bất ngờ nên đã bị sự hồ hững và lo lắng trẻ dại che lấp.

Vì lo sợ mới trốn chạy nhưng càng trốn chạy trái tim càng đau khổ, nó run lên như bị những cây kim rất nhỏ cắm sâu vào. Khi nhìn thấy tình cảm của Tô Tổ giành cho mình đã nhạt phai, trái tim cậu đau đớn vô cùng.

“Cậu đang trốn tránh tớ phải không?” Cố tiểu bạch mã nhìn Tô Tổ bằng ánh mắt thân thiết, gương mặt anh tuần lộc vẻ lo lắng, vội vã như muốn chứng minh điều gì.

Bạn Tô liếc nhìn Hoa Hoa, đúng lúc cậu nhìn lại, đôi mắt cậu thế mà lại chứa đầy ý cười.

Đúng là cái đồ cười trên nỗi đau của người khác!

Tô Tổ bình tĩnh thở dài rồi đáp lại: “Tớ không có trốn cậu, bạn Cố à.”

Thái độ bình tĩnh chính trực của Tô Tổ làm cho Cố tiểu bạch mã ngơ ngác.

“Bởi vì chúng ta vốn cũng không thân thiết cho lắm, nên làm gì có chuyện tránh mặt.” Tô Tố quay đi không nhìn Cố tiểu bạch mã, tự nhủ ‘tội gì cơ chứ, lúc bản thân cô còn ngây thơ, lúc yêu thuần khiết nhất thì lại bị vùi dập thô bạo’.

Đó là lần đầu tiên cô biết đến cảm giác trái tim tan vỡ, dù lòng rất đau nhưng vẫn phải giả vờ như không có chuyện gì trước mặt cha mẹ, mỗi ngày đều mang sắc mặt xanh xao, điên cuồng ôn thi vào trường Đông X.

Thế nhưng, thi đỗ thì thế nào? Mọi chuyện đều đã trôi vào quá khứ! Khóe môi Hoa Hoa nở rộ một nụ cười tươi đẹp, ánh mắt cũng tỏa sáng như ánh sao trên trời, hơi khom người, thêm vào một câu: “Tố, cứ từ từ nói, tớ đi trước.”

Cố tiểu bạch mã không còn tồn tại trong trái tim Tô Tố nên bản thân cậu cũng phải tỏ ra rộng lượng một chút. Hoa Hoa rất thân thiết vượt nhẹ khuôn mặt Tô Tố sau đó mỉm cười bước đi, thậm chí còn ngoái đầu dùng khẩu hình nhấn nhủ sẽ đợi Tô Tố.

Khuôn mặt Cố tiểu bạch mã bỗng chốc tái nhợt, ánh mắt đau đớn hiện lên rõ mồn một.

“Chúng ta...” Giọng nói cậu có hơi cứng ngắc, sau một lúc mới nói tiếp: “Là bạn bình thường cũng không được sao?”

“Ngay cả làm bạn học bình thường cũng không được?” Cậu hỏi.

Tô Tố rất muốn đáp ‘đúng thế’, nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt khổ sở của bạn học Cố, cô lập tức không nói lên lời. Dù sao bản thân cô cũng từng thích, cũng từng nhiệt tình theo đuổi cậu.

Biểu hiện của bạn học Cố vẫn luôn điềm nhiên như thế, dù cô có thất lễ đến mức nào cậu cũng chỉ nhăn mày không nói một lời. Đây là lần đầu tiên Tô Tố thấy cậu có dáng vẻ này.

“Có phải không?” Cố tiểu bạch mã thả xe, bước hai bước đến trước mặt cô.

Cậu càng đến gần, Tô Tố lại càng tránh, lui về sau hai bước.

Sau khi đứng vững, cô thấy nụ cười bên môi của Cố tiểu bạch mã dần dần hiện ra, rất nhạt nhòa lại rất đau khổ, dù cười nhưng bị thương lại hiện lên rõ ràng.

“Chúng ta vốn là bạn.” Tô Tố cắn môi, dờ dẩn trả lời cậu.

Cố tiểu bạch mã dừng lại ngay lập tức, sững người tại chỗ.

Được lắm, luôn là bạn bè.

Lúc mới đầu là cô theo đuổi cậu, đợi cậu hiểu rõ thì hai người đã trở thành kẻ xa lạ.

Trong mắt cô đã không còn tình yêu nồng nhiệt như trước.

“Vậy, bây giờ cậu có người thương không?” Giọng nói cậu có chút rụt rè vừa sợ vừa mong đợi.

Tô Tố trầm mặc nhìn cậu không muốn đáp lời, vì cô cũng không biết trả lời thế nào cho phải.

“Nếu như không có...” Đợi mãi mà không có câu trả lời, ánh mắt Cố tiểu bạch mã chợt sáng lên mang theo niềm vui thích và kinh ngạc ngoài ý muốn: “Để tớ theo đuổi cậu, được không?”

Tô Tố đờ hoàn toàn.

Vừa vẹn 1 ngày mà có tới 2 trai đẹp thổ lộ, với tần suất này cô có thể đi mua xổ số thể thao Trung Quốc được rồi.

“Có được không?” Mặt Cố tiểu bạch mã đã đỏ lên nhưng cậu vẫn lớn tiếng, kiên định hỏi Tô Tố.

Tô Tố cắn môi, nhỏ giọng nhưng đáp lại dứt khoát: “Không được!” Không được, bởi vì trái tim cô không chịu nổi một lần tổn thương như thế nữa.

Không nỡ thấy vẻ mặt bị thương của Cố tiểu bạch mã, Tô Tố nhanh gọn xoay người nhấc chân chạy. Dù cho không bao giờ muốn dây dưa với cậu, thế nhưng khi nhìn thấy sự thương cảm lộ ra trong ánh mắt của cậu, cô cũng có chút đau lòng.

Cậu ấy không giống Hoa Hoa lúc nào cũng làm cô vui, không hiểu vì sao ở bên cậu trái tim Tô Tố luôn cảm thấy đau đớn kì lạ.

Mà cái cảm giác này, không tốt chút nào!

Part 26

Part 26: Đêm hội hữu nghị phần 2

Khi công chúa ngộ nạn, người cứu dĩ nhiên là hoàng tử cao quý
—————Nhật ký Tô Tố, ký sự công chúa gặp nạn.

Kỉ niệm 100 năm thành lập đại học Đông X sắp đến.

Lồng đèn đỏ rực rỡ giăng khắp sân trường, bóng cây xanh từ các con đường đến đài phun nước làm nổi bật sắc màu sống động đầy sinh khí của những ngọn đèn.

Thu đã đến mà sắc xanh mang lại cảm giác như mới còn xuân.

Tất nhiên, không chỉ cây cối mới mang đến ý xuân, thêm vào đó là một đám người vây quanh đài phun nước, ở giữa là đôi nam nữ đang cào cào giăng xé, nam gào thét nữ khóc lóc, ầm ĩ cả một vùng.

Bạn học Tô hiển nhiên cũng ở trong đám người ấy, mắt tròn trừng mồm há hốc nhìn đôi nam nữ đang đánh nhau bên hồ nước.

Nữ ở đây chính là bạn học Chân Khiết cùng kí túc, tóc buông xõa, tay nắm chân đá. Nam là bạn trai mới nhất của bạn học Chân, 1m85, cao to khôi ngô, lúc đi trên đường, bắp tay như của người máy trong transformer, hơi thở bắn ra mạnh như đạn súng.

Bạn học Tô đã từng thấy cánh hai người ân ái, cứ như là hai đứa trẻ dính liền nhau, ngay cả ăn cũng phải anh một miếng, em một miếng. Trước khi ngủ, đường dây điện thoại của hai người này phải hâm nóng từ 3 tiếng trở lên.

Không hiểu vì sao cặp đôi ân ái là thế mà giờ lại diễn cảnh oánh nhau trên diện rộng ở ngay trong trường.

“Chân Khiết, em nói xem, vì sao em lại đồng ý đi với thằng XX đến Đêm hội hữu nghị hả?” Bạn nam phần nộ hét lớn, cánh tay vượn cử động làm cho cúc áo bay n cái, lộ ra vòm ngực cơ bắp cuộn cuộn, rung lên bần bật, như sắp biến thành Dragon Shiryu ở Lô Sơn(1). Bạn học Chân bị kẹp dưới nách cậu trai, cái đầu đang gắng sức giãy giụa, mắng: “Tôi tha đi với chó cũng không đi với anh.”

Bạn học Tô đột nhiên nhớ ra cuối tuần hình như có cái lễ hội gì đó được khoa của cô và một vài khoa có liên quan đứng ra tổ chức chung.

Nói mới nhớ, hình như cô cũng chưa có bạn nhảy.

Hừ, người con trai bị kích động hoàn toàn, kéo eo ôm lấy bạn học

Chân, rống to, vác bạn học Chân lên vai, quay một lúc vài vòng, làm cho người xem cũng hoa mắt chóng mặt.

“Lại là cái chiêu này.” Bạn cùng ký túc – Xíu Mai cạy móng tay, trợn mắt không buồn ném xả.

Một vài người khác cũng gật đầu theo.

Tô Tổ hiếu kỳ hỏi: “Hả, chẳng lẽ bọn họ vẫn thế này suốt?” Trong lúc cô hỏi, mọi người bên đài phun nước bỗng vỗ tay cổ vũ. Hình như bạn trai đó đã quay bạn học Chân ít nhất 20 vòng mà mặt không đỏ, tim không loạn. Ngược lại mặt mũi bạn học Chân ngày càng đỏ, người càng choãi xuống theo từng vòng quay.

“Giang hồ cứu trợ khẩn cấp...” Tô Tổ thấy có chuyện bất ổn, lay cánh tay Xíu Mai.

Lỗ mũi Xíu Mai hừ ra một hơi, cứ như lời đề nghị của Tô Tổ buồn cười lắm, rồi lắc đầu: “Tổ, cậu nhìn đi, cuối cùng, bạn học Chân sẽ tha thứ cho Thủy Ngưu thôi.”

Phì, Tô Tổ cười ngất, cái tên gì thế này, Thủy Ngưu(2)?!?

“Hả, sao lại thế được?”

“Bởi vì bạn học Chân thích bị ngược đãi đó mà!” Lời vừa thốt ra, các bạn học bên cạnh đài phun nước đồng loạt gật đầu tán đồng.

Xem ra mọi chuyện không còn là bí mật, bạn học Tô nhìn hai người xoay nhau như con quay, lộ vẻ sùng bái.

Quả là trâu, quay lâu thế mà không choáng váng.

Bạn học trâu đất đột ngột ngừng quay, ánh mắt mơ màng nhìn nơi xa xăm, thậm chí trầm một cách lạ kì, sau đó từ từ ngoảnh lại nhìn vào khuôn mặt trắng bệch giống hệt mình của bạn học Chân, cả hai nhìn nhau im lặng hồi lâu.

Đột nhiên hai người cúi đầu, nôn mửa loạn xạ đến mức không biết gì, cho đến khi trời đất biến sắc, trăng sao ảm đạm.

Sau đó, hai người thâm tình lau sạch miệng đối phương, ôm lấy nhau than khóc: “Thủy Ngưu, anh xấu tính, lại dùng đến chiêu này!”

“Chân Khiết à, lần này anh phải quay đến 50 vòng đấy!”

“Thật là tài...” Hai người bắt đầu thốt ra nhưng lời ngọt ngào tình cảm như thể chẳng có ai ở bên.

Quần chúng xung quanh nổi đầy da gà nhìn hai người vừa mới hòa bình sau trận chiến.

“Hết rồi...” Xíu Mai chép miệng như chưa được thỏa mãn, “Sau đây chắc chắn bọn họ sẽ trốn đi tiếp tục tăng cường trao đổi hiểu biết lẫn nhau...”

“Ừ, ừ, ừ” bạn Hồ Nữ cùng kí túc gật đầu, thêm vào: “Nếu vẫn không hiểu nhau, một trận chiến mới sẽ bắt đầu!”

“Đúng đó, nếu làm tốt sẽ còn có cả công kích tự do nữa!” Lượng Muội – người nhã nhặn nhất kí túc cũng góp lời.

Bạn học Tô cứ như mới trở về từ sao Hỏa, nhin không nổi hỏi: “Hả, sao các cậu đều biết thế?”

Cả ba người nhìn Tô Tổ như nhìn đũa bại não, nhất loạt trả lời:

“Chúng tớ đều xem đến mấy lần rồi, từ khi bạn học Chân và Thủy Ngưu yêu nhau, hai người đều thích quay tại chỗ, chẳng lẽ cậu không biết?”

Nghe nói...mấy ngày trước, bạn học Chân nước mắt lã chã quay về tường thuật sự kiện bạo lực gia đình của bạn trai, các chị em trong kí túc rất chi là phần nộ, sau đó quyết định bám theo bạn học Chân...vài lần.

Mọi người đều rất có lòng thương người, nắm chặt tay thề thốt: “Vì sự nghiệp bảo vệ chị em trong kí túc, quyết tâm biến thành Cầu Tử(3)”.

Tình nghĩa giữa bạn bè mới cao quý làm sao!

Tô Tổ vốn cũng định đi, nhưng bởi mấy cuộc hẹn ngang ngược của Hoa Hoa mà không thể tham gia sự kiện bám đuôi này đến một lần. Hóa ra, mọi chuyện là thế.

Mọi người từ từ tản đi, bạn học Thủy Ngưu và bạn học Chân cũng tay liên tay vai kề vai vừa đi vừa thảo luận vấn đề, tất cả chị em trong kí túc đều rơi lệ, vui vẻ hỏi Tô Tổ: “Hội hữu nghị lần này, cậu mời ai làm bạn nhảy thế?”

Tô Tổ ghen lời không nói gì...

Bạn học Xíu Mai lòng đầy chính nghĩa nhin không được nói: “Các cậu làm sao lại có thể xát muối lên trái tim Tô Tổ như thế, các cậu đúng là kẻ no không biết lòng người đói, cứ với cái dạng tóc tai bù xù, áo quần đen đúa, giày dép tả tơi này của Tô Tổ thì làm gì có ai muốn làm bạn nhảy cơ chứ, cái bạn học Vương Tiểu Cường lần trước...” . Giọng nói giáo huấn cứ thế vang lên đúng nửa giờ đồng hồ.

Bạn học Tô như muốn khóc, chất giọng của bạn học Xíu Mai rất gọn gàng chói tai, lịch sử theo đuôi trai đầy hào hùng của bạn học Tô nào đó tái hiện trước đài phun, không lâu sau, một đám người mới lại vây quanh. Bọn họ đều là những bạn cùng lớp nhưng ở kí túc khác.

Vì tập thể các bạn học coi trọng miếng mồi ngon – Đêm hội hữu nghị lần này, đều tập trung lại một chỗ. Nên khi nghe thấy bạn học Xíu Mai tuyên truyền lịch sử tình cảm bi thảm của bạn học Tô, tất cả đều xúm lại hóng.

Xíu Mai thấy số người ngày càng đông liền không nhìn được mà lặp lại từ đầu lịch sử bí thảm của bạn học Tô một lần nữa.

Được thôi, bạn học Xíu Mai à, hành động của bạn không phải là sát muối vào vết thương người khác nữa mà là giết người có chủ đích...

Tô Tố nhìn mà như bị đông thành hình tượng mẹ kế.

Các bạn học xung quanh vừa nghe lời trần thuật ồ ạt như nước sông tràn đê của Xíu Mai vừa phớt lên người Tô Tố, tâm hồn hóng chuyện ngay lập tức được thỏa mãn.

“Tô, cậu đang làm gì đấy?” Một bạn nam từ phía ngoài bước vào, trên người là chiếc áo gió màu trắng ngà và chiếc quần bò xanh thẫm, khuôn mặt anh tuấn đầy vẻ quan tâm nhìn Tô Tố.

“À, mọi người xem đi, đây là người đầu tiên Tô Tố theo đuổi...”

Tén tén tén, nam chính lên đài...

Cố tiểu bạch mã kinh ngạc ngơ ngác nhìn Xíu Mai rồi quay đầu hỏi

Tô Tố: “Bạn ấy đang nói chuyện của chúng ta?”

Tô Tố cắn môi, phẫn nộ nhìn Xíu Mai. Bình thường ở kí túc các chị em đều vui vẻ với nhau cho nên cũng thường nói về chủ đề đời sống tình cảm trong quá khứ, mà đời sống tình cảm của bạn học Tô lại có chút đặc biệt, mọi người đều coi đó như chuyện cười mà nghe.

Tô Tố cũng không bức tức với thái độ của mọi người bởi những hành động điên cuồng thời trẻ dại vốn luôn làm cho người ta dở khóc dở cười.

Thế nhưng, nhìn được trong kí túc không có nghĩa là có thể phơi bày việc riêng tư của cô trước quần chúng nơi công cộng.

“Gì, các cậu bây giờ vẫn còn gian tình?!” Bạn học Xíu Mai cười hì hì, chớp mắt nhìn Tô Tố rất mờ ám, đồng thời làm cho sự hiếu kì trong lòng mọi người dâng lên cực độ.

Tô Tố cắn môi đẩy mọi người ra, không hề muốn trả lời câu hỏi ấy.

Đột nhiên, cổ tay cô bị nắm chặt, quay đầu nhìn thì ra là bạn học Cố tiểu bạch mã với bộ mặt rất nghiêm túc.

Tay của cậu kẹp rất chặt, lực cũng rất mạnh, cổ tay bị cầm chặt của bạn học Tô còn cảm nhận được nhịp đập của mạch máu đang chảy.

“Không phải như thế!” Cậu dịu dàng mở miệng đồng thời làm cho đám đông mồm năm miệng mười im lặng.

Một người là nhân vật đẹp trai cấp cao tài năng, phẩm chất đủ cả...

Một người là đồng chí Tô Tố đáng vẻ bình thường, lực học tầm thường...

Hai người đã hợp thành tổ hợp gây tò mò nhất của quần chúng.

“Mọi chuyện vốn là...”

(1) Dragon Shiryu ở Lô Sơn: một nhân vật trong bộ truyện Áo giáp vàng (Saint seiya)

(2) Thủy Ngưu: có nghĩa là trâu đất

(3) Cầu Tử: nhân vật chính trong bộ truyện tranh cùng tên viết về các mẫu truyện nhằm giáo dục trẻ em Trung Quốc.

Part 27

Part 27: Đêm hội hữu nghị phần 3

Khi lọ lem đi giày thủy tinh, khi bí ngô hóa xe ngựa sang trọng, thời khắc biến công chúa đã đến

-----Nhật kí Tô Tố, hồi tưởng thời khắc tốt đẹp nhất cuộc đời.

Mọi người đều mở to mắt chờ đợi đáp án từ Cố tiểu bạch mã.

Bạn nữ đương sự kể về phiên bản thất bại bao gồm cả sự chua xót khi bị chối bỏ, nay bạn nam đương sự lại nhảy ra, phủ quyết sự thực mà mọi người nhận định.

Sự việc đột nhiên trở nên ly kì phức tạp.

“Tớ phải đi đây.” Tô Tố lấy cái tay chưa bị tóm của mình gỡ tay Cố tiểu bạch mã, nhưng sức lực cậu ta quá mạnh, gỡ từng ngón từng ngón một cũng khá khó khăn.

“Không được đi...” Cố tiểu bạch mã phẫn nộ một cách hiếm có, ánh mắt đen như mực nay bập bùng ngọn lửa: “Để tớ nói xong cậu mới có thể đi.”

“Nói đi, nói đi.” Đội chị em hóng hớt hưng phấn vô cùng.

“Tôi thích Tô Tố, tôi thích cô ấy!” Tiếng nói Cố Tiểu Bạch mã rất to, khác biệt với giọng dịu dàng nhã nhặn trước đây.

Trái tim bạn học Tô nhảy nhanh hai nhịp do quá kích động, không vui nhìn về phía Cố tiểu bạch mã.

Đúng lúc đó Cố tiểu bạch mã cũng nhìn lại, đôi mắt sâu thăm thẳm chan chứa tình cảm, thấy vẻ lung túng của Tô Tố thì bỗng nhếch khóe miệng mỉm cười.

“Mới đầu, tôi không biết mình thích cô ấy.”

Tô Tố cúi đầu không nói, cố gắng gỡ tay còn lại ra.

Đột nhiên, Cố tiểu bạch mã định bụng thả lộ trắng trợn, tất nhiên là phải khiến cho bạn học Tô trở tay không kịp. Cho nên, cậu vươn cánh tay còn lại túm hai tay Tô Tố, dùng sức mạnh lớn lao từ đôi tay nóng hổi kẹp chặt lấy cô.

Hai người lúc này đang trong tư thế mặt đối mặt hết sức mờ ám.

“Lúc đó, tôi từng từ chối cô ấy...”

Tô Tố nhắm mắt, không ngừng hét lên trong lòng: ‘Xin hãy bạn cho con sức mạnh để con đánh bay cái tên phiền phức này đi.’

“Thế nhưng, tôi đã sai hoàn toàn...”

Cố tiểu bạch mã càng nói càng lưu loát.

Cuối cùng Tô Tố không nhịn nổi gào lên: “Câm mồm!”

Giọng cô vừa to vừa cáu mang theo một sự hoang mang không chắc chắn.

“Tớ phải nói hết.” Cố tiểu bạch mã hôm nay cố chấp khác hẳn mọi khi. Cậu co tay lại, kéo Tô Tố tiến lên vài bước, mỉm cười nói: “Thực ra lúc đó tớ thực thích cậu, không hề giống như ý nghĩ của bọn họ đâu. Hôm nay, tớ phải giải quyết hiểu lầm này.”

Tô Tố cắn răng, rất tức giận mà nói: “Thế nhưng, tớ cũng nghĩ giống bọn họ, cho nên cậu không cần giải thích làm gì.”

Không cần giải thích đâu, thật đó!

Có những lúc, quá khứ là quá khứ, cho dù lặp lại từ đầu thì vết nứt vẫn còn đó.

“Hãy cho tớ một cơ hội nữa!” Cố tiểu bạch mã đặt tay Tô Tố lên eo mình, nhỏ giọng khẩn cầu: “Tô Tố, cho tớ một cơ hội đi!”

Tô Tố nhắm mắt rồi lập tức mở ra, nhìn các bạn học đang nắm tay xem kịch, không nhần tâm để Cố tiểu bạch mã mất mặt trước bọn họ.

“Cho như thế nào?”

Bản thân có làm sao cũng được, dù gì cũng bị cười nhạo quen rồi, thế nhưng Cố tiểu bạch mã cao ngạo là thế, nếu như bị cự tuyệt, mọi người đồn ra, nói không chừng sẽ khiến cậu chịu đả kích lớn lắm.

Lúc này đây, Tô Tố đã thay đổi ý định từ chối ban đầu.

Cố tiểu bạch mã vui như điên nhìn Tô Tố, ánh mắt rực rỡ, khuôn mặt cũng rạng rỡ lên không ít. Cậu vốn đẹp trai, anh tuấn cao ngạo, sự vui vẻ đến từ trái tim càng tôn thêm khí chất của cậu.

“Đêm hội hữu nghị cuối tuần này, tớ muốn mời cậu làm bạn nhảy.”

Mang đôi môi mỏng đỏ non mịn giương cao, cậu nhìn Tô Tố cười toe toét.

Tô Tố thất thần trong chốc lát. Cô bất chợt nhớ đến nụ cười ấm áp của Hoa Hoa cũng đầy màu sắc thế này, nhưng môi của cậu ấy không mỏng như của Cố tiểu bạch mã mà nho nhỏ giống như quả dâu tây chưa chín, vừa mọng vừa gợi cảm.

Nụ cười ấy rất ấm áp mang theo sự cố chấp lại thu hút gợi cảm, vừa non nớt vừa thành thực. Nghĩ đến đó Tô Tố bỗng cười lên.

Thấy cô cười, Cố tiểu bạch mã cũng cười theo, mọi người tập trung quanh đài phun cũng vui vẻ hoan hô, hưng phấn như khi xem mấy tình huống kịch tính cũ rích trong các bộ phim lúc 8h.

Tô Tố bỗng tỉnh, rút đôi tay mình từ trong gọng kìm của Cố tiểu bạch mã ra. Lúc này do thả lỏng nên tay cậu cũng không chặt như trước. Sau đó, cô rất khách sáo và lễ độ đáp lời: “Ừ, được thôi.”

Khoảnh khắc cánh tay Tô Tố rút ra, Cố tiểu bạch mã chợt cảm thấy mát mát. Lòng bàn tay cậu còn lưu lại hơi âm nhàn nhạt của Tô Tố. Giọng nói của cô rất khách sáo khiến cậu lo lắng. Mặc dù đã nhận được câu trả lời như ý thế nhưng sự bất an trong lòng cậu lại dâng lên mãnh liệt.

“Vậy giờ, chúng ta có phải là bạn trai bạn gái của nhau không?” Cậu dò hỏi.

Tô Tố chợt lo sợ, ánh mắt rụt rè nhìn lại cậu rồi trả lời mập mờ: “À, mọi chuyện cứ từ từ, được không?”

Nếu không phải xung quanh có nhiều người tò mò đến thế thì cô có thể trả lời một cách chắc chắn.

“Được, thế chúng ta cứ từ từ.” Ánh mắt Cố tiểu bạch mã vui vẻ nhìn cô: “Để tớ đưa cậu về ký túc.”

Các bệnh học vây quanh than thở như chưa được thỏa mãn rồi tự động tản ra nhường đường.

Tô Tố đi trước, hai tay nắm chặt để bên đùi, rất ngượng ngịu.

Cố tiểu bạch mã đi phía sau, thấy hai tay buông thõng của Tô Tố thì sắp lại gần, cho đến khi chỉ còn cách nhau một bờ vai, cậu liền chuẩn bị nắm lấy tay Tô Tố.

Ánh mắt tràn đầy ý cười của cậu nhìn về phía trước, đôi môi cũng giương cao, rất tự nhiên đưa tay ra. Khi cậu sắp chạm vào Tô Tố thì đột nhiên, cô ôm lấy cánh tay như thể rất lạnh, chạy nhanh vài bước.

Cố tiểu bạch mã nắm hệt, tâm trạng cũng hệt hăng, mát mát mà co tay lại nắm thành quyền, chặt đến nỗi các khớp xương trắng lộ ra. ‘Không vội vàng, mới bắt đầu thì phải từ từ.’ Cậu tự an ủi bản thân, thế nhưng trái tim lại mê man.

Tô Tố về kí túc liền trầm tư suy nghĩ.

Những ngày gần đây, một số sự kiện xảy ra ngoài sức tưởng tượng của cô. Lúc trước quả thực là cô thích Cố Liên Thành. Cậu ấy vừa cao lớn vừa kiêu ngạo lại anh tuấn nhã nhặn giống hệt hoàng tử, làm bạn gái của cậu nhất định rất có thể diện, rất oai phong. Nhưng đó đều là những ý nghĩ trước kia.

Sau này là thời kì theo đuổi ròn rã, từ sự yêu thích mù quáng với ngoại hình trở thành niềm yêu thích thực sự, trong thời gian đó, cô mến sự lạnh lùng, thanh cao và cả những nỗ lực của cậu. Bởi vì có yêu nên mới tổn thương.

Thế nhưng lần này, khi cậu ấy nắm tay cô, bản thân cô lại không hề có cảm giác tim đập thình thịch như lúc đầu. Tất cả cảm xúc chỉ dừng lại ở hơi ấm trong lòng bàn tay, nóng là thế, nhưng khi nắm lấy lại không hề thoải mái.

Khi cậu thổ lộ, cô lại có thể mất tập trung đến mấy lần, không nhận được nghĩ đến Hoa Hoa, so sánh cậu với Hoa Hoa về mọi mặt.

Càng so sánh càng ngạc nhiên, không biết từ bao giờ, nụ cười của Hoa Hoa, tức giận của Hoa Hoa, mọi cảm xúc của Hoa Hoa đã mọc rễ trong suy nghĩ của cô.

Tô Tố chợt hoảng hốt cứ như tận thế sắp đến.

Hình như cô đã nghĩ đến Hoa Hoa quá nhiều rồi...

Part 28

Part 28: Tình bạn quyết liệt

Giữa hai người con gái không có gì gọi là tình bạn vĩnh viễn
Một khi dính dáng đến con trai, hậu quả liền giống như nổ bom hạt nhân.

—————Nhật ký Tô Tố,
bảo vệ tình yêu.

Vào hôm thứ 6, bạn học Tô cuối cùng cũng trốn học.

Nguyên nhân chính là sức ép từ tình yêu cuồng nhiệt triền miên của bạn học Hoa Hoa và mối tình cuồng si của Cố tiểu bạch mã làm bạn học Tô không thể thở nổi.

“Tô, cậu và Cố Liên Thành phát triển đến đâu rồi?” Chân Khiết khoanh chân ngồi trên giường, giả vờ tán gẫu để thăm dò.

Mấy ngày trước, có một bạn nam anh tuấn phóng khoáng theo bạn học Tô lên lớp, nhìn Tô Tố triu mến làm cho người khác ngưỡng mộ chết đi được.

Quan trọng nhất là mặc dù cậu ăn mặc rất bình thường nhưng trên người đều là hàng hiệu. Đúng là một người vừa đẹp trai vừa có tiền. Hiển nhiên là, hình như bạn học Tô chưa hề nhắc đến cậu, cho nên bạn học Chân không nhìn được mà nổi xuân tình. Nếu như Tô Tố đã đến với Cố tiểu bạch mã thì nên để cho người con trai ưu tú đó tự do.

Ít ra cũng không nên để nước phù sa chảy ra ruộng ngoài.

Bạn học Tô cũng khoanh chân đếm từng đồng xu của mình, nghe thấy câu hỏi của bạn học Chân liền than thở: “À, cậu ta và tớ đang ở giai đoạn sơ khai của Chủ nghĩa Xã hội...”

“Gì cơ?”

“Là quan hệ bạn bè bình thường, trăm năm bền vững.”

Bạn học Chân phần nộ nhảy lên: “Có phải cậu đang muốn bắt cá hai tay?”

Sao lại nói thế? Bạn học Tô cuối cùng cũng ngẩng đầu, nhìn bạn học Chân một cách kì lạ hỏi: “Gì cơ? Cái tay còn lại ở đâu ra thế?”

Bạn học Chân cười thần bí hỏi: “Vậy người theo cậu vào học tiết học chung là ai?”

Hóa ra là nói đến bạn học Hoa Vô Khuyết.

“Cậu ấy...” Tô Tố đặt đồng bạc trong tay xuống, vốn muốn nói là không có quan hệ gì với bản thân, thế nhưng không hiểu sao không thốt ra lời.

“Cậu ấy là bạn tiểu học của mình...” Cô nghĩ mãi mới nghĩ ra một cách trả lời uyển chuyển.

“À, nhớ ra rồi...” Bạn học Chân Khiết cười đắc ý: “Đó là cái bạn đến từ Bắc Kinh mà cậu trình báo lần trước!”

Chân Khiết vừa nhắc đến vụ này Tô Tố liền buồn bực.

Dù Hoa Hoa không có chính miệng gọi ra nhưng mỗi lần đối diện với cậu, cô đều cảm thấy có chút áy náy.

Cho nên, cô mới trốn tránh.

“Ừ, đúng rồi đó.” Tô Tố mơ hồ đáp lời, tâm trạng tụt dốc không phanh.

“Cậu thích cậu ta?” Chân Khiết bóp đóa hoa hồng ở đầu giường, đóa hoa vừa đỏ vừa to lại mang theo hương thơm rất sang, giá cả nhất định là không hề rẻ.

Kí túc bên cạnh có đôi nam nữ cãi nhau, nữ tức giận ném sổ hồng này vào phòng vệ sinh chung của kí túc, cứ cách nửa tiếng sẽ lấy có đau bụng đi xem.

Tất cả những người qua lại phòng vệ sinh, ai thấy bó hồng này đều dấm ngực dậm chân tỏ vẻ đáng tiếc. Cách hoa rục rở là thế, đóa hoa to là thế, phát sáng là thế, rất rất đắt, nhưng không có ai dám lượm. Bạn học Chân liếc nhìn nhiều lần, trái tim ngứa ngáy, sau khi về kí túc liền lấy một gói mì mua chuộc bạn học Tô.

Thế là bạn học Tô lê đôi dép lê, chạy quèn quẹt đến phòng vệ sinh, dưới con mắt trợn trừng của quần chúng, dốc ngược bó hoa hồng đắt tiền mang về.

Trên đường gặp phải bạn học ném hoa, bạn học Tô rất ngại ngùng, tiện tay rút ra 1 đóa, coi như là mượn hoa hiến phật và tặng cho cô ấy.

Mặc dù khóe miệng đương sự co rút như trúng gió, bạn học Tô rất chuyên nghiệp mà coi như không thấy.

Cuối cùng, người thắng là bạn học Chân, bó hoa tươi này nở đúng một tuần làm cho tinh thần Chân Khiết vui vẻ, tự chế ví dụ hội từ mấy chục cái áo ngực.

Có thể thấy, bạn học Chân cao tay hơn nhiều so với Tô Tố.

“Hả, cậu hỏi gì cơ?” Dù là nghe rõ, bạn học Tô cũng không biết trả lời thế nào. Tay chân vụng về làm loạn chỗ đồng xu đang kiểm và phải đếm lại từ đầu.

“Tớ hỏi là...có phải cậu thích bạn học tiểu học của cậu không?”

Bạn học Chân không muốn bỏ qua, liền buộc dây giày chạy đến trước giường Tô Tố, nhìn chăm chăm cô chờ đáp án.

Những bạn học vốn đang say giấc nồng, nghe thấy tin đồn đầy tiềm năng này đều vén rèm thò đầu ra ngóng câu trả lời.

Tô Tố khó khăn nhìn những đôi mắt khát vọng, gian nan mở miệng, mỗi từ nói ra như bị nghẹn: “Tớ...nào...có...thích...cậu...ấy...”

Không thích Hoa Hoa là vì cái vận đào hoa rách nát mới nổi của bản thân làm cho mọi người đều chú ý.

Vận may của cô từ bé đến giờ đều không tốt, cho nên nếu có đào hoa thì cũng sẽ có ngày chết héo.

Mà Cố tiểu bạch mã và Hoa Hoa chính là hai đóa hoa đào sớm héo đó.

Nếu muốn đạt được tình yêu đích thực, bản thân cô chỉ có thể tìm đối tượng như bạn học Tiểu Cường.

“Thế thì tốt rồi, tớ đây cũng nói thẳng...” Bạn học Chân khó có dịp dụi dằm, cực kì nghiêm túc cầm chặt tay Tô Tố nói: “Cậu hãy giới thiệu tớ với cậu ấy, tớ thích cậu ấy.”

Tô Tố lập tức đứng hình, trong đầu hiện lên hình ảnh Thủy Ngưu mồ hôi đầy mặt gồng sức vác bạn học Chân, từng giọt mồ hôi long lánh rơi theo từng cú xoay vòng.

“Thế anh Thủy Ngưu phải làm sao?”

“Đá thôi!” Bạn học chân rất tự nhiên nhìn Tô Tố đang ngơ ngác không khép được mồm, ngượng ngùng giải thích: “Tớ thích những người cao cao, sạch sẽ có khuôn mặt tuấn tú, anh ta quá cường tráng, thật không phù hợp.”

Nhưng anh tuấn làm sao vác được cậu! Tô Tố cắn môi đáp lại: “Tính ra thì, cậu ấy không thể vác nổi cậu mà xoay vòng đâu.”

Chân Khiết lập tức cầm chặt tay áo, vỗ vai mà thề: “Không cần cậu ấy vác, tớ có thể vác cậu ấy, vẫn có thể đạt được hiệu quả mất hồn như cũ.”

Cơ bắp trên cánh tay ai đó cũng nảy lên theo nhịp đập.

Bạn học Chân dụi dằm là thế mà lại có khối cơ bắp nhô cao.

Bạn học Tô bỗng kinh ngạc đến không nói được gì, quả nhiên, xét về thủ đoạn hai người đúng không phải cùng 1 cấp bậc.

“Cậu có phải muốn giữ lại làm lớp dự phòng cho mình nên mới không đồng ý?” Bạn học Chân tức khắc rống to một cách ác độc.

Tô Tố rơi lệ.

Sao lại có thể thế chứ, bạn học Hoa Hoa rất thuần khiết, tuyệt đối không thể giới thiệu cho bạn học Chân.

Làm thanh mai trúc mã đã bao năm, nhiệm vụ bảo vệ trinh tiết này cô vẫn có một phần trách nhiệm.

“Tớ không đồng ý...” Tô Tố nói thẳng, “Tớ cảm thấy, hai người không hợp nhau.”

Chân Khiết tức giận vô cùng, đoạt lấy cái túi tiền được làm từ quần nhỏ mà Tô Tố đang vắn xoáy trong tay, cắn giận nói: “Chúng ta tuyệt giao!”

Trận chiến giữa con gái với nhau luôn là vì con trai. Cho nên, lần này cũng không ngoại lệ.

Tô Tố nắm tay thành quyền, lần đầu tiên dũng cảm to mồm đáp lại: “Được tôi chấp nhận lời đoạn tuyệt của cậu!”

Vì trình tiết của bạn học Hoa Vô Khuyết, vì bảo vệ sự thuần khiết của cậu, Tô Tố cuối cùng cũng dũng cảm đối đầu với bạn học Chân – cao thủ tự chế của kí túc.

Điều này có nghĩa là, một đoạn thời gian dài trong tương lai, số lần mất tích của quần nhỏ và áo nhỏ của cô sẽ tăng lên gấp bội, từng cái áo khoác cũng sẽ bị biến thành đồ trang trí trong nhà.

Nhưng mọi thứ đều không thể đánh bại ý chí của cô.

Cô tin tưởng, tất cả những tổn thất đều sẽ có cách đòi lại.

Cho nên, bảo tố hơi, đến đây mạnh mẽ nữa đi!

(1) Nước phù sa chảy ra ruộng ngoài: đồ tốt nhường cho người thân.

Part 29a

Part 29a: Nụ hôn đầu phần 1

Tình yêu cần sóng gió, giận dỗi là liều thuốc kích thích tốt nhất

—————Nhật ký Tô Tố, đêm trước khi xảy ra nụ hôn nồng nhiệt

Quả nhiên trong những ngày tiếp đó, bạn học Chân không thèm để ý đến Tô Tố.

Dù cho cùng một ký túc Chân Khiết và Tô Tố cũng coi nhau như không khí, chạm mặt nhau lại giả vờ như không gặp, ngọn lửa hừng hực đều đang bùng cháy trong lòng hai người.

Cạnh bể nước giặt giũ của ký túc, bạn học Xíu Mai kinh ngạc khi phát hiện bạn học Chân đang bóp nát xà phòng rửa mặt của Tô Tố, chà xoạt xoạt vào quần nhỏ của mình.

“Á, cái này ...hình như là của Tô Tố mà!” Do dự một lúc lâu, Xíu Mai không nhìn được mà mà nhắc nhở.

“Ừ, tớ biết.” Bạn học Chân nghiêng đầu 45 độ, cười thần nhiên:

“Cho nên tớ mới lấy giặt nội y, nhằm tận dụng đồ bỏ đi...”

Xíu Mai im lặng triệt để.

Nhìn cả một buổi chiều, lương tâm Xíu Mai luôn đau khổ áy náy, cuối cùng không nhìn được mà kể hết với Tô Tố.

Khi báo cho Tô Tố biết, bạn học Tô đang ngồi trong kí túc đang lấy nước sôi của bạn học Chân úp mì.

“Thế hả?” Bạn học Tô chống má, vừa tỏ vẻ cao thâm mà trầm tư vừa dùng nước sôi của bạn học Chân. Sau đó rất tự nhiên đổ nước ngâm chân, gội đầu rồi thần nhiên đáp lời Xíu Mai: “Chúng ta phải hòa hảo, không nên đối đầu với nhau như vậy.”

Nói xong cô đi đến bể nước đổ đầy hai phích nước lã, đặt xuống dưới gầm giường bạn học Chân y như cũ rồi quay đầu tiếp tục nói chuyện với Xíu Mai: “Giữa bạn bè, không nên tố cáo lẫn nhau, như thế là không hòa hợp.”

Xíu Mai trợn mắt hà mồm đứng ngơ ngác, hoàn toàn mất đi khả năng nói chuyện.

Quả nhiên bạn học Chân và bạn học Tô đều rất được, rất mạnh mẽ. Chính vì thế, mối thù của hai người được nâng lên một tầm cao mới. Cuối tuần sắp đến.

Vừa mới 4 giờ, Hoa Hoa đã tràn trề tự tin đứng trước kĩ túc xá nữ, tay cầm bó hoa. Cậu đã cho Tô Tổ mấy ngày để giải quyết vấn đề tình cảm trong quá khứ.

Yêu một người là phải tôn trọng người ấy.

Cho cô ấy không gian, nhẫn nhịn không can thiệp vào cuộc sống cô ấy.

Hoa Hoa luôn nghĩ như thế.

“Tổ, cậu xuống rồi à?” Hoa Hoa cười rất dịu dàng khi thấy Tô Tổ hiêm hoi để xoắn tóc, mặc chiếc váy chữ A màu tím lần trước.

“Hoa Hoa, sao cậu lại đến đây?” Tô Tổ chớp mắt, cúi đầu chột dạ:

“Tớ cứ nghĩ hôm nay cậu không đến.”

Hoa Hoa không nhắc đến Đêm hội hữu nghị trước mặt cô, cho nên bạn học Tô cứ luôn cho rằng cậu không thềm tham gia những buổi họp mặt thế này. Trong ấn tượng, Hoa Hoa vẫn luôn không mặn mà gì cho lắm với các hoạt động, tất cả những buổi họp mặt lớn nhỏ hồi tiểu học nếu không bắt buộc đi, cậu liền không đi.

“Tớ đến đón cậu đi dạ hội.” Hoa Hoa cười nói. Hôm nay cậu khoác lên mình bộ tây trang màu đen rất vừa người, bộ quần áo chiết eo, ống quần dài càng làm nổi bật vẻ đẹp trai vốn có của cậu.

“Nhưng mình đã hẹn người khác rồi.”

Không hiểu sao bản thân Tô Tổ không muốn nói cho Hoa Hoa biết, người đi cùng cô đến dạ hội là Cố tiểu bạch mã. Mặc dù không tình nguyện nhưng nghĩ lại Tô Tổ vẫn nói thẳng.

“Gì cơ?” Hoa Hoa híp mắt, cười lạnh, sau đó lạnh lùng hỏi: “Cậu với cậu ta vẫn còn lui tới?”

Cho cô thời gian 1 tuần, vốn mong cô giải quyết triệt để vấn đề tình cảm, thế mà không ngờ, bọn họ không những không cắt đứt mà còn rủ nhau tham gia dạ hội.

Rốt cục là do bản thân quá khoan dung hay là do cô nhóc này đã mài hết sự nhường nhịn của cậu?

“Cậu ta bao giờ đến?” Ánh mắt Hoa Hoa bắn ra tia sáng lạnh, giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, đã 4h30. “Cậu ta mấy giờ đến đón cậu?”

Tô Tổ chột cứng miệng, vốn nghĩ Hoa Hoa sẽ không để tâm đến mấy chuyện dạ hội nên cô không chủ động nói với cậu, giờ đây, bị tra hỏi, hiệu quả thật khác biệt.

Tự thú và tự khai đúng là hai khái niệm khác nhau.

“Cậu không muốn nói.” Hoa Hoa nhướn mày, lại gần Tô Tổ, tức giận nói: “Lại còn không muốn cho tớ biết?”

Tô Tổ cúi đầu, im lặng ứng đối.

Cô cho rằng chỉ cần nhận thua không tranh luận với cậu và giả vờ nhu nhược là có thể làm cho cậu bớt giận.

Đáng tiếc, sự việc lần này liên quan đến vấn đề tình cảm của hai người, Hoa Hoa nào có nguôi dễ như thế.

Thế là, bạn học Hoa Hoa càng tức giận, khoe môi nở nụ cười nhạt mà lạnh lẽo.

“Được, vậy tớ cũng chờ.” Cậu từ từ rút tay vào túi quần, tỏ vẻ thoải mái, miệng ngậm cười nhưng ánh mắt không hề vui vẻ.

Lần này cậu thật sự bị chọc giận!

“Cậu có thể mời người khác mà.” Bạn học Tô lo sợ lí nhí đề nghị, không dám liếc mắt nhìn, “Cậu mới đến, bạn bè cũng ít, đây là cơ hội để kết bạn đó.”

Mặc dù cái lí do này quá miễn cưỡng nhưng đây lại là lời từ chối tốt nhất mà cô có thể nghĩ.

Hoa Hoa tức quá hóa cười, vươn tay kìm vai Tô Tố nhìn vào mắt cô nói: “Ý của cậu là đề nghị tớ tìm người con gái khác.”

Ánh mắt cậu lấp lóe, lạnh như băng, đôi môi cũng trắng bệch do tức giận, thấy Tô Tố vẫn im lặng, bàn tay nắm vai cô dần siết chặt.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Tô Tố bắt đầu thấp thỏm vì bị nhìn chằm chằm, cuối cùng cũng không thể kiên trì được mà định nhận lời Hoa Hoa.

Thôi đi, dù cho có lỗi với Cố tiểu bạch mã cũng không thể phụ lòng Hoa Hoa được.

Rõ ràng cậu ấy đã giận lắm rồi.

Mà, bản thân cô cũng không thực sự thích Cố tiểu bạch mã, tất cả chỉ là một sự hiểu lầm đen đủi, dù sao cũng phải giải thích rõ ràng.

“Tớ...” Tô Tố há miệng định đồng ý.

“Được, như cậu mong muốn.” Lời còn chưa nói hết, Hoa Hoa đã lạnh lùng ngăn lại bằng 1 câu.

Cậu thậm chí như không muốn nhìn thấy Tô Tố nữa mà buông vai cô, xoay người bước đi thoăn thoắt không chút do dự.

Chân dài đi cũng rất nhanh, Tô Tố hốt hoảng đuổi theo cậu vài bước thế nhưng khoảng cách giữa hai người ngày càng xa...

“Hoa Vô Khuyết...” Cuối cùng khi không nhìn được nữa, Tô Tố thốt lên, giọng nói mang theo sự hối hận kì lạ.

Hoa Hoa dừng một chút, lần đầu tiên không hề đáp lại mà đi càng nhanh hơn, quẹo một cái liền biến mất ngay trước mắt Tô Tố.

Trái tim Tô Tố như bị khoét một lỗ hổng, co rút đau đớn.

Cô đứng đầu ngõ ngay chỗ rẽ, không ngừng an ủi bản thân ‘Hoa hoa chỉ tức giận nhất thời, người dịu dàng như thế sẽ không giận lâu đâu.’

Thế nhưng bản thân cô vẫn lo sợ và bất an làm sao.

Cái cảm giác thấp thỏm không yên này vẫn lan tràn cho đến khi Cố tiểu bạch mã đến.

“Tô Tố, cậu đợi lâu chưa?” Hôm nay Cố tiểu bạch mã mặc một bộ âu phục màu trắng ngà, ánh mắt mang cười, đôi mi chan chứa tình cảm, vươn tay kéo Tô Tố: “Chúng ta đi!”

Tô Tố nhẹ nhàng tránh, cười yếu ớt nói: “Ừ, đi thôi.”

Bởi vì quá bị thương nên trên suốt quãng đường Tô Tố không nói câu nào, đầu cúi thấp, tóc che khuất mặt. Cố tiểu bạch mã nhìn qua mấy lần cũng không thấy được sắc mặt cô.

Nhưng, cậu biết rằng bạn học Tô Tố rõ ràng đang chịu sự đả kích nào đó.

Một đả kích to lớn đến mức khiến cô không buồn nói chuyện.

Mà cậu, bị ngăn cách ở bên ngoài thế giới của ai đó rất xa, xa đến mức cô không muốn để lộ chút tình cảm nào cho cậu.

Part 29b

Part 29b: Nụ hôn đầu phần 2

Nụ hôn định mệnh mang theo những bồi hồi sắp đến...

—————Nhật ký Tô Tố, nhịp tim tăng tốc.

Hội trường Đêm hội hữu nghị mang đậm màu sắc của thập niên 50. Bức tường trước sân nhảy có dán 1 dòng chữ: Đêm hội hữu nghị của khoa X, khoa XX và khoa XXX

Tình cảm đói khát hiện lên rõ ràng qua chủ đề.

Trong hội trường đều là những trai gái mang tinh thần xúc động và ánh mắt xanh lè đi tìm nam thanh nữ tú.

Từ lúc vào hội trường đến giờ Tô Tố vẫn luôn lặng im, có vẻ buồn bực.

“Tô Tố, cậu không vui à?” Cố tiểu bạch mã cúi đầu nhìn cô, thế nhưng người nào đó lại mang bộ mặt tiêu điều nghiêm túc, ngó nghiêng tìm kiếm không để ý đến câu hỏi của cậu.

Đột nhiên ánh mắt cô sáng lên nhìn chằm chằm vào 1 chỗ.

Có một đôi kim đồng ngọc nữ đang đứng bên sân nhảy trong hội trường, nam cao lớn, cử chỉ nhã nhặn, nữ cười dịu dàng đáng vẻ yêu kiều động lòng người.

Trái tim Tô Tố chột như bị ai đó véo, đau ê ẩm.

“Cậu sao thế?” Cố tiểu bạch mã thấy mặt Tô Tố trắng dần, nhìn theo ánh mắt cô, cậu cũng không nhịn được mà sững sờ: “Đó là bạn tiểu học của cậu?”

Tô Tố hoang mang gật đầu.

Không biết người con gái đó nói gì bên tai Hoa Hoa mà làm cho cậu cong khóe môi. Đôi môi vừa đỏ vừa căng mịn cười như không cười giống hệt quả dâu tây mọng nước làm cho mặt người con gái đỏ rục.

Cô ấy giơ tay đẩy nhẹ Hoa Hoa lại bị Hoa Hoa túm được, nắm trong lòng bàn tay lớn của cậu, sau đó họ nhìn nhau chăm chú đầy tình cảm.

Hơi nước chột dâng lên trong mắt Tô Tố, trái tim bắt đầu co rút từng đợt mang theo cảm giác tê dại từ đáy lòng.

Cảm giác đau đớn này không chỉ lướt qua mà giống như bị một con dao cùn cưa đi cưa lại nhiều lần từng nhát từng nhát một mà nhói lên.

“Cố Liên Thành, chúng ta nhảy đi.” Tô Tố ngẩng đầu nuốt lệ, thốt lên một câu mạnh mẽ, trong hơi thở như mang theo vị mặn của nước mắt “Chúng ta vào giữa nhảy.”

Cố tiểu bạch mã hơi sững người sau đó cười âm áp, dưới ánh đèn dịu dàng bộ quần áo trắng như tuyết làm cậu trông như bạch mã hoàng tử. Cậu hơi khom người vươn tay ra trước mặt Tô Tố.

Trong hội trường đã có 3, 4 cặp đôi phiêu phiêu nhảy theo nhạc, toàn là cặp cao thủ.

Khi hai người bước lên đài, Tô Tố liền hỏi hận. Sở trường của Tô Tố là disco, chính là điệu nhảy vênh mông cao lên rồi từ từ uốn éo sao đó nhẹ nhàng lắc lư, chậm rãi di chuyển trong không gian.

Cô đã học được điệu này trong lúc tham gia hoạt động giao lưu Disco buổi tối của các cụ già ở Minh cổ cung. (cổ cung nhà Minh ở tp Nam Kinh Trung Quốc)

Cho nên, 3 chậm, 3 nhanh, nhếch mông, kéo nhẹ (1) với cô mà nói chính là loại võ công cao thâm không thể với tới.

Cho nên, Cố Liên Thành nhanh chóng thấy được bạn học Tô đuổi sức.

Đầu tiên, gót giày cô cao ngất như hai chiếc dùi không ngừng nghiêng lên chân Cố tiểu bạch mã, bị cô đạp trúng cậu sẽ điếng người 3,4 phút cho đến khi cơn đau đi qua mới bước tiếp.

Tiếp đó, bạn học Tô không quen đi giày cao gót, bình thường đi hai chân còn đánh vào nhau, khi khiêu vũ do quá lo lắng mỗi bước di chuyển đều như cườing thì.

Cho nên, hai người bọn họ càng nhảy càng chậm, cuối cùng đứng ngay tại chính giữa sàn nhảy.

Cố tiểu bạch mã khóc dở mếu dở.

Tô Tố cũng muốn nhìn cậu cười bất lực, thế nhưng cô cười không nổi.

Trong sàn nhảy lại xuất hiện một cặp đôi hấp dẫn ánh mắt của hầu hết mọi người, động tác của hai người vừa nhã nhặn vừa thuần thực lại mang theo khí chất cao quý, bộ váy của người con gái phát ra ánh sáng tuyệt đẹp còn người con trai thì luôn mang ánh mắt chan chứa tình cảm và đôi môi ngậm cười.

Hai người cứ như công chúa và hoàng tử bước ra từ trong tranh. Nước mắt Tô Tố bất giác rơi xuống. Cô nhìn bản thân rồi nhìn Cố tiểu bạch mã, trái tim phút chốc lạnh lẽo, khó xử bội phần.

“Tớ muốn ngồi một chút.” Giọng cô rất trầm và đầy thương cảm, bởi vì gót giày quá cao mà chân vẹo đi.

“Cần thận.” Cố tiểu bạch mã ôm lấy thân mình loạng choạng chực ngã của cô từ đằng sau, bao bọc cả người cô trong vòng tay cậu một cách ám muội.

Ngay lập tức một ánh mắt lạnh lẽo mang theo hơi lạnh dừng lại trên lưng hai người.

Tô Tố nhìn theo hướng đó lại thấy Hoa Hoa đang cười rất vui vẻ, cậu thậm chí còn vươn tay vén lọn tóc của bạn nhảy ra sau tai.

Tô Tố lập tức nhớ đến buổi trưa hôm nọ trước tiệm bách hóa mới ở khu phố mới ai đó cũng dịu dàng vén tóc cho mình. Tâm trạng ảm đạm.

Cô lặng lẽ tháo đôi giày cao gót màu tím nhạt, biến bi thương thành sức mạnh, phát huy năng lượng cánh tay gấu, bẻ sạch gót nhọn của hai chiếc giày liền 1 lúc.

Sau đó cô tỏ ra nhẹ nhõm cười nói: “A, giờ thì thoải mái hơn nhiều rồi.”

Cố tiểu bạch mã nhìn cô lo lắng: “Tô, sắc mặt cậu ngày càng xấu đi.”

Tô Tố gượng cười chỉ lên ánh đèn đáp: “Người đẹp dưới ánh đèn mà cậu không biết thưởng thức gì hết, bạn học Cố à.”

Dù bên ngoài cười nhưng bên trong đau vô cùng.

Cơn đau từ từ trở nên tê dại rồi vô cảm.

Buổi khiêu vũ sắp tiến đến cao trào, những cặp đôi tiến vào ngày một đông, thế nhưng Tô Tố lại không muốn nhảy nữa. Cô ngồi ngay tại chỗ ngơ ngác.

Cô không muốn nói mà Cố tiểu bạch mã cũng không phải là người nói nhiều, cho nên không khí giữa hai người bỗng lạnh đi.

Trên sàn ánh sáng đủ màu sắc bắn ra mọi phía, dưới sàn nhảy trái tim hai người đang dậy sóng, thổn thức bất an.

Cố tiểu bạch mã đang chờ đợi niềm vui bất ngờ lúc 9h.

Từng đôi từng đôi nam nữ phối hợp với nhau qua các bài nhảy rồi dần dần cũng trở nên quen thuộc, thậm chí một vài đôi còn bắt đầu thân mật vuốt ve khuôn mặt đối phương.

Tới khi Tô Tố uống cạn cốc hồng trà lạnh thứ 6 thì 9 giờ cũng đến.

Ánh đèn trong hội trường mờ đi và chỉ hội tụ tại một điểm – chính giữa sàn nhảy. Nơi đó có bạn học Lục, MC nổi danh của khoa XX.

Cậu là người phụ trách chương trình buổi dạ hội hôm nay.

“Các bạn thân mến, 9 giờ đã điểm....” Cậu hưng phấn vỗ micro khiến nó phát ra âm thanh rè rè nhức óc.

Tô Tố liếc nhìn 4 phía, rất ngạc nhiên khi thấy tất cả các bạn học bắt kể là nam hay là nữ đều lộ ra sự mong chờ và háo hức rất kì lạ.

Ngay cả Cổ tiểu bạch mã bên cạnh cô cũng thế.

Dưới bàn, cậu vươn cánh tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Tố, ánh mắt lấp lánh nhìn cô.

“Bây giờ tôi tuyên bố...” Bạn học Lục sung sướng vung micro lên hét to: “Mọi người hay thân mật lẫn nhau, các bạn có thể chọn bạn khác giới ngay bên cạnh mình, là người lạ thì ôm thật chặt, nếu là người yêu thì có thể kiss.”

Ngay lập tức hội trường ồ lên.

Ánh mắt Tô Tố hướng đến giữa sàn nhảy tìm kiếm bóng dáng Hoa Hoa, mãi mới thấy Hoa Hoa đứng dưới sàn nhảy nhìn lại chỗ cô.

Cậu đang mím môi nhìn rất chăm chú. Mà người con gái kia lại ngượng ngùng dựa sát vào cậu.

Ngón tay bọn họ... đan vào nhau rất chặt.

Mọi chuyện không còn gì nữa rồi. Trái tim Tô Tố lơ lửng rồi đột nhiên vỡ vụn, rơi vào nơi đáy sâu nhất.

Sau tiếng hét chói tai, sàn nhảy trở nên hỗn loạn vô cùng.

Đâu đâu cũng là những cặp đôi ôm nhau nồng nhiệt.

Cổ tiểu bạch mã nhẹ nhàng đưa tay ôm vai Tô Tố, mang ánh mắt chứa chan tình cảm từ từ cúi đầu muốn hôn cô.

Tô Tố mờ mịt không phản ứng, chỉ mở to mắt nhìn cậu tiến gần.

“Tô Tố, cậu dám!” Thờì khắc âm áp, tất cả đều lặng im cho nên tiếng nói phát ra này đặc biệt nổi bật.

“Cố Liên Thành, tốt nhất là cậu không nên chạm vào cô ấy.” Hoa Hoa từ phía bên kia sàn nhảy phi sang, nhanh như cơn gió mang khuôn mặt xanh mét ngăn Tô Tố và Cổ tiểu bạch.

Tiếp đó cậu tuyên bố một cách ngang ngược: “Cậu không có tư cách hôn cô ấy, vì trước đây rất lâu cô ấy nợ tôi một nụ hôn.”

Đó là chuyện cách đây rất rất rất lâu, lâu đến nỗi cả hai người đã quên đi sự tồn tại của khoản nợ ấy.

Sau đó là một cái hôn rất rất rất sâu.

Do tức giận và xấu hổ mà cánh môi Tô Tố và răng lợi của Hoa Hoa bập vào nhau chảy cả máu.

Ài, cho nên mới nói, nụ hôn đầu của những người mới...có cũng như không!

(1)Cho nên, 3 chậm, 3 nhanh, nhếch mông, kéo nhẹ: chắc là điệu gì đó không phải disco ^^

Part 30

Part 30: Gái thô lỗ tỏ vẻ yếu đuối

Mỗi người con gái đều có quyền yếu đuối.

—————Nhật ký Tô Tố, đúng tình hợp lý.

Cứ như trôi qua một thế kỉ, Hoa Hoa mới buông cánh tay Tô Tố, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Dưới ánh đèn, một vết máu mờ nhạt in trên môi Tô Tố. Cô cúi đầu, khuôn mặt đỏ lên, hai tay nắm thành quyền như đang kìm nén điều gì đó.

Không thể tha thứ!

Tuyệt đối không thể tha thứ!

Ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt trong thế giới nhỏ của cô.

Bạn học Hoa Hoa thế mà lại bắt cá hai tay, lại còn trêu chọc cô sau khi đã nắm tay người khác rất mờ ám và thân mật nữa.

Nghĩ đến đó, ngọn lửa trong lòng cô lập tức bộc phát.

Cánh tay mang năng lượng của gấu giơ lên, giáng một nhát mạnh mẽ vào mặt ai đó. Một tiếng “Bốp” chói tai vang lên khiến cho toàn thể sinh viên ngơ ngác tại chỗ.

Ánh mắt Hoa Hoa lại phát sáng tứ phía.

Vết hồng hồng hình năm ngón tay in trên làn da trắng nõn của cậu.

Cậu tức quá hóa cười hỏi: “Cậu tát tớ?”. Giọng cậu rất thấp dường như rất giận, ánh mắt sáng như ánh đèn còn mang theo tia lửa điện nhấp nháy vào Tô Tố.

Bạn học Tô lập tức cứng đờ.

Bởi vì cô thấy Hoa Hoa đang từ từ giơ cánh tay lên...

“Cậu không được đánh con gái.” Cổ tiểu bạch mã tỉnh táo ngăn Hoa Hoa, tức giận trách móc cậu: “Huống hồ, cô ấy chưa đồng ý làm bạn gái cậu.”

Hoa Hoa tức giận vô cùng, cười lạnh liếc Cổ tiểu bạch mã: “Thế thì có liên quan gì đến cậu?”

Cổ tiểu bạch mã nhất thời cứng lưỡi, nhìn chằm chằm Hoa Hoa giơ bàn tay khác lên.

Tay phải đã bị nắm thì tay trái lại giơ lên.

Tô Tố sợ đến mức nhắm tịt mắt.

Hoa Hoa giận dữ, cười lạnh lẽo thể này thật đáng sợ, cô đột nhiên mất đi ý thức, chỉ biết đờ người tại chỗ chờ đợi cái tát của cậu.

Hoa Hoa mỉm cười rồi đột nhiên lạnh lùng vung tay xuống.

Tô Tố nhắm mắt, thấp thỏm, run bần bật. Tay giương cao, vung lại nhanh, nhất định sẽ rất đau đây.

Trái tim Tô Tố đập nhanh vô cùng, chờ đợi khoảnh khắc đau đớn diễn ra.

Ờ, sao lại không có gì?

Tô Tố hé nửa mắt thì thấy Hoa Hoa cười như có như không.

Tay cậu không đập lên mặt Tô Tố mà trượt xuống bên tai, lướt qua mái tóc, dừng lại trước ngực cô, rồi đột nhiên, ôm chặt Tô Tố đang khóc thút thít vào trong lòng.

Sau đó là một nụ hôn mạnh mẽ hơn nữa.

Hoa Hoa tấn công mãnh liệt, chiếm lấy cái lưỡi của bạn học Tô, nuốt lấy từng chút không khí trong miệng cô. Hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau như hai con cá, linh hoạt lướt qua răng lợi đối phương.

Nụ hôn này kéo dài trọn 5 phút.

Đột nhiên, quần chúng bắt đầu tỉnh lại và cho hai người đang hôn cuồng dại một tràng pháo tay nồng nhiệt.

Tiếng hoan hô giòn giã vang vọng trong hội trường khép kín.

Mặt Tô Tố đỏ rực, cô cố gắng tách ra mấy lần nhưng không được, ngược lại lại làm cho Hoa Hoa cơ hội hôn sâu hơn.

Tiếng cổ vũ càng ngày càng lớn.

Sắc mặt Cố tiểu bạch mã ngày càng ảm đạm. Trong tiếng vỗ tay hân hoan vang khắp hội trường, một mình cậu lẻ loi đảo bước từng bước rời đi.

Bên ngoài ánh sao sáng giăng khắp trời, âm thanh ồn ã đã bị chặn lại bởi bức tường xung quanh.

Bên ngoài tĩnh lặng với bên trong náo nhiệt dường như hai thế giới tách biệt hoàn toàn.

Cậu ngẩng đầu ngược nhìn các vì sao, mỗi một ngôi sao đều mờ ảo lúc sáng lúc tối. Đó là do nước mắt gột rửa mọi thứ tạo nên.

Hóa ra, ngắm sao trong nước mắt cũng đẹp như vậy.

Mỗi ngôi sao như biến thành Tô Tố với khuôn mặt ngượng ngùng của thuở đầu, cái dáng thấp thỏm đưa thư tình, vẻ mặt đau lòng khi bị từ chối hay đáng vẻ nuốt nước mắt khi bị tổn thương, và cả bóng dáng cô leo đẹo phía sau gọi to tên cậu.

Mọi thứ đều rõ ràng mới như ngày hôm qua.

Thế nhưng, Cố tiểu bạch mã biết rằng tất cả đã trôi vào quá khứ.

Trái tim Tô Tố đã không còn hình bóng cậu.

Cứ thế thôi, tạm biệt kí ức tươi đẹp xa xăm...(*Chém, vì không tra được)

Nụ hôn kiểu Pháp kéo dài 5 phút khiến Tô Tố và Hoa Hoa thở hồng hộc.

Hai người nhìn nhau, một lúc sau Tô Tố bùng nổ, cô cầm 2 cái gót giày vừa bẻ xong ném thẳng vào đầu Hoa Hoa, chắc hẳn cậu sẽ không ném lại.

Nộ khí trong cô lại dâng trào lần nữa.

Ai đó vừa ném người đã nhấc chân chạy điên cuồng, vừa chạy vừa mắng: “Hoa Vô Khuyết, tôi hận cậu.”

Quần chúng bắt chợt cười vang.

Sau khi hôn cuồng nhiệt như thế mà còn nói hận thì đúng là buồn cười.

Hoa Hoa miết chặt hai cái sừng mới mọc, dờ khóc dờ cười nhìn Tô Tố chạy mất dạng.

Đại khái là cậu có thể đoán được khởi nguồn cơn giận của cô. Cho nên cậu không hề lo lắng mà cong khóe môi cười sung sướng, lòng càng chắc chắn Tô Tố đã để ý đến mình.

Cô ấy đang ghen cho nên mới cáu thế.

Nếu bây giờ đuổi theo, với tính cách của cô thì hai người chỉ có đánh nhau mới giải quyết được vấn đề. Thế nên, tốt nhất là để cô bình tĩnh lại.

Vì vậy, bạn học Hoa Hoa không hề đuổi theo Tô Tố.

Bạn học Tô ôm miệng chạy điên cuồng, cứ như nữ chính bị ức hiếp trong một tác phẩm điện ảnh cổ điển thời xưa, loạng choạng chạy bước nhỏ cả một quãng đường dài.

Cô rẽ vào đài phun nước của trường rồi lao thẳng đến chỗ cây Hồng(1) to nhất, bắt đầu khóc lóc rất thương tâm.

Nấp sau thân cây cũng là một bạn học đang bị kích động vô cùng.

Cậu đến sớm hơn, cũng đang đấm cây mà nức nở.

“Bạn học Hoa, bạn học Hoa của tôi ới...” Giọng nói thê lương có phần tuyệt vọng vang lên. “Sao cậu lại có thể không sáng suốt như vậy chứ???”

Lời than vãn liên tiếp đã gọi lên tiềm năng hóng chuyện của bạn học Tô đang đấm cây đau khổ.

“Cho dù cậu có lương thiện thì cũng không nên vì nước quên mình... tìm một người con gái như thế... tự hủy hoại bản thân như thế á...”

Giọng nói đó tiếp tục than thở, càng ngày càng mãnh liệt.

Trong bóng đêm, Tô Tố cẩn thận ló đầu ra, nhìn trộm bạn học phía sau thân cây kia.

Vừa nhìn cô liền sững sờ thốt lên: “Bạn học Tiểu Cường...”

Hóa ra là trai đẹp bình thường đã nhiều ngày không thấy. Giờ, một tay cậu đang cầm khăn giấy, một tay dầm thân cây, khóc lóc rất đau thương.

Nghe thấy tiếng gọi của Tô Tố, cậu ta liền há to miệng như ăn phải ruồi bọ. Thân mình cứng đờ như rỗi gỗ.

Sau 1 lúc, cậu chạy đến cầm chặt tay Tô Tố, nước mắt lã chã, tuyệt vọng nói với cô: “Bạn học Tô, không phải hôm trước cậu coi trọng tôi sao?”

Tô Tố ngơ ngác gật đầu.

Bạn học Vương Tiểu Cường tỏ vẻ chính nghĩa hất tóc, to giọng tuyên bố: “Đã nhầm trúng tôi, vậy thì, cậu hãy theo đuổi tôi đi.”

Nói xong cậu ta nắm chặt bàn tay, rưng rưng nước mắt.

Để thể hiện quyết tâm của mình, cậu còn cố gắng ưỡn thẳng xương sườn và ngực.

Thấy vẻ mặt mơ hồ của Tô Tố, cậu ôm đầu kêu lên: “Đến đây, đến hủy hại tôi đi, để tôi làm bạn trai cậu!” Sau đó, cậu ta đột nhiên ghen hống, nước mắt như mưa, khẩn cầu tha thiết: “Xin cậu hãy buông tha bạn học Hoa Hoa!”

Buông tha cậu ấy đi mà...

Xin hãy buông tha thiên thần của lòng tôi...

(1) Cây Hồng: cây thân gỗ có lá sớm rụng, cao 10–25 m, với các lá to, bản rộng tới 15–40 cm, mọc thành cặp đối trên cành.

Part 31

Part 31: Lòng dũng cảm

Tất cả cảm giác đều xuất phát từ lòng dũng cảm của hai người
—————Nhật ký Tô Tố, yêu cần dũng cảm, càng cần chủ động tiến thêm một bước.

Lời nói lủng củng của bạn học tiểu Cường đánh động, làm cho Tô Tố hiểu ra một lẽ, trong con mắt của mọi người, bản thân cô đang trèo cao.

Trèo cao cũng có nghĩa là vọt cao, mà trên thực tế rất nhiều người cho rằng đây là một vở kịch náo nhiệt vì dù sao điều kiện của Hoa Hoa cũng ở mãi tít trên trời.

Cậu vừa cao ráo vừa đẹp trai, học hành ưu tú, là con nhà trí thức, trụ cột nước nhà trong mắt thầy cô.

Ngược lại, Tô Tố chỉ là một phụ kiện tầm thường.

Cô cao 1,58, còn 2cm nữa mới đạt tiêu chuẩn quốc gia, khuôn mặt ư, nhiều lúc có thể miễn cưỡng xem là dễ nhìn, học lực trung bình, bố mẹ là công nhân, là sâu gạo trong mắt thầy cô giáo.

Hai người này nếu yêu nhau thì chính là vùng nòi áp suất úp lên cái chậu men sắt (1), chẳng xứng chút nào.

Điều hiển nhiên này, mọi người ai cũng hiểu, Tô Tố cũng hiểu, chỉ có bạn học Hoa – Hoa Vô Khuyết là không hiểu.

Nhưng mà chuyện tình yêu nào có lý lẽ gì.

Về đến kí túc, Tô Tố liền thấy một nhóm người của phòng kí túc này, phòng kế bên và cả một vài người đi ké đứng đầy bên trong, ai nấy đều hưng phấn chờ đợi.

“Tô Tố, Tô Tố, cậu đã quyết định yêu cậu nghiên cứu sinh đó phải không?”

“Nhưng mà tớ thấy bạn học Cố cũng được lắm.”

“Không đúng, không đúng, bạn học Hoa vẫn tốt hơn, chỉ mỗi khi chất thôi...”

Đối với mấy lời ồn ào đó, Tô Tố rất không vui, không có người quan tâm đến cảm nhận của cô, bọn họ chỉ muốn dò hỏi để thỏa mãn lòng hiếu kỳ mà thôi.

Tô Tố ngượng ngùng mở miệng: “Tớ cảm thấy...”

Những giọng nói ồn ào hỗn bồng loạn im bặt

Tám, chín cặp mắt đồng loạt dính vào người cô, chờ đợi đáp án.
“Tớ cảm thấy...” Tô Tố suy xét một lúc rồi cẩn thận mở lời: “Hai cậu ấy đều quá ưu tú, không hợp với tớ. Tớ nên tìm người thực tế hơn một chút.”

“Thật là...” Quần chúng đều tỏ vẻ ngưỡng mộ nhưng nội tâm không khỏi thầm mắng Tô Tố.

Xíu Mai nhanh mồm nhanh miệng, phản bác thẳng thắn: “Người ưu tú chắc gì đã khó giữ, nếu mà chọn phải ai đó như Quasimodo (2) thì sao? Biết đâu trong ngoài đều tà ác như nhau.”

Câu nói vừa thốt ra khiến mọi người trầm mặc

Bạn học Chân dựng thẳng lỗ tai, trốn trong màn nghe trộm hồi lâu cuối cùng không nhìn được nữa mà vén rèm, chêm một câu: “Cậu đừng có phúc mà không biết đường hưởng nhá, mấy năm nay, cóc nhái đầy rẫy mà hoàng tử lại khó tìm, nếu tôi là cậu thì tôi sẽ đánh ngất một người rồi đem về nhốt, nói cho cùng thì...”

Cô dừng lại 1 chút rồi châm chọc Tô Tố: “Cậu chẳng có chút tự tin nào hết!”

Tô Tố nhất thời nói không nên lời, chỉ có thể trầm mặc,
Chân Khiết thấy thế cười lạnh một tiếng, móc điện thoại ra, giả vờ nũng nịu: “Xuyên Kí à, hôm nay em khó chịu lắm í, tối anh đưa em đi dạo chợ đêm nhá...”

Lúc này các bạn học cùng phòng cũng trầm mặc luôn rồi.

Giờ thì bàn tay tội ác của bạn học Chân đã vươn đến chỗ ông chú luống tuổi của tiệm ăn Xuyên Kí ở cổng trường, nghe đâu, chú ấy chẳng phải mét 9, mét 8 chưa tới mà với cũng không nổi mét 7 cho nên bạn học Chân không cần đi giày cao gót cũng hơn chú ta 1 cái đầu.

Dạo gần đây, do bị hai chàng của Tô Tố đả kích nên bạn học Chân đã vung ma trảo tới N ông chủ. Trong đó có chú bán cơm hộp ở tầng dưới, bác chủ phòng tắm xông hơi, ngay cả ông bán canh dưa cá và mở tiệm bán thịt ngan Đông Sơn cũng góp mặt.

Lý lẽ cô đưa ra rất đẹp: tôi không có rất nhiều tình cảm nên tôi cần thật nhiều tiền.

Bạn học Chân lạnh giọng đằng hắng một tiếng rồi chậm chạp chải đầu, thuận tay vuốt lên sợi dây chuyền kim cương hạt nhỏ mới mua trên cổ nói: “Bạn học Tô à, yêu cũng chỉ thế mà thôi, Hoa Hoa cũng được mà bạn Cố cũng ổn, lâu rồi cũng chỉ còn lại một mục đích.”

“Là gì vậy?”

Tô Tố không hỏi mà là bạn học hiểu kỳ nào đó.

“Con trai đối với con gái, mục đích cuối cùng là gì mọi người đều biết, tôi dám cá, Tô Tố à, chưa đến 1 tuần, bạn học Hoa Hoa sẽ cho

cậu gợi ý ngầm.”

Cô tỏ ra hiểu biết mà nhún vai nói tiếp: “Cậu có thể đồng ý đó, ít ra, có thể xem xem sau khi đạt được mục đích rồi thái độ của người đó có thay đổi hay là không.”

“Cùng lắm thì cái người mỗi ngày luộc trứng cho tôi cũng đá tôi thôi.” Tô Tổ sững sờ xem Chân Khiết tự trào phúng nhìn gương dậm phần.

Từ đó đến tối, trong đầu cô vẫn vang vọng lời nói của bạn học Chân Cô cứ trăn trở, cố ép mình nhanh chóng quyết định.

“Tô Tổ, đồ của cậu.” Bạn phòng bên ôm một bó hoa Ly, thờ hồng học đầy của phòng, nói: “Lúc bọn tớ xuống mua đồ ăn mặc thì gặp cái cậu Hoa Hoa đó.” Cô gái chớp mắt rồi đặt hoa lên bàn.

Tô Tổ trong bộ quần áo ngủ áo ngủ cầm bó hoa lên.

Cùng lúc đó, điện thoại vang lên làm cô giật mình nhảy cẫng lên.

“Tô, là tớ, Vô Khuyết.”

“Ừ.” Tô Tổ miết đóa hoa ly đứng bên cửa sổ cúi đầu đếm xem có bao nhiêu bông.

“Tổng cộng 13 bông, không cần đếm nữa, em đã nói đó chính là số may mắn của em.”

À, Tô Tổ ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới ánh đèn mờ mịt của kí túc là bóng dáng cao ngất của Hoa Vô Khuyết, khi thấy Tô Tổ, anh mỉm cười vẫy tay nói: “Xuống đây đi, chúng mình đi chợ đêm.”

“Ừ, cậu đợi đây.” Tô Tổ cắn môi, túm lấy áo khoác, ném hoa xuống phi như bay xuống lầu, mới chỉ xa nhau vài tiếng mà cô đã nghĩ ra rất nhiều lời nói muốn thổ lộ với anh.

Cô vừa chạy vừa không nhịn được cười.

Khi xuống dưới mới phát hiện không ít bạn học mới dạo chợ về, thấy Tô Tổ với Hoa Hoa liền chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Hoa Hoa, cậu đến rồi à.”

Hoa Hoa mỉm cười, nghiêng mắt nhìn các bạn nữ đang nhìn lên đó rồi đột nhiên vươn tay kéo Tô Tổ vào lòng, rất tự nhiên hôn nhẹ lên khóe môi cô.

“Hoa Hoa, cậu lại làm sao thế?” Tô Tổ cau mày đầy tức giận.

Hoa Hoa nhướn mi nhìn lại, tỏ ý muốn cô nói tiếp.

Tô Tổ cong khóe môi lập tức nhào qua cắn chặt môi anh, nói năng hàm hồ: “Lúc hôn phải chăm chú chút được không, mắt nhìn đi đâu thôi, mình mới là bạn gái cậu đấy!”

Hoa Hoa vui quá hôn càng sâu.

Tất cả cửa sổ các phòng đều mở ra, người người thò đầu ra, có người bạo dạn còn huýt sáo hét lên: “Nửa đi, nửa đi!”

Hai người tiếp tục triền miên, đến khi buông nhau ra, trái tim Tô Tố liền đập nhanh như tên lửa.

“Mình quyết định nhận lời cậu.” Cô cố lấy dũng khí nhắm mắt đồng dục nói to.

Ánh mắt Hoa Hoa như ngôi sao sáng nhất trên biển trời vô tận mang theo bùng lên sắc màu rực rỡ, khóe môi nở nụ cười tuyệt đẹp như hoa xuân.

Cậu ôm lấy Tô Tố quay một vòng, cựa trán vào nhau vui mừng hét lên: “Tôi...Hoa Vô Khuyết, thề sẽ một lòng một dạ với Tô Tố mãi mãi.”

Tiếng cổ vũ vang khắp khu nhà làm cho không khí trở nên nóng hơn bao giờ hết.

Ngay cả dì quản lý trực ban tối nay cũng không nhịn được mà tỏ vẻ vui mừng mà cảm thán: thanh xuân đẹp biết bao!

(1) Chậu men sắt: chậu sắt được tráng men, trông thì tưởng đồ sứ nhưng không phải.

(2) Quasimodo: nhân vật có hình dạng quái dị trong tiểu thuyết Nhà thờ Đức Bà Paris của nhà văn Pháp Victor Hugo. Tiểu thuyết này được dựng thành phim có tên Thằng gù nhà thờ Đức Bà.

Part 32

Part 32: Trước khi ở chung

Khi phong hoa tuyết nguyệt thêm chút thô lỗ...

—————Nhật ký Tô Tố, thời khắc đếm ngược hỗn loạn.

Tối đó, bạn học Tô tuyên bố tin vui với bạn cùng phòng.

Tất cả những bạn học đều vừa đổ kị vừa hâm mộ chỉ có Chân Khiết lạnh lùng ho một tiếng kéo màn đến xoạt một cái, co người vào trong không thèm nói câu nào.

“Tô, cậu ấy ghen đó!”

Bạn học Xiu Mai nói trúng tim đen làm cho Chân Khiết nghiêng răng kèn kẹt sau tấm màn.

“Cậu nói gì đấy?” Lúc sau cô đột nhiên kéo rèm ra, giọng âm u, nói: “Cậu ta gặp vận cứt chó thôi, đến khi vận may qua đi thì đứt gánh liền.”

Tô Tố và Xiu Mai nhìn nhau ngẫm hiểu rồi cùng than thở.

Gần đây Chân Khiết đang theo đuổi bạn trai của bạn cùng phòng – Lương Muội. Tuần trước, sau khi vô tình nhận điện thoại của Lương Muội xong, cậu ta liền bám riết lấy.

Nguyên nhân chỉ có một, cũng cực dễ hiểu, bạn trai của Lương Muội vốn là người có gia thế, nghe nói là người nhà của phó thị trưởng thành phố X, thành tích học rất thấp nhưng đi đâu cũng có xe đưa rước. Chân Khiết châm chọc Lương Muội nhiều lần, nói ngẫm có, lộ liễu cũng có.

Cho nên, không khí trong phòng lúc này rất ngọt ngào.

“Dù có đen đui thế nào cũng còn hơn loại như cậu, suốt ngày nhẩn tin với bạn trai người khác!” Lương Muội không nhịn được chêm một câu.

Tranh đấu nữ hai nữ sinh bùng nổ từ đó.

Chân khiết đang vui vì chỗ Khải Tử Ca đã có chút rung động lại bị Lương Muội vạch mặt, cô lập tức thẹn quá hóa đỏ liền nhào qua.

Hai người nhanh chóng vồ lấy nhau chiến đấu.

“Hả? Không phải đang nói chuyện sao?” Tô Tố cũng nhào qua, dùng sức tách Chân Khiết ra.

“Bọn mày đều giả dối hết cả lũ, thấy cái tốt ai mà không thích cơ chứ?!” Chân Khiết tức điên rồi, tay chân quay cuồng cào mặt Lượng Muội, bị Tô Tổ cản N lần liền giơ bình nước nóng lên ném.

Miệng bình nước nện thẳng vào mặt Lượng Muội, Chân Khiết vốn cao hơn Lượng Muội 1 cái đầu, cứ thế nước bên trong dội thẳng xuống hướng Lượng Muội.

“Á” Lượng Muội và Tô Tổ cũng hét to, hai cánh tay Tô Tổ bị bỏng rộp lên, nhưng cô đã bảo vệ được khuôn mặt của Lượng Muội không bị hao tổn chút gì.

Chân Khiết đứng sững lại, ngờ ngác phút chốc rồi xoay người xông ra ngoài.

Cả phòng hỗn loạn cực kì, đến 1 h sau, Tô Tổ và Lượng Muội được đưa đến bệnh viện Cổ Lâu ngay gần đó.

Bác sĩ khám bệnh cẩn thận lấy dao mổ tách quần áo Lượng Muội chỉ trừ mặt và cổ, vùng trước ngực của cô bỏng đến mức sưng đỏ, nổi mụn nước.

Tô Tổ cắn răng, cùng Xíu Mai an ủi Lượng Muội.

“Tổ!” Cánh cửa phòng bệnh khoa bỏng bị đẩy mạnh, trước cửa là Hoa Hoa trong bộ đồ ngủ, chân mang dép lê, tóc ẩm ướt, khuôn mặt trắng bệch thờ hồng hộc.

“Hoa Hoa?” Tô Tổ vội vàng kéo rèm, che lấy bác sĩ và Lượng Muội

“Quả là dọa người, anh mới nghe chuyện phòng kí túc của em xong.” Cậu vươn cánh tay kéo Tô Tổ vào lòng, thờ hất ra nhìn cô, ánh mắt lộ vẻ thương xót.

“Cánh tay em sao lại ra nông nổi này?”

Anh mím chặt môi, sự tức giận trong ánh mắt ngày càng nhiều.

“Là bạn cùng phòng làm sao?” Anh nghiêng răng ken két như muốn nhảy lên đánh người bất cứ lúc nào.

Tô Tổ chột rùng mình, cười khan: “Chỉ bỏng chút ấy mà, bạn học phía trong còn bị nặng hơn cơ...”

Lời con chưa hết Hoa Hoa đã chen vào: “Cô ta bị làm sao thì có liên quan gì đến anh, người anh quan tâm là em, sao lại có thể thông minh thế chứ, lấy tay mà chặn nước sôi?”

Tô Tổ chỉ có thể cười gượng.

“Em thế này anh không yên lòng, cho nên...” Cậu ngừng lại, cau mày rồi ra một quyết định chắc chắn: “Bắt đầu từ hôm nay em hãy dọn đến ở với anh!”

Hả?

Đó không phải là sống chung sao?

Mặt Tô Tổ đỏ như táo chín, không dám ngẩng đầu lên “Điều đó, hình như...không tốt lắm đâu!”

“Đây không phải đề nghị mà là mệnh lệnh.” Hoa Hoa tức giận vô cùng, tóm lấy rồi vác Tô Tổ lên vai, bước nhanh ra cổng bệnh viện. “Nhưng...Nhưng...Bạn cùng phòng của em...”

“Kệ cha bạn cùng phòng!”

Có thể thấy Hoa Hoa tức giận như nào, con người dịu dàng sẵn sàng trước giờ lại có thể nói bậy thế này rồi thì Tô Tổ bị vác trên vai cũng chỉ có thể ngậm mồm.

Đến hầm gửi xe sắc mặt anh mới dịu đi một chút.

“Anh đưa em đi siêu thị mua bàn chải đánh răng và khăn mặt, nơi anh ở không chuẩn bị nhiều đồ lắm.”

Tô Tổ đỏ mặt, liếc cậu, giải thích: “Kỳ thực, mọi chuyện không nghiêm trọng như anh nghĩ...”

Hoa Hoa tức quá hóa cười, nghiêng đầu nhìn cô, nói: “Phải như nào mới nghiêm trọng, hủy dung nằm liệt giường, hay là tứ chi bất toại.”

Có phải quá nghiêm trọng rồi không?

Tô Tổ hít sâu nhỏ giọng giải thích: “Thực ra, lần này không phải nhằm vào em.”

Hoa Hoa càng giận dữ, choàng lên cắn môi cô, lấy răng trợn phạt, giọng nói lung búng: “Nhưng em bị thương.”

Cái hôn ngày càng nồng nhiệt, vốn chỉ là trừng phạt lại biến thành quán quýt ngọt ngào đầy nóng bỏng.

Đến khi đề lên tay Tô Tổ, hai người mới phản ứng lại.

Hoa Hoa chính trực trách móc: “Lần sau khi nói chuyện nghiêm túc không được làm loạn để thoát tội thế này biết không.”

Giọng nói ai đó rất nghiêm túc làm cho Tô Tổ không nói được gì.

“Còn nữa, nếu muốn qua chuyện thì em chủ động vẫn tốt hơn.” Cậu nhẹ nhàng gợi ý, khóe môi cười nhẹ, ngữ khí nghiêm túc vô cùng.

Tô Tổ lập tức ngồi thẳng, do dự hỏi: “Vậy thì, có cần làm lại lần nữa không?”

Đang hôn sâu lại dừng đột ngột quả là mất hứng, cho nên, lần này, bạn học Tô hiếm hoi nhào tới, lướt qua vô lăng gặm lấy môi Hoa Hoa.

Hoa Hoa vừa sợ vừa tức, vươn tay nắm chặt vô lăng.

Xe xiêu vẹo phóng một đoạn dài, cuối cùng dừng lại cách tường 5mm.

“Hoa Hoa, anh chưa có bằng lái sao?”

Tô Tổ vẫn chưa hoàn hồn, che miệng kinh ngạc.

Hoa Hoa thờ dãi, cúi mắt ý bảo Tô Tổ nhìn, theo ánh mắt đó, Tô Tổ phát hiện chân của cô đã bị cậu đá sang một bên, nếu như không làm thì lúc này khi nhào người qua cô đã đạp trúng chân ga.

Bạn học Tô chảy mồ hôi, ngồi ngay ngắn không dám kích động nữa.

“Í, em không sang nữa sao?” Hoa Hoa cúi người dán mặt lên vô lăng, nghiêng người sang, cười híp mắt hỏi, đôi môi đỏ non mịn gợi cảm như dâu tây mọng nước.

Tô Tố nuốt ngụm nước miếng, lắc đầu, mới nghĩ đến khoảnh khắc kinh hồn bạt vía vừa này, sắc tâm của cô liền bị áp xuống đáy lòng.

“Em không qua thiệt hả?” Nụ cười Hoa Hoa lạnh dần tỏ vẻ tức tối.

Sau màn suýt đâm xe kinh thiên động địa kia, chứng say xe đáng xấu hổ của bạn học Tô có nguy cơ trời dậy, trong xe, mùi nước hoa và xăng dầu trộn lẫn khiến dạ dày cô đảo lộn.

“Hoa Hoa, nhất định phải đến sao?” Cô nhin cảm giác buồn nôn xuống, dần dần dựa qua, lúc hai môi sắp chạm nhau thì không thể nhin được nữa mà nghiêng đầu nôn thốc nôn tháo.

Gương mặt anh tuần âm áp của Hoa Hoa trên vô lăng hoàn toàn xanh lè.

Còn chuyện gì mất mặt hơn việc trai gái hôn nhau, hôn đến mức nôn cả ra như này.

Cho nên, Hoa Hoa tức giận rồi, hậu quả thật nghiêm trọng!

Part 33

Part 33: Kiểu sống chung khác biệt phần 1

Chung sống ngọt ngào, không khí mập mờ

—————Nhật kí Tô Tố, khoảnh khắc ấm áp.

Hoa Hoa không nói, mặt lạnh tanh khởi động xe.

Chiếc xe rẽ qua một ngã, một ngã lại một ngã nữa, khi sắp đến đường Hoàng Phố thì đột nhiên phanh rồi dừng lại.

Tô Tố trắng bệch ngược đầu lên đếm, lúc xe khựng lại thì ngơ ngác quay đầu, ngốc ngếch hỏi: “Đến rồi sao?”

Do quá say xe mà ánh mắt cô tối sầm, dưới ánh đèn mờ ảo trông đáng thương vô cùng.

Hoa Hoa lặng lẽ nhìn cô, từ cái ngăn bên cạnh xe lấy một quả quýt ra bóc, màu da trắng nõn và màu sắc ấm áp từ vỏ quýt ánh lên rất đẹp.

Tô Tố nuốt nước miếng nhưng không dám mở mồm xin vì cậu đang trưng ra khuôn mặt lạnh lùng cứng ngắc.

Cậu bóc xong nhưng không tách ra vội, để phần đã bóc vào lòng bàn tay.

“Muốn ăn không?” Cậu mang giọng nói nhàn nhạt, nghiêng đầu qua, ánh mắt có chút ý cười.

Tô Tố khiêm tốn, cười khan: “Không cần đâu, anh ăn đi!”

Thật ra cô rất muốn, vì vừa mới nôn xong nên cổ họng khô không khốc và có chút rát, hơn nữa, cơn say xe không ngừng nhắc nhở cô, dù úp mặt hay ngẩng đầu thì cảm giác quay lơ lơ vẫn mạnh mẽ như vậy.

Hoa Hoa cười nhẹ, nắm tay khoảng vài phút rồi mở lòng bàn tay ra và nói: “Giờ thì ấm rồi, có thể ăn được.” Anh tách quýt ra từng múi một, cẩn thận nhặt hạt rồi đưa cho Tô Tố

“Say xe ăn quýt sẽ bớt cảm giác buồn nôn hơn.” Cậu nhìn Tô Tố ăn từng miếng, thấy cô bắt đầu thả lỏng thì nói: “Rõ ràng rất muốn ăn mà tại sao lại từ chối?”

Câu hỏi rất đột ngột này làm Tô Tố ngơ ra một lúc, lưỡi vẫn ngậm múi quýt âm ỉ của Hoa Hoa.

“Sợ anh sao?” Cậu cau mày, thấy Tô Tố lặng im thì thở dài một tiếng rồi khởi động xe.

Tô Tố khó khăn nuốt mũi quýt, lòng luôn bồn chồn.
Theo lý mà nói thì cô sẽ không cảm thấy áp lực gì khi ở bên Hoa Hoa, thế nhưng vì sao cô lại thấy cậu dường như rất lạ lẫm.
Lúc nhỏ, giấy nháp hay là bút kí tên, Thúy Ti và cô đều tranh của cậu, luôn luôn đúng tình hợp lý mà dùng, thậm chí có lúc bữa trưa của cậu cũng bị mượn mất. Trước nay cô không cảm thấy sử dụng đồ của cậu lại có cảm giác bất an lớn thế này.
Vì sao giờ lại cảm thấy xa cách đến khó hiểu.
Rõ ràng rất muốn nhưng khi đối mặt với cậu lại cự tuyệt không điều kiện, mà cô cũng không phải người con gái dè dặt gì cho cam.
Cô nghĩ mãi mà không tìm ra ngọn nguồn nên chỉ có thể trầm mặc.
Xe chạy không nhanh lắm, sau 20 phút thì đến Thạch Môn Khảm, ở đó có một siêu thị lớn sáng sủa sạch sẽ.
Hoa Hoa dừng xe, dịu dàng sờ sờ cởi dây an toàn cho cô.
“Chúng ta cần mua một số đồ dùng hằng ngày, ở chỗ anh, vẫn chưa có quần áo của em, khăn lông và bàn chải đánh răng...” Cậu đếm ngón tay liệt kê từng vật cho Tô Tố nghe.
Tô Tố ngày càng kinh ngạc, rất cảm động trước sự tỉ mỉ của cậu.
“Hoa Hoa, anh chu đáo quá! Yêu chết mất thôi!” Cô nhảy lên, kích động ôm đầu Hoa Hoa, lấy trán cọ vài cái.
Mặt Hoa Hoa lập tức đỏ lên.
“Em còn có thể chọn chút đồ ăn vặt.” Anh cười nói :”Anh không có thói quen ăn vặt nên trong nhà không có gì, nhưng em đến rồi thì phải khác.”
Tô Tố vừa cảm động vừa buồn ngủ: “ Nếu đã thế thì em không khách sáo nữa!” Sau đó cô liền nắm lấy xe đẩy, hớn hờ đi phía trước, sự yếu ớt khi say xe lúc này không còn lại chút gì.
Hoa Hoa dở khóc dở cười, hình như, cô bạn Tô Tố đó trước nay chẳng hề khách khí tí nào.
Khăn cũng có loại cao cấp và loại bình thường, cao cấp thì 30 mấy đồng mà bình thường khoảng 4 đến 5 đồng, Tô Tố cắn tay do dự.
Từ nhỏ đến lớn cô chỉ chọn đồ rẻ là mua cho nên lấy thứ đắt một chút là đau lòng.
“Chọn cái hình gấu bé này đi, sờ có vẻ thích.” Hoa Hoa thử tay rồi lấy một chiếc khăn cao cấp từ giá hàng xuống.
Tô Tố nhìn cậu rồi nhận lấy khăn, lại nhìn giá cả, trầm trạo không thoải mái lắm.
Hoa Hoa không biết Tô Tố nghĩ gì, chỉ đi phía trước.
Cậu nhìn qua, bất kể đồ nữ đắt tiền nào cũng chọn thay Tô Tố. Có lúc không biết cô thích gì như dầu gội sữa tắm chẳng hạn, cậu đều lấy mỗi thứ 3, 4 loại.

Đồ trong xe ngày càng nhiều.

Tô Tố ngày càng dần đo.

Mãi lâu sau, cô không nhịn được mà mở miệng: “Hoa Hoa, nhiều quá rồi.”

Hoa Hoa không để ý nói: “Thực ra không nhiều đâu, trước kia ở nước ngoài, phòng tắm đều để đầy chai lọ của mấy bạn nữ.”

Anh nói rất tự nhiên thế nhưng Tô Tố lại như bị sét đánh.

“Bạn nữ cùng kí túc??” Cô hét lên, quay mặt trừng Hoa Hoa.

Hoa Hoa sững người 1 chút rồi đột nhiên cười lớn, vươn tay vuốt mái tóc dài của cô, dịu dàng giễu thích: “Là cô bạn người Nga rất xinh.”

Tô Tố xoay sang, nhìn cậu tức giận.

Hoa Hoa càng cười lớn, còn thêm một câu: “Dáng người cô ấy đúng chuẩn chữ S.’ Ngón tay thon dài của cậu từ từ vẽ chữ cái này trên không trung.

Nếu là Tô Tố trước đây nhất định sẽ biến thành khủng long bạo chúa ngay lập tức.

Cho nên Hoa Hoa ngậm cười chờ cô bùng nổ.

Thế nhưng ngọn lửa chẳng thấy đâu.

Bạn học Tô chỉ sụp vai một cái, nhìn bộ ngực kẹp lép của mình dần đo phút chốc rồi ngẩng đầu, vỗ mạnh vai Hoa Hoa, cười: “Đi, tiếp tục mua thôi.”

Đã không tức giận cũng không thương tâm, Hoa Hoa cau mày cảm thấy có chút buồn bực.

Đang muốn giải thích thì phát hiện bạn học Tô đã ngoáy móng đẩy xe chạy rất xa rồi.

Rất nhanh, cậu thấy bạn học Tô đã từ cuồng mua sắm cấp độ 1 biến thân thành cuồng mua sắm vô địch.

Cô còn khoa trương hơn Hoa Hoa, cùng nhãn hiệu mà có thể chọn đến 4, 5 mùi hương khác nhau.

Cùng một kiểu áo ngủ lại có thể mua đủ loại màu xanh đỏ tím vàng.

Phấn đấu đến khi siêu thị sắp đóng cửa cô mới tỏ ra chưa thỏa mãn lắm mà quay đầu nhìn cậu.

“Trước mắt cứ thế này đã.”

Cô chỉ đóng đồ chất cao như ngọn núi nhỏ trong xe đẩy rồi nói.

Hoa Hoa dễ tính cười, tiếp lấy xe rồi xếp hàng chờ thanh toán.

Rất nhanh liền đến lượt Hoa Hoa và Tô Tố

Sau khi nhận giảm giá từ thẻ hội viên, số tiền phải trả là hơn 500 đồng.

Đối với Tô Tố mà nói, đây là lần đầu tiên tiêu xài hoang phí đến thế, với Hoa Hoa, đây chỉ là chút tiền, nhỏ như sợi tóc.

Nhân viên thu ngân mở ngăn thu ngân ra, nhìn số tiền lẻ trong đó thì ngần người một chút rồi quay lại nói: “Anh à, anh có cần thêm gì nữa không, nếu không xin chờ tôi ra quầy khác lấy tiền để trả lại cho anh, ở đây vẫn còn thiếu 17 đồng.”

Hoa Hoa lắc tay, ngón tay thon dài lấy một đồ mà vị khách trước để lại, cười nhả nhận nói: “Không cần đâu, thêm cái này nữa là đủ rồi.” Í? Gì vậy?

Tô Tố lộ ra nhìn cái hộp có vỏ ngoài đẹp đẽ đó.

Mắt thấy dòng chữ trên hộp thì đổ mắt đến tận cổ.

Thế mà lại là một hộp Durex!

Cô ngượng quá, tức giận lườm Hoa Hoa đang tự nhiên như không xếp lại đồ vật, mắng: “Tại sao lại là cái này?”

Hoa Hoa thấy lạ hỏi: “Em không thích vị dâu à?”

Bạn học Tô lắc đầu theo phản ứng.

“Vậy thì không vấn đề rồi!” Một tay cậu nắm lấy Tô Tố, tay khác cầm hộp Durex nhét sâu vào trong túi quần, đẩy xe mĩm cười rời siêu thị. Khi đi qua sảnh không bóng người, bạn học Tô mới tỉnh lại từ đống suy nghĩ rồi mòng mòng.

Xin nhờ, đây vốn không phải vấn đề mùi vị có được không?

Part 34

Part 34: Kiểu sống chung khác biệt phần 2

Tình yêu không khoảng cách mới là một loại khảo nghiệm

—Nhật kí Tô Tố.

Khi lên xe, Hoa Hoa chỉ chuyên tâm lái mà Tô Tố vẫn cứ khúc mắc vấn đề trước đó.

Sau năm phút, xe dừng lại ở một khu biệt thự.

Tô Tố như vừa tỉnh mộng hỏi: “Hoa Hoa, anh ở chỗ này à?”

Nơi đây là khu biệt thự lâu đời nhất Nam Kinh, được xây từ năm 95, trong lúc những nhà thương phẩm khác vẫn còn khô khan xám xịt thì biệt thự khu này đã rất hào nhoáng.

“Ừ, một người ở, rất trống vắng.” Hoa Hoa dừng xe, hai tay nhắc đóng túi nilon chứa đầy đồ dẫn đường.

Bước vài bước mà thấy Tô Tố vẫn đứng chờ người tại chỗ, cậu không nhin được cười, hất tóc với cô: “Đi thôi, ngơ ngác gì thế, nhanh về nhà, anh đổi thuốc cho.”

Được câu nhắc nhở, Tô Tố mới nhớ tới bóng rộp trên cánh tay mình.

Cô cẩn thận bám theo Hoa Hoa, dường như có một loại áp lực nào đó từ từ và nhẹ nhàng đè chặt lên trái tim cô.

Hoa Hoa chân dài nên đi cũng nhanh hơn.

Không lâu sau dừng ở một ngôi biệt thự.

Cửa vừa mở ra, Tô Tố liền chấn động.

Ở chỗ cửa có một tấm thảm da dê trắng muốt nhìn rất mượt, rất chói mắt, từ cửa đến phòng ốc đều được trang hoàng bằng những đồ rất tinh xảo.

Mọi thứ dường như có chút không thật.

Hoa Hoa chậm chậm cởi giày, vào nhà trước.

Tô Tố chần chừ cần tay đứng ngoài không chịu vào.

“Sao lại không đi tiếp?” Hoa Hoa ngạc nhiên, quay lại nhìn ai đó bất động trước cửa.

Ầy dô, làm sao mà vào được, phải cởi giày, mà cởi giày thì hai cái tất cộc cạch trên chân cô tính làm sao?

Thằng thẩn đối mặt không có gì, nhưng mà đáng chết là hai chiếc tất đó mỗi cái đều có một cái lỗ rõ to.

Tô Tố quần bách kinh khủng, cứ im lặng nhìn Hoa Hoa.

Hoa Hoa nhăn mày, trộm mặc 3s rồi đột nhiên giần giật khoe môi, nhin không nổi cười lên: “Anh đi nấu nước, vào nhà thì đổi dép rồi tắm nhé, từ bệnh viện về tốt nhất nên đổi hết quần áo đi.”

Nói xong, cậu thật sự không nhìn Tô Tố mà đi thẳng vào phòng bếp, bật bếp đun nước.

Tô tố nhanh chóng cởi giày, kéo tất ra nhét vội vào trong túi, dẫm lên chiếc thảm trắng tinh tiến vào phòng.

Hoa Hoa vừa đun nước vừa nói “Nếu tắm thì đừng dùng vòi hoa sen, cánh tay em bị thương tốt nhất đừng cọ vào đấy.”

Tô Tố âm thầm lấy khăn tắm từ trong đồng túi mua hàng rồi tiến vào nhà tắm.

Phòng tắm rất rộng có màu bạc được điểm xuyết bởi chút lam nhạt làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Bồn tắm không có hình bầu dục truyền thống mà giống như hạt đậu lớn, dưới nền được lát gạch màu xanh lam, cạnh bồn là hàng nút màu sáng bạc long lánh dưới ánh đèn.

Cô chậm rãi cởi quần áo rồi vươn tay ấn các nút.

Nhấn hết một lượt mà cũng không thấy có giọt nước nào.

Tô Tố tức lắm bèn vươn tay tiếp tục tách cái gạt nước hình cá heo cách điệu rồi lay trái lay phải, không lâu sau, nước lạnh từ vòi sen ồ ạt chảy ra.

Nước bắn ra bất ngờ phụt thẳng vào mặt Tô Tố.

Tô Tố giật mình hét to tránh dòng nước.

“Tố, sao thế?” Cánh cửa phòng tắm bật mạnh ra.

Hoa Hoa và Tô Tố mặt đối mặt, sững sờ tại chỗ.

Bạn học Tô trần trụi trụi, ngay cả khăn tắm cũng không khoác, ngốc luôn rồi.

Nước bắn tung tóe làm cho Hoa Hoa vừa xô cửa chạy vào cũng bị ướt đầm, chiếc áo trắng dính sát vào da người thon gầy, giọt nước lấp lánh trong suốt chảy xuống từ mái tóc cậu, lướt qua đôi môi hồng nhuận xuống cổ.

Quyên rũ chết con người ta rồi.

Mũi hai người đều có chút xót, không kiềm được chảy hai hàng máu đỏ tươi.

“Á” Người phản ứng đầu tiên là bạn học Tô. Cô hét lên rồi cuống cuống tìm khăn tắm.

Tô Tố ôm ngực, chạy loạn xạ, Hoa Hoa đỏ mặt cởi áo ngủ kéo Tô Tố lại bọc chặt.

Một người kéo một người trốn, bạn học Tô trượt chân, từ từ ngã xuống.

Gạch lát sàn đẹp thì có đẹp thế nhưng lại rất cứng.

Cô nhắm mắt trong tuyệt vọng chuẩn bị bị thương lần 2.

“Ư.” Ngờ đâu cơn đau trong dự kiến không hề xuất hiện, một tiếng hít thở mạnh làm cho Tô Tổ kinh ngạc mở hai mắt.

Lần đầu tiên Hoa Hoa nháy ra, làm tấm đệm thịt cho Tô Tổ một cách rất quang vinh.

“Em đừng gấp gáp” Hoa Hoa cau mày, gồng mình đỡ bạn học Tô, kiểm tra từ đầu xuống chân.

“Em không sao.” Bạn học Tô Tổ vắt người ngang eo Hoa Hoa, bị động nhìn tay cậu vuốt ve, nắn bóp, mặt sắp đỏ như tiết gà.

Phù, cậu thở ra một hơi, không kiểm tra nữa, chống lấy người ra lệnh: “Tổ, em có tự đứng lên được không, hình như chân anh bị gãy rồi.”

Cậu ần ần, rặng nghiêng vào môi đến trắng bệch, từng giọt mồ hôi từ trán lăn xuống.

Tô Tổ sợ hãi nhảy dựng lên.

Nhanh chóng nhảy khỏi người cậu

Mặt Hoa Hoa ngày một trắng, cánh tay đỡ lấy người run bắn bật, chân không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

Cậu chắc là đau lắm, trái tim Tô Tổ chọt nhói lên, vô cùng lo lắng, cánh tay gấu vung lên ôm cậu nhét vào cánh tay mình

“Hoa Hoa, cậu có đau lắm không, có đau lắm không?” Cô khẩn trương lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, chân bước vội ra phòng tắm hét lớn: “Cậu không cử động được ở đâu, có phải là xương cụt không?”

Cô đột nhiên nhớ lại tin tức trước kia không lâu rồi càng hoảng loạn hơn.

Tô Tổ bế Hoa Hoa cẩn thận chạy ra cổng: “Hoa Hoa, nếu bị thương ở xương cụt thì sẽ không sinh được con, phải làm sao đây?”

Ồ ời, Hoa Hoa không nhìn được mà phun nước miếng

“Cậu đau lắm sao, hả hả hả, là xương cụt sao? Đừng sợ, nếu xem bệnh kịp thời thì sẽ không bị gì đâu.”

Hoa hoa im hơi lặng tiếng nằm trong lòng cô, mồm miệng rút gân.

“Tô, đặt tớ xuống.” Cậu nhắm mắt, nắm chặt tay, cố gắng trấn định lệnh cho người nào đó đang lên cơn kích động.

“Đừng làm loạn, nếu xương bị lệch thì phải làm sao.” Những đoạn kí ức ngắn như máy chiếu phim không ngừng hiện lên trong đầu Tô Tổ.

Cô ôm Hoa Hoa loay hoay không ngừng: “Mở cửa thế nào, thế nào hả?” Sau khi dậm vài cái, cô bất chợt phát hiện cái cổng biệt thự này quả là chặt chẽ.

Hoa Hoa mắt trắng dã, bó tay mà đáp: “Bạn học Tô, bình tĩnh, bình tĩnh nào.”

Thế nhưng, Tô tố bắt đầu đập cửa lần thứ 2 rồi.

Kết quả, hoa hoa tức giận gào lên: “Bạn học Tô, dù có bị thương xương cụt, anh cũng có thể khiến em sinh em bé, xin em bình tĩnh lại đi!”

.....
Tô Tố cuối cùng cũng bình tĩnh, khuôn mặt hồng hồng nhìn Hoa Hoa trong lòng mình.

Đứa trẻ hư, đúng là trẻ hư, ô dô, Hoa Hoa à, cậu đừng có lộ bản tính ra thế được không?

Hoa Hoa im lặng tuyệt đối, mặt hồng thắm, mắt ngượng ngùng quay đầu đi chỗ khác, lẩm bẩm: “Đề anh xuống, chắc là chân chỉ bị sái thôi.” Giọng cậu nhẹ nhàng cũng rất dịu dàng.

Tô Tố tỉnh táo lại, cẩn thận đặt Hoa Hoa xuống sofa, khom người nhìn cậu.

Đúng là chân cậu bị trật khớp thật, nó sưng lên như cái bánh bao vậy.

P/S: Lục Lạc sẽ up nốt 4 chương cuối và sẽ chỉnh sửa lại trong tháng 6. Cảm ơn đã ủng hộ!

Part 35

Part 35 Kiểu sống chung khác biệt phần 3

Tôi muốn tìm người con trai yêu tôi hơn bố và anh trai

—————Nhật ký Tô Tố, cảm giác được nâng niu.

“Em xoa bóp giúp anh nhớ.” Tô Tố thấy mắt cá chân cậu sung lên rất to, xót quá liền đưa tay ra nắn nhẹ. Vừa chạm đến chân Hoa Hoa liền rùng mình một cái.

Cậu biết rõ sưng do ngã bong gân thì không nên xoa bóp, nếu như xoa rất có thể bị thương càng nặng hơn.

Thế nhưng, Tô Tố đang rất hoang mang lo lắng, nếu như cô không tìm được việc làm giúp cậu thì cô sẽ áy náy rất lâu sau đó.

Mà cậu thì không muốn thấy bạn gái mình lo lắng không yên, cho nên, dù cô có nắn đau đến mấy, chân bắt đầu sưng to hơn mấy phần thì cậu cũng chỉ cắn răng mà nhin.

Một lúc lâu sau, cậu không chịu nổi nữa mà rên tí: “Tố, em mặc thêm áo vào đi, chân của anh qua một đêm là ổn.” Cậu cố gắng chống người lên.

Lúc này Tô Tố mới nhớ ra, kiểu ăn mặc của cô và cậu lúc này rất không trong sáng.

Trên người cô chẳng có gì ngoài chiếc áo ngủ rộng thùng thình của nam, mà nửa người trên của cậu vẫn trống không này giờ, bởi vì điều bất ngờ xảy ra làm cô quên luôn sự thật là cậu không mặc áo, tình thế lúc này mờ ám biết nhường nào.

“Í, Hoa Hoa, em giúp anh giặt quần áo nhớ.” Cô xấu hổ vò quần áo Hoa Hoa, chạy như bay để lại Hoa Hoa dờ khóc dờ cười, ngồi chờ dần trên sô pha.

Có quần áo nào đâu cơ chứ?

Lúc cậu nghe thấy điện thoại thông báo rồi chạy vội đi trên người là áo ngủ, mà chòng quần áo bị cô mang đi đều đã được giặt sạch, gấp gọn để trên sô pha, chỉ là chưa kịp cất mà thôi.

Không lâu sau tiếng nước chảy rào rào phát ra từ phòng vệ sinh.

Lúc sau, Tô Tố cười ngốc ngếch, người ướt nhẹp bê một đồng quần áo đi ra.

“Hoa Hoa à, vòi hoa sen nhà anh mạnh thật đấy, xem này, em giặt quần áo mà tiện tắm luôn.” Cô cười khan chỉ vào quần áo dính chặt vào thân mình.

Chiếc áo ngủ ướt sung dán lên người cô như tấm màn trong suốt, để lộ ra dáng người đẹp đẽ của thiếu nữ.

Thân mình gầy mảnh nhỏ nhắn, có lồi có lõm, tóc ướt phủ tán loạn lên bờ vai cô, đôi chân trắng thon dài, do bất an nên cô cứ xoay qua xoay.

Hoa Hoa xem mà cảm thấy khô nóng, máu mũi dâng lên rồi từ từ chảy ra.

“Á...Hoa Hoa! Anh bị chảy máu trong sao?”

Cô ném đồng quần áo đi, đôi tay lạnh lẽo dán lên người ngực cậu, da thịt tiếp xúc làm cho máu mũi cậu dâng lên ồ ạt rồi phụt ra thành đường.

“Tổ à, xin em đấy, làm người tốt đi cho anh nhờ.” Cậu rên rỉ, chống lấy người, ánh mắt rất hung dữ.

“Hoa Hoa...”

“Đừng đến đây nữa!” Cậu nhảy bằng một chân, tay chỉ vào Tô Tổ:

“Anh sẽ tự mình vào phòng, áo mới có ở trong tủ của anh rồi, em tự lấy một bộ, tắm rồi đi ngủ, nhớ là đừng động vào miệng vết thương trên cánh tay đấy.”

Cậu nghĩ ngợi rồi nhảy thêm hai bước, thấy đồng quần áo rơi bên cạnh sofa, trên chiếc áo trắng tinh là mấy vết đỏ đỏ phai ra từ quần áo Tô Tổ.

Cậu lắc đầu, nhảy đến nhặt lên rồi vứt vào thùng rác.

“Bị phai màu rồi, không giặt được nữa.”

Sau đó, cậu cười nhẹ, ôm mũi, nhảy vào phòng nài đóng cửa lại.

Phòng khách rộng lớn bỗng trở nên lạnh lẽo.

Tô Tổ vừa khó xử vừa âm ức, ôm chiếc áo ngủ sung nước, ngồi xổm xuống lấy chiếc áo sơ mi trắng từ trong thùng rác ra, nghiêng rắng nghiêng lợi tự lẩm bẩm: “Chất vải tốt như thế mà bỏ đi là sao.”

Chiếc áo phát ra ánh sáng dịu dàng dưới ánh đèn phòng khách.

Mảnh vải trong tay cô mềm mại vô cùng lại rất tôn dáng.

Cô thở dài, vò một lúc rồi giũ qua nước và phơi lên hiên.

Sau khi tắm qua, cô mở chiếc tủ ở căn phòng bên cạnh mái hiên, lấy một bộ quần áo sạch từ trong ra mặc vào.

Trên chiếc áo đó là hương thơm trên người Hoa Hoa và mùi hoa khô nhàn nhạt.

Cô xoay một vòng nhìn thời gian trên chiếc đồng hồ ở phòng khách chỉ 2 giờ nhưng những chuyện xảy ra đêm nay đã đánh tan cơn buồn ngủ của bạn học Tô.

Một đêm không ngủ, cô cứ mở mắt tròng tròng đến sáng. Khi ánh sáng đầu tiên ló lên từ đường chân trời, Tô Tố thiếp đi vì quá thấp thỏm. Do trần trở và lạnh lẽo mà giấc ngủ này không chút ấm áp nào.

“Tố, sao lại không đắp chăn?”

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, giường của cô bỗng nhún xuống.

Một cánh tay khoác lên eo cô, ôm cô vào lòng, trong lồng ngực của người ôm phía sau cô không ngừng truyền ra hơi ấm.

Cô đang ngủ ngon nên không chút suy nghĩ, trở người như con mèo nhỏ, rúc trong lồng ngực đó, rồi quấn chặt lấy ai đó như con bạch tuộc.

“Sao lại dính lấy rồi.” Cậu yêu chiều nhìn rồi vuốt nhẹ mái tóc cô, ôm chặt lấy cô và chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ êm ái tĩnh lặng này của hai người kéo dài đến 3h chiều.

“Tố, cậu chạy đâu thế, hôm qua đi viện về không thấy cậu đâu, tớ gọi điện thoại mà không ai nhắc máy hết.” Câu nói của Xíu Mại cứ như đậu tương rang, từng từ bật ra vừa nhanh vừa vội.

“Tớ không sao.” Cô ngáp một cái, “Chỉ là quá mệt, hôm qua mãi đến khuya mới ngủ.”

“...” Điện thoại bên kia im một lúc lâu.

Xíu Mại đột nhiên hỏi: “H cậu đang ở đâu?”

“Gì cơ?” Tô Tố mơ hồ híp mắt lại, nhắc đầu lên nhìn bốn phía.

Ánh mắt chạm đến khuôn mặt đang cười của Hoa Hoa thì bị dọa đến vãi linh hồn, điện thoại cũng rớt luôn.

“Cô ấy ở nhà tôi, chúng tôi vừa mới tỉnh.” Hoa Hoa cầm di động của cô, nhả nhặn giải thích.

“Đùa sao...hai người ngủ với nhau rồi???” Tiếng hô hòa phát ra, Xíu Mại hít một hơi mạnh, tiếng nói từ xa vọng lại: “Người nào cá Tô Tố bị lôi đi sống chung, thắng lớn rồi nhá!”

Bên đó lập tức có người hét lên: “Là tớ, là tớ đó, 6 người các cậu đều đặt nhàm cửa hết!”

Ầy dờ, bạn học Tô cuối cùng cũng thanh tỉnh, vươn tay định đoạt lấy điện thoại để giải thích rõ ràng.

“Ngủ thêm chút nữa rồi anh đưa em đi ăn tối.” Hoa Hoa bỗng cười, tay ấn Tô Tố xuống, như dỗ trẻ con mà ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô.

Thế này thì mặt Tô Tố có dày bao nhiêu cũng không ngủ được nữa.

“Hoa Hoa...” Cô ngáp ngừng.

Hoa Hoa nhìn cô rất dịu dàng, cười nói: “Tố, muốn nói gì sao?”

“À, em đang nghĩ, có phải tình cha trong lòng anh tràn trề đến mức coi em là con gái của mình hay không.” Cô thành thật chỉ bàn tay

đang vỗ lưng mình, hỏi một cách rụt rè.

Cái tay đó liền cứng ngắc. Mà chủ của cánh tay đó cũng co rút khóe miệng, mặt xám xịt như trời sắp mưa.

“Cũng được, em thích người có tình cha.” Thấy không khí có chút không bình thường, cô nhẹ nhàng hôn nhiều lần lên môi người nào đó, nằm trong lòng cậu nũng nịu.

Ngay lúc ấy, trời trong mây tạnh, ánh dương chan hòa khắp căn phòng.

Part 36

Part 36: Ngọt ngào lễ tình nhân

Em là quà lễ tình nhân của anh

—————Nhật kí Tô Tổ, thời khắc đường mật.

Phần này là quà đặc biệt cho ngày valentine

Người nào đó không có tay viết H dành cổ nén nước mắt mà làm.

Ngày 14/2 Hoa Hoa và Tô Tổ dắt tay nhau dạo siêu thị Watsons (1), vì sắp đến lễ tình nhân, nên có rất nhiều đồ gắn lên mình cái mác mừng Valentine.

“Em muốn mua cái này, cái này....cả cái này nữa!” Tô Tổ anh dừng ôm một núi đồ ăn, bước qua một tủ trưng bày long lanh liền không nhìn được mà quay đầu, lấy hai hộp sản phẩm.

“...”Hoa Hoa quăn, chỉ hộp, hỏi: “Em quyết định...mua đồ này sao?” Cậu cố tỏ ra trấn định, thế nhưng đôi tai hồng hồng đã bán đứng cậu.

“Có gì không thỏa đáng sao? Lần trước anh mua dâu rồi nên lần này mua sô cô la và vani, chúng ta không thể kén ăn đúng không?” Tô Tổ sáng mắt nhìn Hoa Hoa nói.

Lần này Hoa Hoa đã hiểu được ý trong lời nói của cô, cậu tủm tỉm cúi đầu cọ trán lên má cô “Em xác định mua về là có thể dùng?”

Tô Tổ cười lớn, không chút ngượng ngùng đắm yêu Hoa Hoa:

“Chúng ta thử sô cô la trước được không?”

Bị Tô Tổ đắm mà lồng ngực Hoa Hoa lại ngứa, cậu vui mừng ra mặt ôm lấy đồng đồ ăn vặt và BCS trong tay Tô Tổ, tâm trạng bay lên do kích động, lao ra đứng đầu ngọn gió.

“Cho tôi thanh toán trước nhé.”

Cậu hí hóp mắt cười rồi chào hỏi cô gái đứng đằng sau.

“Đồ thần kinh, vì sao? Anh dựa vào cái gì mà chen ngang?” Cô gái phần nộ hét lên.

Hoa Hoa nho nhã quay đầu, chớp mắt nhìn cô, cười nói: “Cô à, nếu không thì cho tôi thanh toán hai hộp này trước, tôi thật sự cần dùng ngay lập tức.”

Ngay lúc cậu chớp mắt, cô gái oán giận kia đã đỏ mặt, khi ánh mắt nhìn thứ nằm trong tay cậu thì lập tức nghẹn lời, nhìn chằm chằm

Hoa Hoa, giọng nói nhẹ nhàng: “Thế thì, anh trước đi.”

Tạng trạng Hoa Hoa tốt vô cùng, xòe ra hai tờ tiền cười rất vui vẻ.

Người thu ngân đứng thu tiền thấy nụ cười đó thì thần hồn điên đảo, lấy 2 tờ tiền khác trả lại cậu.

“Tổ, đi thôi, chúng ta về nhà.” Hoa Hoa cười như điên không hề có ý lấy lại tiền thừa, hưng phấn quá đổi kéo Tô Tổ chạy đi.

Bạn học Tô hoàn toàn câm lặng rồi.

“Anh chạy thế này thì có ích gì, việc đó phải đến tối mới làm được.”

Người con gái truyền thống Tô Tổ nhắc nhở Hoa Hoa.

Hoa Hoa vui mừng, đắc ý ôm chặt Tô Tổ, há mồm cười như điên:

“VẬY TA LẤY MÚI GIỜ CỦA MỸ, KÉO RÈM CỬA SỔ LÀ THÀNH ĐÊM NGAY.”

....Tô Tổ bị cậu kẹp tha đi, bắt đầu buồn bực vì tự lấy dây buộc mình.

Hoa Hoa phi như bay, xe chạy mà lốp như sắp rớt ra, quãng đường 20 phút giờ thành 8 phút, bạn học Tô ngồi trong xe giống như tảng đá.

“Nhanh, nhanh xuống xe nào.” Cậu vừa xuống xe liền vác Tô Tổ, nhanh chóng tiến vào nhà.

Cậu bận rộn kéo rèm, quay đầu thấy Tô Tổ đứng như rối gỗ đang suy nghĩ gì đó thì liền nhảy lên ghế, bắt đầu điều chỉnh thời gian của đồng hồ.

Vài phút sau, cậu đắc ý nhảy xuống, vỗ tay: “OK, thế là xong, Tổ, chúng ta bắt đầu nào.”

“...” Tô Tổ nghi ngờ nhìn cậu, anh chàng này, sao lại vội vã đến thế cơ chứ?!

Cô không biết rằng, hai người sống chung một mái nhà đã 2 tháng rồi, bạn học Hoa nhiều lần nhấn nhin thiếp đi, mỗi lần thấy mấy quảng cáo yêu đương trên TV thì đấm bàn, ném điều khiển từ xa, thế mà Tô Tổ lại còn ngờ nghệch ngốc nghếch hỏi cậu: “Hoa Hoa, thế nào là nắm thành giường, xé drap giường.”

Tâm trí cậu đã bay bổng rất lâu sau đó.

“Tổ, bắt đầu thôi.” Cậu kích động nhào qua, điên cuồng hôn Tô Tổ.

Tô Tổ bí bách vô cùng nói: “Không phải nên tắm trước hay sao?”

Trên TV đều diễn thế mà.

“Không tắm, để tiết kiệm thời gian, anh giúp em liếm là được.” Cậu bắt chợt bạo dạn đến vô cùng, hôn từ cổ cô đi xuống.

Cái lưỡi linh hoạt, giống như chú cá bướng bỉnh đùa nghịch trên người cô.

“Ngứa quá!” Tô Tổ vừa đẩy cậu vừa cười lớn.

Hoa Hoa cúi, ôm mặt cô giáo huấn: “Đứng đắn chút, đây là màn dạo đầu.” Thế mà tay cậu run run và cứ run mãi.

“Hoa Hoa, anh đang run rẩy kìa!” Tô Tố chính trực vạch trần cậu.

Hoa Hoa càng cúi, véo cổ tay cô, mạnh mẽ tiếp tục.

“Hoa Hoa à, hay là mở điều hòa đi, cởi ra thế này, em lạnh!” Tô Tố trần trụi, để lộ ra đồng da gà trên cổ.

Hoa Hoa rất bất bình, vội vàng tháo cà vạt, cong eo nhào qua, nhin không nổi mà hét lên: “Câm miệng, sao lại lạnh? Lúc này không phải nóng bỏng kịch liệt sao? Đến đây, anh sưởi ấm cho!”

...Tác phong làm việc nghiêm túc của cậu làm cho Tô Tố chấn động sậu sắc, im lặng hoàn toàn, nằm đó giống con rối gỗ.

“Em...” Hoa Hoa tức lắm rồi, tức đến nỗi không còn là tức nữa, cậu vỗ thành giường hỏi: “Em cũng phải có chút phản ứng chứ?”

Không ăn thịt lợn, chẳng lẽ lại chưa nhìn thấy lợn sao.

Bạn học Tô lập tức hiểu ra, rên rỉ thành tiếng.

“Em...” Hoa Hoa ngừng mọi động tác, quỳ bên người cô, bắt đắ dĩ nhìn cô: “Em có cần kêu đến rừng rợn thế không.”

Tô Tố lặng thinh, trong khoảnh khắc đối mặt Hoa Hoa, cô nịnh nọt hỏi han: “Âu Mỹ không ổn, hay là chuyển sang kiểu Nhật nhá!”

Hoa Hoa không tỏ thái độ gì, lạnh lùng nhìn cô giây lát rồi đột nhiên cúi đầu xuống, hôn lại từ đầu.

Cái hôn lần này rất tinh tế, hai tay phối hợp cùng lưỡi, không lâu sau, hai người liền trống trơn, chân thành đối diện người còn lại.

“Hoa Hoa, em cảm thấy...” Tô Tố vô tội nhìn Hoa Hoa.

“Cái gì?” Hoa Hoa ngược mắt nhìn rất dịu dàng.

“Chúng ta như đang đấu vật ấy.” Cô cười ha ha làm Hoa Hoa ảo não vô cùng.

Cậu không nhin được mà gặm lấy cổ cô để trừng phạt, lần này đúng trọng điểm, làm cho Tô Tố bất giác phát ra tiếng rên rỉ đầy hoang dại.

Hoa Hoa mừng lắm, cứ gặm mãi, Tô Tố lập tức co mình thành con tôm.

Da dẻ cũng đỏ lên.

“Hoa Hoa...” Cô như sắp khóc nhìn cậu “Đừng cắn nữa được không, em nổi hết cả da gà rồi.”

Hoa Hoa cuwoif tà ác, cắn một ngậm lên tai cô.

Lần này bạn học Tô tê dại hoàn toàn.

“Theo tình hình trước mắt mới là đúng.” Hoa Hoa rất hài lòng trước phản ứng của cô, với tác phong của một nghiên cứu sinh nghiêm túc của Đức, vẫn luôn chú trọng nghiên cứu điểm G, dưới sự chỉ đạo của lý thuyết để tiến vào thực tế.

“Hoa Hoa, em có một vấn đề!”

Tình hình chiến tranh đang ác liệt, sắp đến lúc công thành, bạn học Tô lại giơ cánh tay, rụt rè hỏi.

Nhớ lại vô số lần suy nghĩ chẳng đâu vào đâu của cô, Hoa Hoa quyết định phớt lờ vấn đề đó, vác dao tiến vào, tiếp tục nghiên cứu vấn đề khoa học một cách nghiêm túc.

“Có việc, lát sau nói.” Cậu kẹp lấy eo thô của cô, cắn răng, trầm người xuống.

“Á...Á...Á!” Tô Tố hét lên, tay chân vung loạn xạ, “Chết mất thôi, sao lại đau thế!” Cô đau đến sắp trắng mắt mà ngất đi, cổ vươn tay ôm chặt cổ Hoa Hoa.

Hoa Hoa kìm chế, không hề rút lui.

Trong thoáng chốc, bại học Tô bại trận, kêu gào khóc lớn: “Bây giờ có thể phát biểu ý kiến được không?”

“...”Hoa Hoa thương tiếc vuốt ve cô: “Nói đi, cái gì cũng được, khổ thân em rồi!”

Tô Tố u oán nhìn cậu, hít mũi: “Em ghét anh!”

Hoa Hoa kinh ngạc, cúi người ôm lấy cô, “Chẳng lẽ anh làm không tốt?”

“Sô cô la! anh vẫn chưa dùng đâu đấy!” Bạn học Tô nước mắt lã chã, chợt nghĩ đến hộp BCS mình mua không có đất diễn liền đau lòng khôn xiết.

Cô ấy băn khoăn cái vấn đề này?! Hoa Hoa đột nhiên hiểu ra, rất nghiêm túc đáp lời: “Được thôi, Tố, chúng ta dùng Sô cô la đi.”

Tô Tố đắm giường, vô cùng hối hận vì câu nói của mình.

(1)Watsons: hệ thống chuỗi siêu thị bán lẻ chuyên về các sản phẩm chức năng và sản phẩm làm đẹp lớn nhất Trung Quốc.

Part 37

Part 37: Em có rồi sao?

Mọi việc xuất hiện luôn bất ngờ

—————Nhật kí Tô Tố, tháng ngày lo sợ

“Khi tốt nghiệp tớ sẽ theo quân, làm vợ một chàng quân nhân rồi dạy học trong trường mầm non của quân đội.” Bạn học Chân Khiết bẻ ngón tay, bắt đầu lo xa.

Gần đây cô đang quen một anh chàng nghiên cứu sinh từ đại học chuyển sang bộ đội, cho nên khí chất quanh người cô cũng được nâng cao không ít, nói năng cũng bình thường đi nhiều.

“Các cậu thì sao?”

Giờ đã là học kì hai của năm tư, rất nhiều bạn học đều đã tìm được nơi thực tập, vì sắp chia xa nên bạn học Tô thường về kí túc hội họp cùng các chị em.

“Tớ muốn đến vùng sâu vùng xa.” Bạn học Lương Muội thốt lên một câu, sau khi chia tay bạn trai, từ một người con đô thị nhỏ bé cô sắp thăng thành bậc thánh mẫu rồi, thường hay bộc lộ lý tưởng cứu rỗi thế giới ở kí túc.

“Trời ơi, vậy bố mẹ cậu thì sao?” Thực ra, bố mẹ Lương Muội đều là người dân thành thị điển hình nên luôn mong cô tìm được một người giàu có chút rồi kết hôn.

“Cùng đi phát triển vùng biên chứ sao, cần phải bồi dưỡng nâng cao giác ngộ cho họ.” Lương Muội lạnh lùng nói.

Ồi dồi...được đó, bạn học Tô thừa nhận, giới hạn lý tưởng này quả thực là cao hơn so với người bình thường.

“Bây giờ tớ muốn đi Tô Châu, tìm một công việc ổn định, ở bên cạnh anh ấy khi anh ấy học nghiên cứu sinh.” Bạn trai Xiu Mai mới học thạc sĩ ở đại học Tô Châu cho nên cô một lòng hy vọng đến Tô Châu để thụ hạp khoảng cách đó.

“Còn cậu thì sao hả Tố” Mọi người lần lượt nói hết mới quay sang hỏi Tô Tố.

Tô Tố bần khoản một lúc, rất lâu sau mới hỏi lại: “Í? Phải có lý tưởng sao?”

“Không phải là lý tưởng mà là hiện thực, tốt nghiệp đến nơi rồi mà cậu không có kế hoạch gì sao?” Lương Muội trừng mắt nhìn cô.

Được thôi, cô lại ăn năn rồi, từ lúc ở cùng Hoa Hoa, cô đã quên bém mắt chuyện tốt nghiệp.

Hai người bạn họ mỗi ngày đều sống trong mật ngọt, nhiều nhất là nghĩ về sau sẽ sinh mất đứa bé, bé con giống Tô hay giống Hoa mà thôi.

Người đang say đắm trong tình yêu thường sẽ quên đi hiện thực.

“Tớ nghĩ sau khi tốt nghiệp...” Tô Tô vò đầu nói, “Sẽ làm một cô lái đồ(1) vinh quang”

Ồi dời ời...mọi người đều phụt hết cả nước bọt.

Còn có rất nhiều ánh mắt trắng dã bay đến nữa.

“Thái độ của các cậu là sao thế? Hiện này Đảng kính mền đang kêu gọi tìm việc được thì tìm việc, các cậu quá kén chọn rồi, tớ nói cho các cậu biết nhá, trong khu Ca La có biết bao nhiêu nơi mà sinh viên khoa tiếng anh làm tiếp rượu chà lưng cho khách, cũng có rất nhiều sinh viên đại học kiếm tiền bằng việc chà lưng ở phòng tắm xông hơi hay đứng bảo vệ quán rượu, tất cả đều là sinh viên đại học đó!” Cô nói liền một mạch, mặt người nào người đó đều có biểu hiện phức tạp.

“Không, còn không chắc có được nhận hay không đâu, nhân viên gác cửa vừa phải cao vừa đẹp trai, nếu chỉ ở mức bình thường cũng không được, các cậu nghĩ có việc làm mà dễ chắc?”

“.....”

“Làm cô lái đồ cũng phải biết ngâm nga khúc nhạc dân ca thời Thanh, nếu không biết làn điệu Dương Châu thì cũng không làm nổi đâu.”

Cạnh tranh nhau hiện nay chính là như vậy, liệu mình chiêu sinh khiến sinh viên đại học cũng bặt ngàn như học sinh trung học, khi ra trường mới gặp bao rào cản, nào là kinh nghiệm, diện mạo nào là lượng bèo bọt.

Nếu kiếm được việc thì dù có là mèo đen hay mèo trắng thì cũng chẳng sao (1)

Ngày trước thì sinh viên đại học cao đẳng giành bát cơm của nhau, cao đẳng với trung cấp đấu đá nhau mà học trung cấp chỉ có thể làm công thôi, thế nhưng giờ không thế nữa!

Không giống chút nào hết!

Giờ đã là thời đại hòa hợp, bởi vì cả sinh viên cao đẳng, đại học hay trung cấp đều bắt đầu giành việc của công nhân rồi.

Người phải khóc ở đây không phải là sinh viên đại học mà là người làm thuê.

Niềm hưng khởi của mọi người đã bị dập cho tắt ngấm, Chân Khiết nghĩ ngợi rồi thở dài thườn thượt: “Không cần biết là công nhân hay sinh viên, chúng ta cũng không cần nghĩ nhiều làm gì, thực ra, từ

góc nhin của một người phụ nữ mà nói chỉ cần lấy được người tốt cũng không kém gì tìm được một công việc ổn định.”

Lấy chồng chính là cuộc đời mới của người con gái.

“Tổ, cậu không phải lo rồi, cưới Hoa Hoa vừa có tiền vừa đẹp trai, cậu chẳng cần phải ứng tuyển vị trí cô lái đồ làm gì, tốt nghiệp thì sinh con luôn đi.”

Nói đến chuyện sinh đẻ, bạn học Tô liền ngốc luôn tại chỗ. Cô đột nhiên nhớ ra, đã hơn một tháng rồi mà cái đó vẫn chưa đến.

Mấy ngày nay cô ăn khỏe, ngủ khỏe thỉnh thoảng lại còn buồn nôn nữa.

OMG, không phải cô đã có con với Hoa Hoa đấy chứ? Mặc dù mỗi lần hành sự hai người đều thực hiện đủ mọi biện pháp an toàn thế nhưng dù có là durex thì cũng không thể đảm bảo là không có một lỗ hổng nào.

“Có chuyện rồi, tớ đi trước nhớ.” Bạn học Tô kinh ngạc quá độ, lo lắng chạy mất.

Vừa ra khỏi trường cô liền mua ngay hai que thử thai ở tiệm ngay cổng, ôm chặt vào lòng, chạy như bay về biệt thự.

Khi cô đến, Hoa Hoa vẫn chưa có ở nhà.

Tô Tổ bỏ túi xách lao thẳng vào phòng vệ sinh bắt đầu thử.

Cô đã suýt khóc khi thấy kết quả hiện lên trên que thử số 1, “Không thể nào, làm sao lại trúng thưởng cơ chứ?” Cô run tay, bắt đầu thử lần 2.

Mấy phút sau, Tô Tổ đã hết hy vọng hoàn toàn, ngồi đơ trên sô pha vô cùng bối rối.

Hoa Hoa vừa vào cửa thì thấy cảnh bạn học Tô của cậu đang khóc méo ôm chặt quần áo, co người rúm dút trên sô pha, vừa lăn lộn vừa vuốt bụng.

“Tổ, em ăn phải thứ gì rồi sao?” Cậu ngạc nhiên hỏi.

Tô Tổ méo máo một lúc mới co quắp đáp lời: “Làm gì có, không phải ăn nhầm đồ gì cả.”

Hoa Hoa nghi ngờ vỗ vai cô.

“Là tử cung làm đau bụng!” Tô Tổ đấm sô pha không ngừng gào khóc.

Hoa Hoa nhăn mày, ngay lập tức tỉnh ngộ ôm chặt Tô Tổ vô cùng mừng rỡ hỏi: “Ý em là, chúng ta...”

Òa, Tô Tổ nghĩ đến cô lái đồ đang chèo thuyền, nghĩ đến đồng phục có hoa nhỏ màu xanh liền khóc đến mức quên trời đất.

Giấc mơ của cô, tuổi trẻ của cô, vì sao đều giao hết cho người đàn ông này cơ chứ.

“Đừng sợ, đừng sợ em à, đây là chuyện tốt mà.” Hoa Hoa ôm chặt Tô Tố, vỗ lưng cô nhẹ nhàng an ủi: “Chúng mình đều phòng tránh kĩ như thế, đưa bé vẫn xuất hiện chứng tỏ nó là món quà mà ông trời bạn tặng cho chúng ta.”

Niềm vui bất ngờ qua đi, Hoa Hoa liền bình tĩnh trở lại.

“Chúng ta phải nói rõ cho bố mẹ, rồi tốt nghiệp xong em gả cho anh nhó? Đợi đến khi con ra đời anh sợ chúng mình không làm tiệc được.”

Cậu nói hết kế hoạch của bản thân nhưng lại không để ý đến tâm trạng Tô Tố đang nằm trong lòng mình.

Cô mới 23 tuổi, vẫn còn chưa trải nghiệm, vui chơi cho đủ, chưa bước chân vào xã hội mà đã trở thành mẹ của một đứa trẻ sao?

“Em không muốn sinh.” Tô Tố tức giận, đá Hoa Hoa ra.

Tô Tố bắt đầu học làm đũa điều, buộc chặt thắt lưng nghĩ: ‘chả trách dạo này bụng mỡ to lên khá nhiều hóa ra là có một bé con đang ở trong đó.’

= = ! ! Cái uy nghĩ này quả là hồn nhiên, bụng có nhiều mỡ đến đâu thì cũng là do cái thói ăn uống vô độ của cô gây nên. Cái gì cũng đổ tội cho bé cưng, oan uổng quá rồi!

“Tố, sao lại thắt chặt thế này.” Hoa Hoa kinh ngạc vô cùng, lấy ngón tay thon dài của mình linh hoạt gỡ đai lưng Tô Tố

“Em vẫn chưa chuẩn bị xong!” Cô nhìn Hoa Hoa với ánh mắt ằng ặc nước.

Hoa Hoa rất bất lực mà thở dài: “Nhưng đây là trách nhiệm của chúng ta mà, Tố, em sẽ không phải vì trốn tránh nhiệm mà bỏ nó chứ?”

“Em muốn đi kiện Durex!” Cô cáu kỉnh hét lên.

“Em biết mà, chất lượng của cái vị dâu chẳng ra làm sao cả?” Người nào đó xả tức một cách vô lí.

“...” Hoa Hoa chỉ có thể im lặng.

Thường thì khi mua Durex cậu đều chọn vị dâu theo sở thích mà Tô Tố lại khác, cô luôn ưa cái mới, lúc nào cũng khuyến khích cậu mua mỗi loại 1 ít.

Nhưng khi mua về rồi thì đều do cậu đặt lung tung trong ngăn bàn.

Cứ thế, lửa giận đang kìm chế trong lòng cô cũng bùng nổ: “Em đã nói là thử thử để xem, anh cứ không cho cơ.”

Cái việc thử bóng làm Hoa Hoa khóc dở mếu dở, thực ra là vào lễ tình nhân cậu có mua tặng cô chiếc nhẫn đính kim cương mà bạn học Tô lại không có quà, cho nên cố gắng thử BCS tự chế bóng bay. Nếu như không phải cậu nhanh chóng cản lại thì cả hộp Durex đã đi toi rồi.

“Giờ phải làm thế nào?” Tô Tố rất lo lắng, chạy đi chạy lại trong phòng.

Hoa Hoa thì thờ dãi, giữ cô lại: “Chúng ta kết hôn đi.”

“Thế lý tưởng của em thì sao?” Cô không hiểu.

“Anh nhận lời với em, sau khi sinh con sẽ cho em đi thực hiện lý tưởng.” Hoa Hoa tốt tính vỗ về cô.

Hoa Hoa rất OTZ với cái lý tưởng làm cô lái đồ của Tô Tố, nhưng so với lý tưởng bán vé vào cửa ở công viên hồi tiểu học và trung học thì việc này đã được coi là có hàm lượng kỹ thuật rồi.

“VẬY Ạ...” Tô Tố cắn tay.

“THẾ PHẢI NÓI NHƯ NÀO VỚI CHA MẸ?” Bố mẹ hai nhà thực ra đã từng gặp nhau.

Nhưng hai người đã cam kết nhiều lần là tuyệt đối sẽ không ăn cơm trước kẻng khi còn đang học.

Mẹ Tô là người duy nhất phản đối, lúc đó bà hét lên rằng: “Tôi phản đối! Tôi phản đối các anh chị cướp hy vọng được ôm cháu sớm của tôi.”

Giờ thì xem ra dù cho hai người có hứa suông thì ít nhất cũng có một người ủng hộ cứng rắn.

“VẬY THÌ BẮT ĐẦU TỪ MẸ TÔ ĐI.” Hoa Hoa đã quyết.

Thực tế chứng minh đây là bước đi rất ổn thỏa.

Mẹ Tô nghe tin lành kích động bắt taxi xuyên đêm đến Nam Kinh, miệng cười đến sắp rớt ra.

“Con à, con giỏi quá, mẹ biết là tính chiến đấu của các con rất mạnh mẽ mà.” Bà không hề che giấu sự tán thưởng đối với hai đứa con nhà mình.

Tô Tố và Hoa Hoa đỏ hết cả mặt.

Thực ra cũng chẳng thế trách Durex được vì lần kết hợp gần nhất của hai người là trong lúc tắm rửa...

Cảnh quay đảo ngược lại hôm đó:

Bạn học Tô: “Đến đây đi, bạn học Hoa...” Ai đó liền lao đến như lang sói.

Hoa Hoa: “Đừng mà, sẽ có mất...”

= = ! ! !

“Không đâu, tin em đi, ở dưới nước sẽ bị đẩy ra, cho em đi mà!”

“.....”

Mỗi lần nhớ lại bạn học Hoa Hoa đều rất bất lực, thế nhưng câu không muốn nói chuyện này ra vì bạn học Tô rất thích diễn vai người bị hại.

Hội đàm 3 bên diễn ra suốt 3 tháng.

Mãi đến khi bụng bạn học Tô to ra thì họ mới ra được quyết định.

Trước khi sinh thì làm tiệc ở nhà họ Tô, sau khi sinh sẽ làm cùng với tiệc đầy năm cho bé con ở nhà họ Hoa. Tất nhiên đều là tiệc vui lớn rồi.

(1) Thuyết mèo đen mèo trắng của Đặng Tiểu Bình

(2) Cô lái đò: ở Dương Châu Trung Quốc, nữ sinh đại học làm cô lái đò trên sông Sầu Tây Hồ (Tây Hồ nhỏ) sẽ được ngắm cảnh sông 4 mùa và có lương 5000 NDT. Đây là đồng phục áo có hoa nhỏ của bạn học Tô.

Part 38

Part 38: Chúng ta kết hôn thôi!

Thắng lợi cuối cùng là lúc hôn lễ diễn ra

—————Nhật ký Tô Tố, cuối cùng ngày này cũng đến.

Thời khắc kết hôn mọi thứ đều loạn cào cào.

Chủ rể Hoa Hoa cả ngày nay thấp thỏm bất an, vây lấy Tô Tố như chim mẹ, vì bạn học Tô đã mang thai được 9 tháng.

Phù rể là bạn học Tiểu Cường còn phù dâu là chị gái Liễu Thúy Ti.

Vì là ngày lành tháng tốt nên trong khách sạn có tất cả 3 đôi tổ chức.

“Lên, cướp lấy một chỗ để lát nữa cô dâu chú rể đứng.” Chị gái Thúy Ti bày ra dáng vẻ chị cả đá chân bạn học Tiểu Cường ra lệnh sau đó móc lỗ mũi, quát vào mặt hai cặp còn lại bằng giọng điệu rất lưu manh: “Tôi nói cho các người biết, Tố của tôi đứng chính giữa, các người đừng hòng mà giành.”

Cặp cô dâu chú rể còn lại lập tức im lặng.

“Tố, đến đây, đến đây nào.” Bây giờ là 4h chiều, sau khi được trang điểm kĩ càng Tô Tố mới khoan thai bước vào dưới sự dìu đỡ của Hoa Hoa.

“Í, vị trí đẹp quá, đúng chính giữa á!” Tô Tố rất vui và bất ngờ.

“Đương nhiên rồi, ai mà chiếm chỗ của chị, chị đánh nó nát đầu liền!” Chị gái Thúy Ti nắm chặt nắm đấm hét lên.

Hai đôi cô dâu chú rể bên cạnh toát mồ hôi lạnh dạt về hai phía.

“Thế này mới đúng mà, các người không thấy là phụ nữ mang thai mà kết hôn thì mệt lắm sao?” Chị gái Thúy Ti tiếp tục cảm khái.

Cứ thế các nhân vật chính trong buổi lễ đều im lặng triệt để.

Ánh mắt Tiểu Cường lập tức long lanh như vì sao lấp lánh, Cậu chưa từng thấy người con gái nào chính trực khí thế và “man” như thế này, từ khoảnh khắc trên, trái tim cậu đã đặt cả vào chị gái Thúy Ti.

“Cậu dám cài hoa sao?” Ánh mắt Thúy Ti quét qua, thấy trên cà vạt cậu có bông hoa nhỏ liền bạo phát, cánh tay cô bay đến khiến cho cổ bạn học Tiểu Cường gẹo đi 90 độ.

“Thúy, đó là hoa của phù dâu và phù rể mà.” Tô Tố cẩn thận nhỏ giọng nhắc nhở.

“Á?” Cô túm tóc, nhìn về phía ngực mình, cười gượng: “Tớ tưởng là của cô dâu nên đã lấy gài hết lên đầu cậu rồi.”

Ôi dời ời, bạn học Tiểu Cường liếc Thúy Ti bằng ánh mắt tôn sùng. 6h18 phút chính là thời điểm tiến vào hội trường.

Khi bài nhạc dạo có tên “Ánh trăng nói hộ lòng em” vang lên, Hoa Hoa và Tô Tổ nắm chặt tay nhau vừa hát vừa bước chậm rãi vào khán đài..

Do quá hồi hộp giọng của bạn học Tô từ quãng 8 cao đã biến thành quãng 8 trầm rồi vang vọng khắp hội trường rất nhiều lần, có những lúc còn hát ra cả tiếng hải cẩu nữa.

Cô rất ngượng ngùng cầm lấy micro đỡ eo mà nói: “Tôi muốn hát nhạc dân ca.”

“...”Khách khứa đều kinh ngạc đến nổi da gà.

Nhiều người trong hội trường đã ném thử giọng hát sứt mẻ của Tô Tổ, thường thì chỉ cần 1 bài thôi là không thể nuốt nổi đồ ăn rồi.

“Tổ, cậu đừng hát làm gì, mọi người không ăn được đâu.”Thúy Ti thẳng thắn đưa ra đề nghị.

Tô Tổ tức giận vỗ mạnh vào Hoa Hoa: “Phát túi nilon cho bọn họ, không ăn được thì mang về, em muốn hát hết bài này.”

Giờ thì Hoa Hoa đã là ông chồng theo chuẩn mực 24 tấm gương hiếu thảo cho nên một khi Tô Tổ yêu cầu cậu đều chấp hành nghiêm chỉnh.

“Em cứ hát đi, hôm nay là ngày vui của chúng ta, em muốn thế nào thì làm thế đó. ”Ai đó rất dịu dàng ôn tồn khiến cho các vị khách mời trong hội trường bốc hỏa.

Mọi người cố gắng nhẫn nhịn đến khi Tô Tổ hát xong bài hát chả ra đâu vào đâu thì nhất loạt thở ra một hơi dài.

Tô Tổ chống bụng ngồi sụp xuống một chiếc ghế mà chẳng hề tỏ vẻ lịch sự gì.

“Tổ, sau đây cần phải lên bục uống rượu gia bôi rồi tham gia các hoạt động giải trí đó.”Thúy Ti nhắc nhở cô.

Tô Tổ tức giận quay đầu đi, miệng đầy dầu mỡ cất tiếng: “Tớ đói rồi, bé cưng trong bụng cũng đói, hay là cậu và bạn học Tiểu Cường giao bôi hộ tớ với Hoa Hoa đi.”

Í? Ánh mắt bạn học Tiểu Cường lóe lên:”Được không?”

“Tất nhiên là được rồi!”Bạn học Tô nói rất chắc chắn, rồi vỗ vai Thúy Ti: “Đi đi, vì bạn bè đi mà!”

Người chủ trì buổi lễ đã thúc giục mấy lần, chị gái Thúy Ti cuối cùng đành phải cắn răng xách cà vạt của Vương Tiểu Cường, hét lớn chạy lên bục.

“...”Khách khứa bị dọa cho hết hồn.

“Uống rượu!”Chị gái Thúy Ti vô cùng anh dũng dắt bạn học Tiểu Cường uống rượu giao bôi(*).

Ở đây có hai cách giao bôi: một là tay khoác tay gọi là “tiểu giao bôi”, còn khác là hai tay quàng cổ nhau được gọi là “đại giao bôi”.

Bạn học Tô dưới đài quét sạch bách cả một bàn.

Do nôn nghén nên ăn lại nôn, nôn lại ăn mà tất cả mọi người chẳng ai có bản lĩnh ăn uống gì khi nhìn thấy cái tướng mạnh bạo đó của cô.

Chỉ riêng bạn học Hoa Hoa là mang đầy cứng chiều gấp đồ không ngừng.

“Tổ, ăn cái này này, tốt cho con!”

“Tổ, món này là thịt kho tàu em thích nhất.”

Cô nôn, anh gắp, người bên cạnh chỉ là không khí.

Sau khi ăn uống no nê thì bắt đầu kính rượu.

Tô Tổ không thể uống rượu nên Hoa Hoa phải chịu cả hai phần, cậu uống đến mặt đỏ tai cũng đỏ, thế nhưng sau đó cậu lại cứ cười mãi, dù có hơi choáng nhưng vẫn bảo vệ Tô Tổ rất thỏa đáng.

Qua bốn mươi mấy bàn, dù cậu có cố cắn răng để tỉnh táo nhưng tay chân vẫn vô lực.

Sau màn kính rượu là các hoạt động vui chơi giải trí.

Hoa Hoa mất sức chỉ có thể cười trừ mà từ chối.

“Anh ấy say rồi, để tôi vác anh ấy cho.” Tô Tổ dùng sức một chút liền vác Hoa Hoa lên, toàn hội trường bị dọa cho ngậm hết cả miệng, ngay cả Hoa Vô Khuyết đang bị nhắc cao lên cũng vậy.

“Tổ, mau đặt anh xuống.” Hoa Hoa vội vàng, người mang thai kị nhất là lao lực, mà Tô Tổ lại hấp tấp, cho nên từ lúc cô mang thai cậu vẫn luôn kè kè bên cạnh nhận hết những việc nặng nhọc.

Đề phòng lâu như thế không ngờ đúng hôm say rượu lại sơ hở.

“Tổ, mau đặt anh xuống.” Giọng nói của cậu bắt đầu mang chút lo sợ.

Vì Tô Tổ lúc này như một con rối, đứng yên bất động.

“Hoa à, chân em bị chuột rút rồi” Mãi lâu sau, cô mới trả lời Hoa Hoa với vẻ đáng thương.

“Trời ơi, nước ối vỡ rồi.” Không biết vị khách nào thốt lên, đột nhiên có tiếng hét lớn khiến cả hội trường bắt đầu hỗn loạn, Chị gái Thúy Ti lập tức nhào qua, cố gắng đỡ lấy Hoa Hoa từ tay Tô Tổ.

Không đợi lúc cha mẹ Tô và cha mẹ Hoa đến, Hoa Hoa đã ôm Tô Tổ lao đi như một cơn gió.

“Thằng bé ngốc này, sao phải chạy chứ! Xe cứu hộ ngay bên ngoài mà!” Mẹ Hoa vô lực đỡ trán thở dài.

Cách tám kính của nhà hàng, mọi người đều thấy Hoa Hoa vừa chạy vừa gào rú y như con sư tử được bị kích động.

“Hoa Hoa, xe cứu thương kìa!”

Mọi người chỉ có thể đầy cửa khách sạn mà nhắc nhở cậu.

Thế là, lễ thành hôn của Hoa Hoa và Tô Tố đã kết thúc trong hỗn loạn như thế.

Trên giường bệnh trong bệnh viện, Tô Tố ôm mặt khóc.

“Hoa Hoa, em đã làm hỏng hôn lễ của chúng ta mất rồi!” cứ nghĩ đến màn hỗn loạn cuối buổi lễ là cô lại muốn khóc.

“Ngốc ạ, hôn lễ của chúng ta là oách nhất thế giới đó!” Hoa Hoa dịu dàng ôm vai cô rồi vỗ về ăn ủi cô như trẻ nhỏ.

“Cảm ơn em đã mang đến cho anh món quà quý giá thế này.” Cậu nhẹ nhàng bế bé con lên đưa đến trước mặt Tô Tố rồi hỏi: “Con trai chúng ta này, đáng yêu không em?”

Đứa bé nho nhỏ, mặt đầy nếp nhăn giống như con khỉ con vừa nhìn thấy Tô Tố liền nhích nhích người. Sau đó, một dòng nước âm ẩm phun ra từ tay Hoa Hoa.

“Á Á Á, nó tè vào em.” Bạn học Tô phần nộ né xa.

“Thật là hư, em muốn báo thù!” Tô Tố tức giận kéo chỗ tóc bị tè lên tức giận nói.

“Tố, bình tĩnh, bình tĩnh chút đi em...” Hoa Hoa thấy Tô Tố tức giận liền cầm nín.

Hu hu hu, cô bi thương ngẩng đầu nhìn Hoa Hoa: “Em và nó, anh thích ai?”

Hoa Hoa thở dài, một tay ôm Tô Tố, một tay ôm con, cười nhẹ, trả lời vô cùng hạnh phúc: “Anh thích cả hai.”

“Không phải hiện thực thế chứ, giờ chỉ còn lại một nửa tình yêu thôi sao?” Bạn học Tô đắm giường, khóc tiếp.

Đứa bé cũng theo cô, khóc lóc âm ỉ.

Hoa Hoa tay chân luống cuống, tức thì phòng bệnh trở nên hỗn loạn.

Ngoài phòng là người nhà của cô dâu chú rể, họ nhìn nhau rồi cùng thở dài, không hện mà cũng mỉm cười hiểu ý.

Tâm trạng của sản phụ luôn kì lạ là vậy!

Haizz, tình yêu ngọt ngào và hạnh phúc lâu dài chính là kết quả, giờ thì cũng coi như hai người đã đi đến cái đích của mình.

—END—

Tiểu giao bôi

Đại giao bôi

